

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ



119 Πάση λέξει παρέπονται δύο λόγοι, ὃ τε περὶ τῆς ἐννοίας καὶ ὃ περὶ τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς. ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐπιρρημάτων διέξοδος εἰς τοὺς προκειμένους λόγους ὑποσταλήσεται. καὶ πρότερόν γε τὸν περὶ τῆς ἐννοίας λόγον ποιήσομαι.

Ἔστιν οὖν ἐπίρρημα μὲν λέξις ἄκλιτος, κατηγοροῦσα τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων καθόλου ἢ μερικῶς, ὧν ἄνευ οὐ κατακλείσει διάνοιαν. Ὅτι μὲν οὖν ἐνὶ σχηματισμῷ κέχρηται, προϋπτόν ἐστιν, ἀποδείξεως παρεπομένης τοιαύτης. — Ἡ τῶν ὀνομάτων σύνταξις πρὸς τὰ ῥήματα παρίσθησι διάθεσιν ἐγγιγνομένην τοῖς πτωτικοῖς, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν πλαγίων πτώσεων συμπαραλαμβανομένων, ἐφ' ἃς καὶ συντείνει ἡ διάβασις ἢ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας. οἷον Τρύφων περιπατεῖ· ἡ διάθεσις ἢ ἐκ τοῦ περιπατεῖ ἐπὶ τὸν Τρύφωνα συντείνει. Τρύφων τύπτει Διονύσιον· ἡ ἐκ τοῦ Τρύφωνος διάβασις ἐνεργητικῆ διαβιβάζεται ἐπὶ τὸν Διονύσιον. καὶ ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ὑπὸ Τρύφωνος τύπτεται Διονύσιος

120 Τὰ δὲ οὖν πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρὸς τὰ ὀνόματα μὴ ἀναδεξάμενα, ἐπικείμενα δὲ τοῖς ῥήμασιν, ἄπερ πρὸς ἕτερα πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἐποιοῦντο, ἐκαλεῖτο οὐκέτι πτωτικὰ, ἀλλ' ἐπιρρήματα διὰ τὸ σύνταξιν ἐπιρρημάτων ἀναδέξασθαι. οἷον ὁ μὲν λέγων οὕτως ταχὺ περιπατεῖ κατηγορεῖ τάχα τινὸς πτωτικοῦ ταχέος, ὡς εἰ μεираκίον περιπατεῖ, καὶ εἰ οὕτως τις εἴποι, τὸ ταχὺ περιπατεῖ μεираκίον· τὸ τηνικαῦτα γὰρ τὸ ταχὺ ἐπίκειται τῷ μεираκίον, καὶ ἔτι καλεῖται ὄνομα ἐπιθετικόν, καὶ διὰ τοῦτο συγκλίνεται τῷ μεираκίῳ, τοῦ ταχέος μεираκίου, τῷ ταχεῖ μεираκίῳ. ἡνίκα μέντοι οὐ κατηγορεῖ ὄνοματος, τοῦ δὲ συντασσομένου ῥήματος, ὡς ἐν τῷ ταχὺ περιπατεῖ τὸ μεираκίον, καλεῖται ἐπίρρημα, (ἴσον γὰρ ἐστὶ τῷ ταχέως περιπατεῖ τὸ μεираκίον,) καὶ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται, ταχὺ περιπατοῦντος τοῦ μεираκίου, ταχὺ περιπατοῦντι τῷ μεираκίῳ. — Διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος δεῖ τοὺς διακρίνοντας τὰς τοιαύτας συνεμπτώσεις τῷδε τῷ λόγῳ κεχρησθαι. — ἀπόδειξις οὖν ἱκανὴ τοῦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεσθαι τὰ ἐπιρρήματα, ὅπου γε καὶ τὰ πτωτικὰ, σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδεξάμενα, καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐξηνέχθη.

Ὡς δὲ καὶ κατηγορεῖ τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων, σαφὲς πάλιν καὶ διὰ τοῦ προκειμένου λόγου, ἐν οἷς πάντα τὰ πτωτικὰ ἐπιθετικά, κατηγοροῦντα οὐ τῶν ὀνομάτων, τῶν δὲ ῥημάτων, ἐπιρρήματα ἐγένετο, καὶ τὴν τούτων ἀκλισίαν ἀνεδέχετο. καὶ ὄν τρόπον ἔστι μὲν ὄνομα κύριον ἢ προσηγορικὸν ἐπινοῆσαι μὴ ἀπαιτοῦν ἐπιθετικὸν ὄνομα, ἐπιθετικὸν δὲ ὄνομα πάντως ἀπαιτοῦν ᾧ ἐπίκειται, ἐξηρημένων τῷ ἰδίᾳ

τεταγμένων, λέγω τοῦ τερπικέραυτος, ἐννοσίγαιος, τὸν αὐτὸν αἰεὶ
121 τρόπον ἔστιν ἐπινοῆσαι ῥῆμα μὲν δίχα ἐπιρρήματος συγκλεῖον λόγον,
ἐπίρρημα δὲ οὐ μὴν δίχα ῥήματος ἢ μετοχῆς, ἢ τις δυνάμει ἰδίωμα
ἔχει τὸ τοῦ ῥήματος. καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὅτι αἱ μετοχαὶ ἀπαρτίζουνσι
διάνοιαν, ἀλλ' ὅτι τὰ ἐπιρρήματα καὶ ἐπὶ μετοχὰς φέρεται. Ἐντελέστερον
μέντοι δεδείξεται ἐν τῷ περὶ συντάξεως, ὡς τὰ μὲν θεματικώτερα μέρη
τοῦ λόγου ὀνόματά ἐστι καὶ ῥήματα, τὰ δ' ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ
λόγου ὡς πρὸς τὴν τούτων εὐχρηστίαν ἀνάγεται, τὰ μὲν ἄρθρα πρὸς
τὰ πτωτικὰ ἢ ὡς πτωτικά, τὰ δὲ ἐπιρρήματα ὡς πρὸς τὰ ῥήματα, αἱ
τε προθέσεις πρὸς ἀμφοτέρα· διὸ καὶ μόναι ἀναστροφῆς τόνου ἔτυχον,
καὶ τῆδε δύνανται συντάσσεσθαι, λέγω ὀνόμασι, καὶ τῆδε, λέγω ῥήμασιν.
εἰρήσεται δὲ καὶ πότε ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων παραλαμβάνονται,
τίνες τε ἐν τῷ καθόλου σύνδεσμοι συνδέουσιν ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ τί-
νες εἰσὶ μερικοί.

Οὐ μόνον δὲ ῥητοῖς οὖσι τοῖς ῥήμασι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου
τὸ ἐπίρρημα προσφέρεται, ἀλλὰ καὶ σιγωμένοις, εἶγε καὶ αἱ ἐπιφωνήσεις
οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἐπιρρήματα τῶν ῥημάτων οὐκ ἐπιγινομένων, καθὼς
τοῖς εὖ ἀναγινώσκουσι τὸ κάλλιστα ἐπιφωνοῦμεν καὶ τοῖς εὖ διατιθεῖσιν
ἡμᾶς τὸ ἥδιστα, καὶ τοῖς ἀκριβοῦσι τὰς ἰδίας πράξεις καὶ τέχνας τὸ
καλῶς ἐπιφωνοῦμεν. Ἄλλ' ἐκεῖνό τις εἶποι ἄν, ὡς κατὰ τὸν τοιοῦτον
λόγον περιγεγράφεται τοῦ κατὰ τὰ ἐπιρρήματα μερισμοῦ τὸ οἶμοι
καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων, λέγω τὰ σχετλιαστικά καὶ εὐαστικά.
Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὡς τάχα μὲν καταχρηστικώτερον τὰ τοιαῦτα
ἐπιρρήματα εἰρήσεται, ᾧ λόγῳ καὶ αἱ μονογράμματοι συλλαβαί, οὐκ
οὔσαι συλλήψεις στοιχείων. μή ποτε δὲ καὶ αὐτὰ δυνάμει ἀπὸ διαθέσεως
ῥηματικῆς ἀνάγονται· οἱ γὰρ σχετλιάζοντες πεπόνθασιν, τὸ δὲ παθεῖν
πεῖσιν τινα τῶν ἐκ πράγματος δηλοῖ.

Παρὸν δὲ καὶ ἐξ ὑποδείγματος πιστώσασθαι τὸν λόγον ἄλιν. τὸ
122 Τρύφων ἀναγινώσκει ποιεῖ λόγον, οὐ μὴν τὸ Τρύφων καλῶς,
εἰ μὴ προσθεῖμεν τὸ ῥῆμα. ᾧ λόγῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τὸ κατὰ
ἀρσενικὴν προφορὰν ὁ ἄλιν οὐ ποιεῖ λόγον ἐν τῷ ὁ ἀναγινώσκει,
εἰ μὴ προσλάβοι ὄνομα ἐφ' ὃ φέρεται, τὸ ὁ Τρύφων ἀναγινώσκει.
διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις κοινὸν λαμβάνεται τὸ προκείμενον
ὄνομα, κατὰ ἀναφορὰν παριστάμενον, ἐπεὶ παρεπόμενόν ἐστι τοῖς ὑπο-
τακτικοῖς τῶν ἄρθρων μετὰ ῥήματος ἀποτελεῖν διάνοιαν, ἄνθρωπος
παρεγένετο ᾧ ἐλάλησα, κοινοῦ παραλαμβανομένου τοῦ ἄνθρωπος.
εἰ γὰρ μὴ προτεθεῖ ὄνομα τοῦ τοιούτου ἄρθρου, οὐδ' ἂν ἔτι τὸ ἄρθρον
ὡς ἄρθρον ἀκούοιτο, ὡς δὲ ἀόριστον μόριον, εἰ τῆδε ἀποφαινόμεθα,

ὁς μεθύει, βλάπτεται· ἴσον γάρ ἐστι τῷ εἶ τις μεθύει, βλάπτεται. τὸν τοιοῦτον λόγον ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἐκτεθείμεθα. Καὶ τὸ καταφατικὸν δὲ καὶ τὸ ἀποφατικόν, ἰδία λεγόμενον, πάλιν πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ῥήματος τοῦ λεγομένου παραλαμβάνεται· πρὸς γὰρ τὴν ἔγγραφας; φωνὴν φαμέν ναί ἢ οὐ.

Ἔτι φαμέν οὕτως, καλῶς ὁ ἄνθρωπος γράφει, καὶ ἔστι κατάλληλος ὁ λόγος· ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων συμφέρεται τῷ ἰδίῳ συντάγματι. ἀλλ' ὀπηνίκα τὸ ἄρθρον ἐμπεριλαμβάνει τὸ ἐπίρρημα, οὐκέτι τὸ κατάλληλον σώζεται, ὁ καλῶς ἄνθρωπος γράφει, διὰ τὸ τῆς οἰκειότητος ἀπεσπᾶσθαι τὸ μόριον· μεταξὺ γὰρ γινόμενον τὸ ἐπίρρημα δύο πτωτικῶν, λέγω τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος, οὐκ ἔχει τὴν καταλληλότητα τὴν ἐπὶ τὸ ῥῆμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τοῦ γένους συνεχόμενον. καὶ ἔνθεν οὔτε ἐπὶ τὸ ὄνομα δύναται ἐνεχθῆναι, ὅτι ἀλλοτρία ἢ σύνταξις, οὔτε ἐπὶ τὸ ῥῆμα, καθὼς προειρήκαμεν, συνεχόμενον ὑπὸ τοῦ γένους. μεταξὺ οὖν τούτων οὐκ ἄλλο τι πέπτωκεν ἢ μόνη ἢ μετοχή, δυναμένη καὶ τὸ γένος μηνῦσαι καὶ τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἐπιζητεῖ τὸ ἐπίρρημα. καὶ ἐπὶ γε πάλιν τῆς τοιαύτης συντάξεως οὐ γίνεται τὸ κατάλληλον ἄλλου του ἐπιφερομένου ἢ μόνης μετοχῆς, μεθ' ἧς πάλιν καὶ ῥῆμα συγγενήσεται ὑπὲρ τοῦ συγκλεισθῆναι τὸν λόγον. ἐφ' ὃ οὐκέτι τὸ προειρημένον ἐπίρρημα ἐπιφέρεται. διὸ καὶ προείπομεν, ὡς καὶ ἐπὶ μετοχὰς φέρεται τὰ ἐπιρρήματα. τὸ δὲ ὑπόδειγμα τοῦ λόγου τοιοῦτόν ἐστιν, ὁ καλῶς ἄνθρωπος γράψας ἐτιμήθη. — πάλιν ἢ τοιαύτη σύνταξις διὰ πολλῶν παραθέσεων ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀποδίδεται. — Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τοῦ ὅτι κατηγορεῖ τῶν ῥημάτων τὸ ἐπίρρημα.

123 Φαμέν δὲ ἢ καθολικῶς συνεῖναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐπιρρήματα ἢ μερικῶς, ἐπεὶ τινα μὲν σύνοιστά ἐστι, σημασίας οὐκ ἀντικειμένης, ἀπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσιν, ἅπασιν τοῖς χρόνοις, ἅπασιν τοῖς προσώποις, ὡς ἔνεκα ὑποδείγματος τὸ καλῶς ἔστι παραλαμβάνειν, τὸ οὕτως, ἄλλα πάμπολλα, τῆς φράσεως, ὡς ἔφαμεν, οὐκ ἀντιπιπτούσης, καθότι πάλιν καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων οἷόν τε ἐστι παραδέξασθαι τινα τῶν ἐπιθετικῶν δυνάμενα συντείνειν ἐπὶ πάντα τὰ ὀνόματα, τινὰ δὲ πάλιν μερικωτέραν ἔχει τὴν σύνταξιν (τὸ τε γὰρ μέλας ἢ λευκός ἐπὶ πᾶν σῶμα δύναται συντείνειν, οὐ μὴν τὸ λόγιος ἢ συνετός, ὅτι μὴ ἐπὶ τῶν δυναμένων ἀναδέξασθαι σύνεσιν ἢ λόγον, ἅπερ ἂν εἴη λογικὰ ζῶα)· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τινα τῶν ἐπιρρημάτων εἴργεται τῆς συντάξεως ἔνεκα τοῦ σημαινομένου. τὸ ἄγε παρακελευστικὸν οὐ τετάξεται σὺν ὀριστικῇ προφορᾷ, ἀλλ' οὐδὲ εὐκτικῇ ἢ ἄλλῃ τινὶ ἢ μόνη τῇ προστακτικῇ, οὕτως ὥστε καὶ τὰ ἀμβίβολα τῶν ῥημάτων τῇ ιδιότητι τῆς συντάξεως ἀπολύεσθαι τῆς ἀμφιβο-

λίας διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ παραθέσεως. τὸ λέγετε ὀριστικόν, ἀλλ' οὐ τὸ ἄγε λέγετε, ἄγε τύπτεσθε. — τὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα συμφωνοῦσαν τοῖς τοῦ ῥήματος χρόνοις ποιεῖται σύνταξιν. οἷον τὸ ἐχθὲς παρωχημένῳ συντετάξεται, ἐχθὲς ἔγραφον, ἐχθὲς ἔγραψα. τὸ γὰρ αὔριον ἀντικείμενον τῷ παρωχημένῳ, οὐ συντετάξεται ἢ πάλιν τοῖς ὁμολογοῦσι τὸ μὴ παρωχηθῆναι, αὔριον γράφω, αὔριον γράψω, αὔριον ἀναγινώσκω. τὰ μέντοι οὐ διορίζοντα τὸν χρόνον, κοινήν δὲ παράτασιν δηλοῦντα τοῦ παντὸς χρόνου, συμπαραλαμβάνεται κατὰ πάντα χρόνον, ὡς ἔχει τὸ νῦν ἐφρόνησα, νῦν φρονῶ, νῦν φρονήσω· ἤδη ἔγραψα, ἤδη γράφω, ἤδη γράψω. ὁ αὐτὸς λόγος συντείνεται ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων.

Ἔστιν οὖν πάντα τὰ συγκεχυμένα κατὰ χρόνον ἔν τε μετοχαῖς ἔν τε ῥήμασι διὰ τῆς τούτων παραθέσεως ἀπαλλάξαι τῆς ἀμφιβολίας. τὸ 124 λέγων μετάληψίς ἐστιν ἐνεστώτος καὶ παρατατικού, τὸ λέγειν ἀπαρέμφατον. ἀλλ' ἠνίκα μὲν φαμεν ἐχθὲς λέγων Δίων ἤμαρτεν ἢ ἐχθὲς Δίων λέγων ἐτιμήθη, τὸ τηνικαῦτα τὸ λέγων μόνον παρατατικού ἐστιν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ λέγειν· τὸ γὰρ μέλλω λέγειν αὔριον παράτασιν οὐ δηλώσει, τὸν δὲ ἐνεστώτα χρόνον, ὃς συντάσσεται τῷ αὔριον, αὔριον λέγει Τρύφων. πάλιν ἡ τοιαύτη ἔννοια ἐπὶ τὰ ὅμοια διηκέτω.

Ἡ οὖν ἀπόφασις, μαχομένη τῇ ναί καταφάσει, τὰ ἐν καταφάσει ῥήματα ἀναιρεῖ, ἅπερ ἐστὶν ὀριστικά, ἔχοντα ἐν αὐτοῖς τὴν κατάφασιν, ἀνθ' ἧς καὶ πολλακίς παραλαμβάνεται, οὐ γράφω, οὐ ποιῶ· ἢ δὲ μὴ ἀπαγορεύουσα τὸ ἐν προστάξει πάλιν καταφατικὸν ἀναιρεῖ, γράφε μὴ γράφε, λέγε μὴ λέγε. ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸ μὴ, παραλαμβανόμενον οὐ μόνον κατὰ ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαπόρησιν, τοῖς κατ' ἐρώτησιν προοιστοῖς συντάσσεται, μὴ ἔγραψας; μὴ ἐλάλησας; Καὶ ἐν παρωχημένων δὲ διαφοραῖς πάλιν τὰ ἐπὶ παρωχημένου χρόνου ἐπιρρήματα παραλαμβανόμενα οὐχ οἷόν τε διήκειν ἐπὶ ἐνεστώτος, ὡς ἐπὶ τοῦ πάλαι ἔστιν ἐπινοῆσαι ἢ πρῶην. οἷόν τε μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τοῦτο φάναι, πάλαι ἐγεγράφειν, πάλαι ἠριστήκειν, οὐ μὴν ἔτι ἐπὶ τοῦ παρακειμένου, ἐπεὶ τὸ ἅμα νοήματι ἠνυσμένον δι' αὐτοῦ νοεῖται, τὸ δὲ πάλαι ἠνυσμένης πράξεώς ἐστι παραστατικόν. ὁ γοῦν καλούμενος ἀόριστος, προσλαβὼν τὸ πάλαι, ὑπερσυντελικὸς μᾶλλον ἀκούεται. ἐμπεριέχει γὰρ τὸ παρωχημένον τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ, ὡς γε καὶ ἐπὶ ὀνόματος ἔστιν ἐπινοῆσαι κοινότητα ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. ἔνθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχε, κατὰ ἀπόφασιν εἰρημένος τοῦ μὴ ὀρίζειν τὸν παρωχημένον. [διὸ καὶ κατὰ

ἀπόφασιν τῶν προειρημένων δύο χρόνων ἐθεματίσθη. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ σῶφρων τὸ ὁ προσλαβὸν νοεῖται μόνως ἀρσενικόν.] — Εἰς τὴν αὐτὴν 125 ἔννοιαν τοῦ προκειμένου λόγου πλεῖστα ἔστι παραθέσθαι, ἀπόχρη μέντοι εἰς ἀφορμὴν τὰ προκατειλεγμένα τοῦ διακρίναι καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Ἔτι δὲ κάκεῖνο δεῖ προσθεῖναι, ὡς οὐδὲ κατὰ πᾶν πρόσωπον σύνεστι τὰ ἐπιρρήματα, ὡς ἔχει τὸ ὦμοι, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται, εἰ, ὡς ἔνιοι ὑπετόπησαν, ἔχει συγκειμένην τὴν μοί ἀντωνυμίαν. Μηδὲ ἐκεῖνο γε παραλείφθω, τί δὴ ποτε, εἰ καὶ ἐν ὑποτάξει ἐστὶ τὰ ἐπιρρήματα τοῦ ῥήματος καὶ ἐν προτάξει, ἀπὸ τοῦ προτετάχθαι τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε; Πρὸς ὃ ἔστιν ὑπαντῆσαι ὅτι ὁμοίον ἐστὶ τῷ καὶ τὴν αὐτὸς ἀντωνυμίαν ἐπιταγματικὴν καλεῖν. ἐπιτάσσεται μὲν,
αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα (δ 649)

καὶ

αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσειται (I 249).

ὑποτάσσεται δὲ οὕτως,

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (O 231).

καὶ ὁμοίως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν συντάξεως ἐπιταγματικὴ ὠνόμασται. οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸ ἐπίρρημα τῆδε ἐσχηματίσθαι. — Προσθεῖμην δ' ἂν κάκεῖνο, ὡς ψευδὴς ὑπόληψις ἐστὶ τοῦ καὶ τὸ ἐπίρρημα ὑποτάσσεται. τὸ γὰρ δέον ἐστὶν ἢ πρόταξις, καὶ τὸ ὑποτεταγμένον δυνάμει ἐστὶν ὑπερβατόν· ἀλλὰ τὸ σύνηθες τοῦ λόγου ὡς ἐν ἴσῳ τὴν σύνταξιν ἐποίησατο. καὶ τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀκριβέστερον εἰρήσεται, εἰς μέντοι κατάστασιν βραχεῖαν τινα ἀπόδειξιν ληπτέον. εἴπομεν αὐτὰ δυνάμει ἐπιθετικὰ εἶναι τῶν ῥημάτων. ᾧ λόγῳ οὖν καὶ τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων προηγῆσθαι θέλει τῶν οἷς ἐπίκειται, τὸν αὐτὸν 126 δὴ τρόπον καὶ τὰ ἐπιρρήματα προηγῆσθαι θέλει τῶν ῥημάτων. — Ἄλλ' ἴσως τις φήσκει διάλληλον τὸ τοιοῦτον. τί γάρ ἐστι μᾶλλον ξανθὸς Ἀτρείδης ἢ Ἀτρείδης ξανθός; Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὅτι καὶ τὸ τοιοῦτον ὑπερβατόν. καὶ σαφὲς μὲν ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, νεφεληγερέτα Ζεὺς, γλαυκῶπις Ἀθήνη, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς· ἀλλὰ καὶ δι' ἀποδείξεως ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. ἰδοὺ γὰρ τὸ ἄρθρον, ὅτε μὲν μόνον ἐστὶ τὸ ὄνομα ἢ τὸ προσηγορικὸν ἢ τὸ κύριον, ἀκωλύτως πρόσεισιν, ὁ ἄνθρωπος διαλέγεται, ὁ ἵππος τρέχει· ὀπηνίκα μὲντοι τὸ ἐπιθετικὸν σύνεστιν, οὐκέτι πρόσεισιν. οὐ γὰρ φήσομεν ὁ ἄνθρωπος σεμνὸς διαλέγεται, ὁ ἵππος λευκὸς τρέχει. εἰ δὲ ἀποκατασταίῃ εἰς τὸν δέοντα τρόπον ἢ τοῦ ἐπιθετικοῦ σύνταξις, τὸ τηνικαῦτα ὁ λόγος καθίσταται, ὁ σεμνὸς ἄνθρωπος διαλέγεται, ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει. — Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν

ἐπιρρημάτων, εἰ καὶ μὴ δι' ἄρθρου ἢ τινος τοιοῦτου ἔστιν ἀποδείξει, ἀλλὰ οὖν γε ἐκ τῆς κατὰ πεῦσιν ἐπιρρηματικῆς συντάξεως. δεόμενοι γὰρ τῶν πράξεων φαμεν οὕτως, πῶς ἔγραψας; οὐκ ἀνάπαλιν ἔγραψας πῶς; καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ ποῦ ἀπῆλθες; οὐ μὴν ἀπῆλθες ποῦ;

— Εἰ δέ τις εἴποι· ἀλλ' ἰδοὺ κατὰ τὴν ἀόριστον προφορὰν ὑποτάσσεται τὰ ἐπιρρήματα, ἔγραψέ πως, ἀπῆλθέ που, ἴστω ὅτι διὰ φυσικώτερον λόγον τὸ τοιοῦτον ὑπερεπιβάσθη. τὰ γὰρ ἀοριστούμενα ἐγκλιτικά ἐστί, τὰ δὲ ἐγκλιτικά, ἵνα ἐγκλινόμενα γένηται, ὑποτακτικά ἐστί. ἐπεκράτησεν ἄρα ἡ φωνή, ἐγκλιτικὴ γενομένη, τῆς ἐπιρρηματικῆς συντάξεως.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιρρήματος. Ἐπεὶ δὲ καὶ τινα ἐν ἀμφιβόλῳ καθέστηκε τοῦ εἰς τὰ ἐπιρρήματα παραλαμβάνεσθαι ἢ μὴ, ἀκολουθῶς καὶ περὶ τούτων σκεπτέον.

Οὐ φασι τὸ οἴμοι ἢ ὦμοι ἐν εἶναι, ἐκ δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ ἐμοί καὶ τοῦ οἴ ἢ ὦ συντάσσεσθαι, πειρώμενοι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς ἔστιν εἰς μοι περατούμενον, καὶ καθότι διακρίνει πρόσωπον τὸ 127 πρῶτον, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν, εἶγε, φασί, τὸ μὲν ἐπίρρημα, μένον καθ' ἓνα σχηματισμόν, κατὰ παντὸς προσώπου δίεισι, τὸ δὲ ἐν διακρίσει προσώπου πρῶτου ἢ ἐν ῥήμασιν ἐστὶν ἢ ἐν ἀντωνυμίαις· καὶ εἰ μὴ ῥῆμα τὸ ὦμοι, σαφές ὅτι ἀντωνυμία. πρὸς οἴς, ὅτι καί, ὡς ἔφαμεν, τὸ πλήρες τῆς φωνῆς ἀκούουσιν ὦ ἐμοί, ὡς ἔχει καὶ παρὰ Παρθενίῳ

ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά·

καὶ ἐπίμεμπτον ἠγοῦνται τὸ ὦμοι ἐγώ (ε 299), προβιβάζονταί τε λέγοντες καὶ ἐν τρίτῳ εἶναι τὸ ὠιοί.

Ἄλλ' ἔστι πρὸς τούτους τοὺς λόγους φάναι. διότι μὲν οὖν τὰ ἐπιρρήματα ταῦτα οὐ μέτεισι κατὰ πᾶν πρόσωπον, σαφές γενήσεται. — Καθόλου τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιφθεγμάτων, ἐξ αὐτοπαθείας ἀναπεμπόμενα, τὴν περὶ τὸν λέγοντα μόνον πείσιν ἀφηγεῖται, καὶ ἔνθεν οὐκ ἐπικοινωνεῖ δευτέροις καὶ τρίτοις. ἔφαμεν δέ, ὅτι οὐδὲ ἐπὶ ῥῆμα φέρεται. καὶ τὸ τοιοῦτον πάλιν ἐπελύετο, ὡς πᾶν πάθος γίνεται ἐκ τινος διαθέσεως, ἴδιον δὲ τῶν ῥημάτων διάθεσις, καὶ ἦν κατὰ τοῦτό γε πάλιν ἐπίρρημα τὸ ὦμοι, ἐπεὶ διάθεσιν τὴν ἐκ ῥήματος ἀναπεμπομένην εἶχε. καὶ ὡς μὲν οὐ δίεισι κατὰ πᾶν πρόσωπον, σαφές. — Οὐδέποτε ἀντωνυμίας διπλασιάζονται, τὰ δὲ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιρρημάτων· τοῦ γὰρ πάθους ἐπιμένοντος ἐπεκτείνεται, αἶ αἶ αἶ, οἴ οἴ οἴ. ἐπὶ μὲν οὖν θρήνου αἰαί, οἰοί. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ οἰμομοῖ. — Ἡ οἰ δίφθογγος μακρά ἐστὶν ἐν ἀπτώτοις, ὡς ἐπεδείχθη ἐν τῷ περὶ χρόνων, καὶ διὰ

τοῦτο ἐπίρρημα μὲν τὸ ὦμοι ὄν παροξύνεται, ὄνομα δὲ προπερισπᾶται. εἶπερ ἄρα δύο μέρη λόγου τὸ ὦμοι ἦν, καὶ πάντως ἢ τοῦ ὦ περισπωμένη ἐσώζετο, εἶγε ἀμετάθετοι αἱ περισπώμεναι, κἂν ἐγκλιτικὸν ἐπιφέρηται κἂν ἀνέγκλιτον. ὡς ἂν οὖν ἠνωμένου τοῦ σχήματος ἢ ὀξεῖα πρὸ τέλους ἐστὶν ἐν τῷ ὦμοι. — Πῶς δ' οὐχὶ καὶ γέλοιον ἐν τῷ ὦμοι τὸ οἰ ἐκ τρίτου ἀντωνυμικοῦ παρακεῖσθαι; πῶς πάλιν δεδιπλασίασαι; ποῦ ἢ δασεῖα τῆς ἀντωνυμίας, ἢ ποῦ ἢ περισπωμένη; ἠνίκα γὰρ οὐκ ἐγκλίνεται, περισπᾶται. καθάπερ οὖν τῷ πόποι τὸ παπαὶ παράκειται καὶ τῷ ὀτοτοὶ τὸ ἀταταί, οὕτως καὶ τῷ ὦμοι τὸ ὠαίαί, 128 ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρεῖα τάσει γινόμενον παρ' Αἰολεῦσιν ἐστὶν ὦαι· διότι καὶ τὸ ι πρόσκειται, κράσεως γενομένης καὶ προσλήψεως. — Οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἢ δευτέρον ῥήματα παράγεται (προστέθεικα δὲ δευτέρα, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τρίτου παραγόμενον ἀπὸ συνάρθρου ἐστὶ καὶ ταύτη ἄλογον, λέγω τὸ σφετερίζω)· ἀπὸ μέντοι ἐπιρρημάτων, ὡς παρὰ τὸ αἰαί τὸ αἰάζω καὶ λίαν λιάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰοί τὸ οἴζω ἐστὶ, καὶ καθ' ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τῆς διφθόγγου τὸ οἴζω οἴζυω, ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ οἴμοι οἰμώζειν· ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων. Καὶ τὸ χρή δὲ καὶ τὸ δεῖ ἀκριβοῦς ἐπιστάσεως δεῖται, ἐπεὶ τὸ πλεον γε πρὸς ἀπάντων ὑπελήφθη ἐπιρρήματα. — Καὶ ἔστι γε ἀφορμὴ πλείστη ὑπὲρ τοῦ κατατάσσεσθαι αὐτὰ εἰς τὸν τῶν ἐπιρρημάτων ἀριθμόν. — Ἐκ μὲν οὖν συντάξεως γένοιτο ἂν ἐπιρρήματα τῆδε· ὅτι ἐπίκειται τὰ ἐπιρρήματα τοῖς ῥήμασιν (ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν), καὶ ὅτι μετὰ πτωτικῆς συντάξεως καὶ τῶν συνόντων ῥημάτων λόγον ἀποτελεῖ, πῆ μὲν προτασσόμενον κατὰ παράθεσιν, πῆ δὲ ὑποτασσόμενον, ὀρθῶς μεταμέλει Διονυσίῳ, μεταμέλει ὀρθῶς Διονυσίῳ· καλῶς ἀναγινώσκει Δίῳ, ἀναγινώσκει καλῶς Δίῳ. τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ προκείμενα ἐν συντάξει τῆ κατὰ τὰ ἀπαρέμματα, Ἀπολλώνιον χρή γράφειν, Διονύσιον χρή περιπατεῖν, Διονύσιον δεῖ διαλέγεσθαι. καὶ μερικώτερον γε, καθότι καὶ τὸ ἄγε ἐπίρρημα τοῖς προστακτικοῖς καὶ τὸ εἶθε τοῖς εὐκτικοῖς. — Ἐτι τὰ ἐν προσώποις ἀντωνυμικοῖς καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφερόμενα κατὰ τὰ τρία πρόσωπα, ἐπιρρήματά ἐστιν. ἢ γὰρ ἐν ῥήμασι σύνταξις μετὰ ἀπαρεμφάτου συσχηματίζει κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον καὶ ἔτι τὸ τρίτον, βούλομαι ἐγὼ γράφειν, βούλη σὺ γράφειν, βούλεται ἐκεῖνος γράφειν· θέλω ἐγὼ διαλέγεσθαι, θέλεις σὺ διαλέγεσθαι, θέλει ἐκεῖνος 129 διαλέγεσθαι· μέλω ἐγὼ Σωκράτει, μέλεις σὺ Σωκράτει, μέλει ἐκεῖνος Σωκράτει· τύπτομαι ἐγὼ ὑπὸ Διογένους, τύπτῃ σὺ

ὑπὸ Διογένους, τύπτεται ἐκεῖνος ὑπὸ Διογένους. τὰ δὲ ἐπιρρήματα καθ' ἓνα σχηματισμόν, ἑλληνιστὶ λέγω ἐγὼ, ἑλληνιστὶ λέγεις σύ, ἑλληνιστὶ λέγει ἐκεῖνος. καὶ εἰ καθ' ἓνα τὸν σχηματισμόν ἤδη φαμέν ἐμὲ δεῖ γράφειν, σὲ δεῖ γράφειν, ἐκεῖνον δεῖ γράφειν· ἐμὲ χρή γράφειν, σὲ χρή γράφειν, ἐκεῖνον χρή γράφειν, σαφὲς ὅτι καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ἐπιρρήματά ἐστιν. — Ἔτι ἐγκλίσεις διάφοροι κατὰ τὸ αὐτὸ οὐ παραλαμβάνονται, ὅτε μὴ τὰ ῥήματα προαιρετικά ἐστιν, οἷς παρακολουθεῖ τὸ μετὰ ἀπαρεμμάτων συντάσσεσθαι, βούλομαι γράφειν, θέλω ἀναγινώσκειν, βούλομαι φιλολογεῖν. ἄλλη γὰρ ἔννοια ῥημάτων οὐκ εὐπαράδεκτος. οὐ γὰρ φαμέν γράφω τύπτεσθαι ἢ τι τῶν οὕτως λεγομένων. τὰ δὴ οὖν προκείμενα εἰ μὲν ῥήματά ἐστιν, ὀφείλει προαιρετικά εἶναι· εἰ δὲ οὐ προαιρετικά, οὐ ῥήματα, συντασσόμενα ἀπαρεμμάτοις. Ὅτι δὲ ῥήματά ἐστι τὰ προκείμενα μόρια, σαφὲς ἐντεῦθεν. — Πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι πράγματος, καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν, αὐτὸ τὸ γενικώτατον ῥῆμα τὸ παρυφιστάνον τὸ οὐκ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις, τουτέστιν ὃ δηλοῖ τὸ ἀπαρέμφατον. ὅθεν καὶ κατὰ τοὺς δέοντας λόγους ἄρθρου ἐστὶ προσδεκτικά, ἐπεὶ ἅπαξ παρυφίσταται ὀνοματικῆ κατηγορίας τοῦ πράγματος. κακεῖνο δὲ ἐστὶν ἀληθές, ὡς τὰ ῥήματα θέλει συντάσσεσθαι τοῖς πτωτικοῖς ἢ ὡς πτωτικοῖς. καὶ δὴ τὰ προκείμενα τῶν μορίων, ῥήματα καθεστῶτα, σύνταξιν ποιεῖται τὴν εἰς τὰ ἀπαρέμματα ὡς πτωτικά, ὅτε λέγομεν οὕτως, δεῖ περιπατεῖν· σημαίνει γὰρ τὸ τοιοῦτον, λείπει ὁ περίπατος. διὸ καὶ δοκεῖ μοι διὰ τοῦτο ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεσθαι ὁ σχηματισμός. ὅσα γὰρ ἐπ' εὐθείας νοεῖται μετὰ ῥήματος τοῦ συνόντος, ταῦτα τὴν ἐνέργειαν μετατίθησιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικὴν, τύπτει Διονύσιος Ἀπολλώνιον· ἔστι γὰρ ἡ διάθεσις ἀπὸ τοῦ τύπτειν ἐπ' αἰτιατικὴν μειοῦσα τὴν Ἀπολλώνιον. κἂν ἐν δοτικῇ δὲ ποτε ὁ σχηματισμός γένηται ἢ γενικῇ, πάλιν ἔστιν ἐπινοῆσαι τὴν 130 κατ' αἰτιατικὴν ἔσωθέν τινα δρᾶσιν γινομένην, ὡς ἔχει τὸ Διονύσιος τέμνει Ἀπολλωνίῳ· τοιοῦτον γὰρ τί ἐστι, τέμνει τι εἰς περιποίησιν Ἀπολλωνίου. — Καὶ ἡ διάθεσις οὖν ἢ τοῦ δεῖ ἑλλειπτικὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμμάτου ἐν εὐθείᾳ συντασσομένου μέτεισιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικὴν, δεῖ γράφειν Ἀπολλώνιον, ἵνα ἢ τι τοιοῦτον, λείπει τὸ πρᾶγμα τὸ ἐκ τοῦ γράφειν Ἀπολλώνιον. ὅπερ ὁ βίος ὡς ἐπιτατικὸν μᾶλλον ἀνεδέξατο, ὅπερ οὐκ ἦν, ἀλλὰ ἑλλειψις τοῦ πράγματος, ὃ καὶ δέον ἦν ποιεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ἡ δόκησις τῆς ἐπιτάσεως. Ἔστι γοῦν καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ ἐπὶ τὴν εὐθείαν τοῦ ὀνόματος, καὶ τὸ τηνικαῦτα καταλαβέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς οὐκ ἔστιν

εὐθείας, ἀντιμετελιημμένον δὲ εἰς αἰτιατικήν. καὶ δι' ἑτέρου δὲ ὑποδείγματος σαφὲς γινέσθω· ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον. ἀλλὰ καὶ ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι γινόμενος αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὴν Ἀπολλώνιον, ὡς εἰ καὶ αὐτὸ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι ἀντὶ τοῦ λείπει[ν], δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως, δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος, καὶ ἀνάπαλιν. ἔστιν οὖν ὅτε μὲν ἐν εὐθείᾳ τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ συνὸν πτωτικὸν πάλιν ἐν αἰτιατικῇ οὕτως, ἢ ἀνάπαλιν, δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν, 131 ἐν οἷς αἰτιατικῆς γίνεται τὸ γράφειν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ χρή, συνωνυμοῦντος τῷ δεῖ.

Ἀλλὰ πῶς ἄκλιτον, εἰ ῥῆμα; πῶς οὐ συσχηματίζεται τοῖς προσώποις; Ὅτι ἢ γινομένη αὐτοῦ σύνταξις οὐκ ἐπὶ τὰ πρόσωπά ἐστιν, ἐπὶ δὲ τὸ [πρὸς ᾧ] ἀπαρέμφατον, ὃ ἐστὶ μονοπρόσωπον, καὶ ἔνθεν μονοσημάτιστον τὸ ἐμὲ δεῖ γράφειν. τὸ γὰρ δεῖ ἐπὶ τὸ γράφειν φέρεται, ὅπερ οὐ προσώπου ἐστὶ δεκτικόν. καὶ ἔνθεν, συντεῖνον εἰς [αὐτὸ] τὸ γράφειν, καὶ αὐτὸ τὸν ἕνα σχηματισμὸν ἀναδέχεται. Πρόδηλον δὲ γινέσθω καὶ ἐκ ῥήματος τοῦ λείπει. οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ὀλίγον διστάσειεν, ὅτι τὸ λείπει ῥῆμά ἐστι· καὶ οὐ παρὰ τοῦτο οὐχὶ ῥῆμα γενήσεται, ἐὰν μονοσημάτιστον γένηται μετὰ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως. ἔχει γὰρ τῆδε τὰ τῆς συντάξεως, λείπει ἐμὲ τὸ γράφειν, λείπει σὲ τὸ γράφειν, λείπει ἐκεῖνον τὸ γράφειν. καὶ ἐπεὶ οὐκέτι μεταποιεῖται πρὸς τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον ἢ τρίτον, οὐχὶ πάντως οὐ ῥῆμα. πάλιν γὰρ καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐστὶ διὰ τὴν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅπερ τρίτον ὃν ἀμέριστον ἦν κατὰ τὴν προσωποποιίαν. καὶ σαφὲς ἔτι, κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ὡς τὸ γράφειν ὀρθῆς ἔσται πτώσεως διὰ τὸ λείπει. — Καὶ ὡς μὲν καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται τὸ χρή καὶ δεῖ, ἐν διαφόροις προσώποις ἐγγινόμενον, ἀπεδείχθη. Ἐφάμεν δὲ καὶ τὰ ἐπιρρήματα συνηθέστερον πρὸς τὰς ἐγκλίσεις ἐπάγεσθαι, τὸ ἄγε καὶ τὸ εἶθε. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ ὑπελαμβάνοντο ἐπιρρήματα. — Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη, ὡς ψυχικῆς παρεμφάσεως οὐκ ἦν ἐμφατικὰ τὰ ἀπαρέμφατα, οὐδὲ ῥήματα ἐγκλίσεως μεμοιραμένα, ὀνόματα δὲ τῶν πραγμάτων. τοῖς δὲ ὀνόμασι μᾶλλον τὰ ῥήματα σύνοιστα ἐστίν, ὡς ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα. τὸ δὴ λέγοι καὶ λέγε ἐγκλίσεις ῥημάτων εἰσί, καὶ διὰ 132 τοῦτο αἱ εὐκλείαι ἐπιρρηματικαὶ συντάξεις συμφέρονται. καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἄρα σύνταξιν δέδεικται, ὅτι μᾶλλον ῥήματά ἐστι, συντασσόμενα ὡς ὀνόμασι. — ταῦτη γὰρ καὶ τὰ προαιρετικὰ τῶν ῥημάτων συντάσσεται τοῖς ἀπαρεμφάτοις, καθὸ προαίρεσιν δηλοῦντα ἐλλέλοιπε τῷ πράγματι.

τὸ γὰρ θέλω καὶ τὰ ὅμοια ῥήματά ἐστιν ἐλλείποντα πράγματι, ὅθεν τὸ λείπον τοῦ πράγματος κατὰ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν συντασσόμενον, ἀπαρεμφάτω πάλιν προφορᾷ συντάσσεται, θέλω γράφειν, προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν, ὡς προαιροῦμαι τὴν ἀνάγνωσιν. καὶ σαφές ἐστι πάλιν, ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο δείκνυται τὰ ἀπαρέμφατα, ὀνοματικῆς ἐχόμενα συντάξεως, τῷ λείποντι πράγματι τὴν ὀνομασίαν προσδιδόντα, βούλομαι γράφειν, κἂν μετὰ ἄρθρου, προηρούμην τὸ φιλολογεῖν ἢ περὶ τὸ ῥαθυμεῖν. τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀποδώσομεν. — Καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα ἐδείχθη, ὡς οὐκ ἐπιρρηματικῆς συντάξεως ἔχεται τὰ προκείμενα, ῥηματικῆς δέ.

Ἰδιον ῥημάτων ἐστὶ τὸ ἐν παρωχημένη προφορᾷ, εἰ ἀπὸ συμφῶνων ἄρχοιτο, τὸ ε προσλαμβάνειν ἔξωθεν. καὶ οὐκ ἄλλω τῷ μέρει λόγου τοῦτο παρεπόμενόν ἐστι. πῶς οὖν κἂν κατ' ὀλίγον τις διαστάσει τὸ δεῖ ὅτι ῥημά ἐστι, καὶ οὕτως ὥστε τὸ συγκεχυμένον τῶν χρόνων διαστέλλειν; ἐνεστῶτος γὰρ χρόνου γενήσεται τὸ δεῖ γράφειν, λέγω τὸ γράφειν· παρατατικοῦ δὲ τὸ ἔδει γράφειν, προσλαβὼν ἔξωθεν τὸ ε, ὅπερ ἴδιον ῥήματος, ὡς εἰ καὶ τὸ θέλω γράφειν εἴη ἐνεστῶτος διὰ τὸ θέλω, παρατατικοῦ δὲ ἐν τῷ ἔθελον γράφειν. τὸ δὲ αὐτὸ παρεπόμενόν ἐστι καὶ τῷ χρή.

Καὶ κατὰ τὸ λῆγον δὲ ῥημά ἐστι τὸ δεῖ, εἴγε αἰ τοιαῦτα προφοραὶ ἐν συναιρέσει εἰσὶ, πνέει πνεῖ, χέει χεῖ, ῥέει ῥεῖ. καὶ οὕτως δέει καὶ δεῖ καὶ ἔδει. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπίρρημα εἰς εἰ λῆγον ἐν περισπασμῷ, κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, διὰ τὸ παρὰ Δωριεῦσι πεῖ γὰρ ἄ ἄσφαλτος (fr. Sophr. 35 Ahrens) καὶ εἶ τὰ τῶν χοιραγγᾶν (fr. Sophr. 86 Ahrens). τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ ν λεγόμενον πάλιν ἐτέρας ἐννοίας ἐστὶ, λέγω τὸ δεῖν, ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνηρημένον Ἀττικώτερον, καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασίν. — Ἡ μέντοι χρή φωνὴ τῆδε πάλιν καταστήσεται. — τὸ δέω καὶ τὸ χρέω συνωνυμεί, οὐκ ἀγνοοῦντός μου 133 ὅτι καὶ τὸ δέω πλείονα σημαίνει καὶ τὸ χρέω· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεῖν σημαίνει τὸ χρέω. σαφές ἐκ τοῦ παρακειμένου οὐδετέρου, λέγω τοῦ χρέος, ὡς καὶ ἐν τῷ ἔπω ἔπος παράκειται. καὶ ἐξ ὑπομνήσεως τὸ τοιοῦτον δεῖ παραλαβεῖν, ὅτι παραγωγή τίς ἐστιν ἢ τοῦ χρήμι, ἢς τὸ τρίτον πρόσωπόν ἐστι χρήσι, καθότι καὶ παρὰ τὸ φημί φησί. καὶ ὄν τρόπον παρὰ Ἀνακρέοντι (fr. 41 Bergk³) τὸ φησὶν ἀποκοπὴν φή ἐγένετο, σὲ γὰρ φη ταργήλιος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ χρήσι χρή ἐγένετο ἀποκοπὴν. ὅπερ ἐπίμεμπτον ἐν τῇ κατὰ τὸν παρατατικὸν προφορᾷ κατὰ τάσιν, ἐχρήν, καὶ ὅτι [καὶ] σὺν τῷ ν λέγεται [ἐχρήν]. καὶ πάλιν οὐ κατὰ τὴν ἐτέραν παράθεσιν, καθότι καὶ τὸ ἦν ἐν τρίτῳ

[11]

ἐνοεῖτο. καὶ τὸ συνὸν δὲ ἀπαρέμφατον χρῆναι ἐπιμαρτυρεῖ τῷ σχηματισμῷ.

Ἐχομένως σκεπτέον περὶ τοῦ ἔκητι, περὶ οὗ καὶ ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἐξεθέμεθα, πότερον αὐτὸ καταριθμητέον εἰς τοὺς αἰτιολογικοὺς συνδέσμους, ὡς ἴσην ἔχον δύναμιν τῷ ἔνεκα, ὡς γε ἔστι σημειώσασθαι ἐκ τῆς ἐπὶ αὐτὸ φερομένης συντάξεως, ἔκητι σέθεν, ὡς ἔχει καὶ τὸ ἔνεκα σοῦ, καθότι καὶ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ γενικὴν φέρεται καὶ τοιοῦτόν τι σημαίνει, ἐκόντος σοῦ, ὡς ἐθέλοντος σοῦ. ᾧ παράκειται τὸ ἐθέλοντί, καθότι καὶ ἄλλοις τὰ τοιαῦτα παράκειται, ἀθεωρητί, ἀκλαυτί. ἐντελέστερον μὲν οὖν, ὡς εἶπομεν, ἠκριβώθη ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων· καὶ νῦν δὲ δι' ὀλίγων ἀποδεικτέον, ὡς μᾶλλον ἔχεται τοῦ μερισμοῦ τῶν ἐπιρρημάτων. — Ὅτι οἱ σύνδεσμοι τὰς ἀποφατικὰς φωνὰς ἢ τὰς στερητικὰς οὐ δύνανται ἀναδέχεσθαι, δῆλον ἐντεῦθεν. ἐπὶ καταφάσει τινῶν τὰ τοιαῦτα μόρια παραλαμβάνεται εἰς ἀναίρεσιν τῆς καταφάσεως. οἱ δὲ σύνδεσμοι οὐποτε κατ' ἰδίαν σημαίνουσί τι, συνδέουσι δὲ τοὺς λόγους, ἐξῆς τάσσοντες καὶ οὕτως ἐπισυν-134 δέοντες καὶ ἐνοῦντες. οὐκ ἔνδεκτον οὖν, τὸν ἔκητι σύνδεσμον ὄντα ἐν συνθέσει στερήσεως γεγενῆσθαι ἐν τῷ ἀέκητι. οὐ γὰρ ὁ ἔνεκα τὸ τοιοῦτόν ποτε ἀνεδέξατο, οὔτε ἄλλος τις τῶν προκειμένων. Ἔστιν οὖν καὶ οὕτως φάναί. εἰ ὁ λόγος κατὰ ἀπόφασιν τὴν τῶν συνδεομένων παραλαμβάνοιτο, συνόντων καὶ συνδέσμων, οὐκ ἐν στερήσει τὸ τοιοῦτόν ποτε γενήσεται, ἐν δὲ παραθέσει τῆς οὐ ἀποφάσεως, ὅτι φιλῶ σε παραγίνομαι, οὐχ ὅτι φιλῶ σε παραγίνομαι· ἔγραψεν Ἀπολλώνιος, οὐ μὴν ἔγραψεν Ἀπολλώνιος, ἀνέγνω δέ· ἔνεκα σοῦ παρεγενόμην, οὐχ ἔνεκα σοῦ παρεγενόμην. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, σαφές ὅτι καὶ τὸ ἔκητι μόνον ἂν τὴν οὐ ἀπόφασιν ἀνεδέχετο ἐν τῷ οὐχ ἔκητι, οὐχὶ καὶ στερῆσιν. ἔστι δὲ ἐπινοῆσαι ἐν ἐπιρρήμασι καὶ παράθεσιν τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ σύνθεσιν τῆς α στερήσεως, οὐ φίλως ἀφίλως, οὐ σεμνῶς ἀσεμνῶς. τῆδε ἂν ἔχοι καὶ τὸ ἀέκητι. Ἄλλ' ἴσως καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχοι ἂν πάλιν ἐπίστασιν, ὡς οὐ τὰ ἐν στερήσει τῶν ἐπιρρημάτων γινόμενα ἰδίᾳ ἐγένετο, ἐν μεταλήψει δὲ ἔστι συνθέτων· τὸ γὰρ ἀφίλως παρὰ τὸ ἄφιλος, καὶ τὸ ἀσεμνῶς παρὰ τὸ ἄσεμνος. ἔνθεν καὶ μένει ὁ τόνος ἐν τῷ ἀψευδῶς καὶ ἀσαφῶς, εἴγε καὶ τὸ ἀψευδῆς καὶ ἀσαφῆς συνέμεινε κατὰ τάσιν.

Τρύφων (p. 39 Velsen) φησὶ καὶ διὰ τὸ ἀκατάστατον τοῦ τόνου μὴ ἔχεσθαι αὐτὸ τοῦ κατὰ τὰ ἐπιρρήματα μερισμοῦ. τὰ γὰρ τοιαῦτά φησιν ὀξύνεσθαι, ἀναιμωτί, ἀκονιτί, ἀδακρυτί, κἂν ἢ σὺν τῷ ς, ἑλληνιστί, δωριστί, αἰολιστί. Πάνυ δὲ ἀπόβλητος ὁ λόγος. οὐ γὰρ τὰ παρὰ πνεύματα ἢ τόνον

ἢ τι τῶν παρεπομένων ταῖς φωναῖς ἐκφερόμενα περιγράφεται τοῦ δέοντος μερισμοῦ. οὐ γὰρ ἐπεὶ μὴ δεόντως τὸ πούς ὀξύνεται, οὐκ ὄνομα- ἦ ὅτι τὸ ἅπαξ βαρύνεται καὶ περίξ, τῶν ἄλλων ὀξυνομένων οὐκ ἐπιρρήματα.

Πρὸς οἷς καὶ δεδείξεται, ὅτι κατὰ τὸν τόνον ἀνάλογόν ἐστι.

Καταστατέον οὖν τὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῆδε. ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀεκάζω, ᾧ συνήθως Ὅμηρος κέχρηται,

πόλλ' ἀεκαζομένη (Ζ 458)

ἔπιπτεν ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, καθότι τῷ ἰάζω παράκειται τὸ ἰαστί, ἐλληνίζω ἐλληνιστί. καὶ ἡ μὲν ὀλόκληρος προφορά τοιαύτη. ἐνδεήσαν- 135 τος δὲ τοῦ ς, καὶ Ἰωνικώτερον μετατεθέντος τοῦ α εἰς η, καθότι καὶ τὸ διπλάσιον διπλήσιον, ἀναγκαίως καὶ τὰ τοῦ τόνου συνανεβιβάζετο, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἄλλα μόρια, ἐνδεήσαντα τοῦ ς, ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, δεσποστικής δεσπότης, ἐργαστής ἐργάτης, οὐτασμένοι οὐτάμενοι, συν- εληλασμένοι συνεληλάμενοι. αἴτιον γὰρ τὸ ς τῆς ὀξύτητος ἐγένετο, ἐπεὶ τοῖς ἀπὸ ῥημάτων παραχθεῖσιν ἐπιρρήμασι καὶ ὀξυνομένοις σύνεστι τὸ ς, δωρίζω δωριστί, αἰολίζω αἰολιστί. τὸ δὲ οὖν αἴτιον τῆς ὀξύ- τητος ς ἐν πάθει ὑπεστέλλετο, καὶ ἐπεὶ οὐκέτι ὁμοιον ἐγένετο τοῖς προ- κειμένοις, εἰς τὸν κοινὸν τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τόνον μετήει, ἄπερ ἐβαρύνετο, ὡς τὸ ὕψι, ἴφι, αὔθι. τὸ τοιοῦτον ἐντελέστατα ἐπιδεδεί- ξεται, ὡς πᾶν σχῆμα λέξεως, τὴν ὁμοιότητα τῶν προκειμένων μορίων ἀποβαλὸν ἐν πάθει, εἰς τὸν τόνον μεταβάλλεται τὸν δυνάμενον τὴν ὁμοιότητα τοῦ πάθους ἀναδέξασθαι. ὡς γε ἔστιν ἐκ τῶν προκειμένων μορίων ἐκθέσθαι. τὰ εἰς σης ῥηματικά, ὅτε ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνεται, εἰλαπιναστής, λιθαστής, θεριστής· τὰ δὲ διὰ μόνου τοῦ της ἐκφερόμενα μετὰ βραχείας τῆς παρεδρευούσης βαρύνεται, οἰκέτης, ἀρότης, ἐλάτης. ἔνθεν οὐ συμμένει ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τοῦ ἐργάτης ἢ τοῦ ἐργαστής, ἀλλ' ἅπαξ ἂν ἀποβάλλῃ τὸ ς, ὁμοιον γινόμενον τῷ ἐλάτης καὶ ἀρότης, σὺν ἐκείνοις καὶ βαρύνεται. — Καὶ ὡς μὲν παρήκται κατὰ λόγον τῶν ἐπιρρημάτων, σαφὲς ἐγένετο.

Καταστατέον δὲ καὶ πῶς τὸ ἔκητι ἐγένετο. δόκησιν μὲν ἔχει προῦ- πάρχουσαν τοῦ ἀέκητι, καθὸ τὰ ἀπλᾶ προῦφέστηκε τῶν συνθέτων. ἀλλ' ἔστι γε ἀποδείξει πάμπολλα ἀπλᾶ ἀπὸ συνθέτων γεγονότα, ὡς ἔστι γε ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ σύμψηξιν σωμάτων ἀποβολὰς τινων μερῶν, ἀπλότητος μὲν ἐχομένης, δηλούσας δὲ τὴν ποτε γενομένην αὐτοῖς σύμ- 136 πηξιν, ὡς εἰ κλινιδίου πούς ἢ τι τοιοῦτον μερικόν τὸ ὑπόδειγμα ἐπὶ πολλὰ συντείνει. ἔστιν οὖν τις τρόπος καὶ τοιοῦτος ἐν λέξεσιν, ὅς δοκεῖ μὲν ἀπλοῦς εἶναι, ὑπόμησιν δὲ ἔχει τοῦ ἐκπεπτωκέναι ἐκ συνθέτου

λέξεως. καὶ ἕνεκά γε ὑποδείγματος ἓν που καὶ δευτερον παραληπτέον.
 — Τὸ ἡνωρέα, ἀπλοῦν νοούμενον ἀπάντοτε, οὐ καταστήσεται. πόθεν
 γὰρ παρὰ τὸ ἀνήρ ἢ τὴν ἀνέρος γενικὴν, ἢ τὴν συγκεκριμένην ἀνδρός,
 τὸ ἡνωρέα συστήσεται ἢ ἀνερία (ὡς αἰθέρος αἰθερία), τῆς δὲ ἀνδρός
 (ὡς καὶ ἔστιν) ἢ ἀνδρία; — ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ λόγου τῆδε ἔχει. τὸ
 ἀνήρ συντιθέμενον τὸ α εἰς η μεταβάλλει, τὸ δὲ η εἰς ω. ἀνήρ ἀντήνωρ,
 ἀγαπήνωρ, εὐήνωρ, Ἐλεφήνωρ· φαμὲν δὲ καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ Νικά-
 νωρ, Εὐφράνωρ Δωρικά. ἦν οὖν καὶ τὸ
 εὐήνωρα οἶνον (δ 622),
 ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ εὐηνωρία καὶ εὐηνωρέα, καὶ ἐλλείψει τῆς εὐ διφθόγ-
 γου, ἡνωρέα. καὶ γὰρ σαφές, ὅτι τὸ
 δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν (ν 306)
 ἐν ἐλλείψει ἐστὶ τοῦ εὐ· ἐστὶ γὰρ ἐν τοῖς εὐ πεπονημένοις· καὶ τὸ
 κρητήρα τετυγμένον (Ψ 741)
 σημαίνει τὸν εὐ τετυγμένον. καὶ ἄλλα δὲ πολλά ἐστίν, ἅπερ ἀπλῶς
 μὲν λέγεται, συνθέτως δὲ νοεῖται·
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε (I 649)
 ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεσθε, καὶ
 πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι (Λ 271)
 ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσαι, καὶ τὸ
 οἷ σφιν γείτονες ἦσαν (ι 48)
 ἀντὶ τοῦ ἀστυγείτονες. καὶ ἀνάπαλιν παρὰ προθέσεις ἐλλείποντα ῥήματα,
 πάρα δ' ἀνήρ, ὅς καταθήσει (π 45).
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε (I 247). —
 Ἄλλ' οὐδὲ τὸ φρονῶ πάλιν ῥῆμα συστήσεται. παρὰ γὰρ τὸ φρήν καὶ
 τὴν τούτου γενικὴν φρενός ἀπετελεῖτό τι φρενῶ, καθὸ καὶ παρὰ τὴν
 ἑνός φωνὴν ἐνῶ που γίνεται. οὐ δὴ οὖν ἔστι θαρρηῆσαι, ὡς κατὰ
 πάθος τὸ ε εἰς τὸ ο μετετέθη ἐν τῷ φρονῶ. οὐ γὰρ ἦν ἡ αὐτὴ ἔννοια,
 εἶγε τὰ πάθη οὐ τῶν λεκτῶν, τῶν δὲ φωνῶν. ἄλλως τε τὸ μετατί-
 θεσθαι τὸ ε εἰς τὸ ο ἐν βαρυτόνοις ῥήμασιν ἐστὶ, φέρω φορῶ, πέρθω
 πορθῶ, νέμω νομῶ. ἔχει οὖν τὰ τῆς καταστάσεως τῆδε. τὸ φρήν πάλιν
 137 συντιθέμενον τὸ η εἰς τὸ ω μεταβάλλει, φρήν ἄφρων, σῶφρων. ἐγίνετο
 δὲ πάμπολλα πάλιν τοιαῦτα ῥήματα ὀνοματικά, ὡς παρὰ τὴν εὐδαίμο-
 νος γενικὴν γίνεται τὸ εὐδαιμονῶ, παρὰ τε τὴν ἀγνώμονος τὸ ἀγνω-
 μονῶ. παρὰ τὴν ἄφρων οὖν εὐθειᾶν ἐγίνετο ἀφρονῶ, κατὰ στέρησιν
 τοῦ φρονεῖν. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐν στέρησει παραλαμβανόμενα καὶ ἐν κατα-
 φάσει παραλαμβάνεται, ἀφαιρουμένης τῆς στέρησεως, τὸ φρονῶ ἐγίνετο
 εἰς κατάφασιν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἀφρονεῖν. — Εἰ δέ τις [καὶ] τὸ

ἀκριβὲς ἐπιστήσσειε, καὶ τὸ ἀψευδὴς καὶ ἔτι τὸ ἀσαφὴς πρότερα ἂν εὖροι τοῦ ψευδὴς καὶ σαφὴς [ἀλλὰ φήσκει τις ὅτι, εἴπερ δοίημεν παρὰ τὸ ψευδῶ καὶ σαφῶ τὰ ὀνόματα ἐγίνετο]. τὰ δὴ ἐν ὀξείᾳ προφορᾷ καὶ ἐν κλίσει τῇ διὰ τοῦ ἥς ἐκ ῥημάτων παραγόμενα κατὰ σύνθεσιν παραλαμβάνεται. παρὰ τὸ σεβῶ εὐσεβῆς, παρὰ τὸ πῆσσω πρωτοπαγῆς, καὶ ἴσως παρὰ τὸ ψεῦδομαι ἦν τι ἀψευδὴς, καὶ εἰς κατάφασιν πάλιν τοῦ ψεύδεσθαι ψευδὴς ἐγίνετο. — Τούτων οὖν τῆδε ἐχόντων, προϋπάρχοντος ῥήματος τοῦ ἀεκάζω, προϋπάρχει τὸ ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, ἀφ' οὗ τὸ πεπονηθὸς τὸ ἀέκητι. καὶ ἐπεὶ συνήθως πάλιν ἐκ συνθέτων ἀπλᾶ ἐγίνετο, καὶ μάλιστα ἐν ἐλλείψει τῆς α στερήσεως, πιστούμεθα ὅτι καὶ ἐκ παρασυνθέτου τοῦ ἀέκητι ἀπλοῦν παρελαμβάνετο τὸ ἔκητι. οὐκ ἄρα ἄπορον τὸ σχῆμα, δόκησιν ἔχον συνθέσεως, τὸ τοῦ ἀέκητι. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ὑπόδρα, περὶ οὗ Τρύφων ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων (p. 47 Velsen) φησὶν, ὡς οὐ δεόντως βαρεῖαν τάσιν ἀνεδέδεκτο. τὴν γὰρ ἀποβολὴν φησι φυλακτικὴν εἶναι τοῦ τόνου. τὸ ἄναξ, ἀποβαλὸν τὸ ξ, φυλάσσεται κατὰ τὴν αὐτὴν τάσιν,

Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε (Π 233)

καὶ κατὰ κλητικὴν τὸ γύναιξ, ἐν τῷ ᾧ γύναι· ἔτι τὸ γάλαξ, ἀφ' οὗ γενικὴ ἢ γάλακτος, ὅτε γίνεται πάλιν γάλα. ὅθεν εἰ καὶ τὸ ὑποδράξ ἐν ὀξείᾳ τάσει ἐστί, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ πάλιν τὸν ἐπόντα τόνον φυλάξει. — Τὸ τοιοῦτόν τινες ἐπιλύονται, φάμενοι μὴ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ τὸ ὑπόδρα γεγενῆσθαι, συνδέσμων δὲ παραπληρωμα-138 τικῶν ἐν ὑποστολῇ τοῦ η παραθέσει, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ὑπὸ δὴ ρά ιδῶν. οὐδὲ γὰρ πιθανόν, παρακειμένου τοῦ ιδῶν, τὸ ὑποδράξ παραλαμβάνειν· ἐν γὰρ τῷ ὑποδράξ ἔγκειται τὸ ὑπιδῶν. ὥστε κατ' αὐτοὺς μὴδ' ἐπίρρημα εἶναι τὸ ὑπόδρα, παράθεσιν δὲ προθέσεως καὶ παραπληρωματικῶν συνδέσμων, ὥστε τὴν ὑπὸ τῷ ιδῶν συντάσσεσθαι, καὶ εἶναι τὸ ἐξῆς ὑπιδῶν, τοῦ ρά καὶ τοῦ δὴ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐχόντων δύναμιν. — Ἄλλ' ἔστι γε πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς λόγους φάναί. Καὶ πρὸς μὲν τὸν πρότερον, ὡς οὐκ ἔστιν ἀληθές, ὡς τὰ ἐν ὑποστολῇ τῶν συμφώνων, ἵνα μὴ μερικώτερόν τις ἐπὶ τοῦ ξ διαλάβῃ, πάντοτε φυλακτικὰ ἐστί τοῦ τόνου, εἰ μὴ ὁ τύπος ὁ ὑπολειπόμενος παραδέχοιτο τὸν τόνον. οἷον τὸ πολλάκις ἢ δεκάκις ἢ τὰ τοιαῦτα ἐν ἀποβολῇ τοῦ ς οὐ κωλύεται μένειν κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον, εἴγε ἄπειρα τὰ εἰς ἰ λήγοντα ἐπιρρήματα κατὰ βαρεῖαν τάσιν· τὰ δὲ ὀξυνόμενα ἐν τινὶ τηρήσει ἐστί κατὰ τὴν ὀξύτητα, περὶ ὧν ἐκτεθείμεθα καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἔκητι. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χωρὶς, ἀποβαλὸν τὸ ς, οὐκ ἐφύλαξε τὴν ἐπὶ τοῦ τέλους ὀξείαν, ἀνεβίβαζε δέ, οὐχ ὑποπίπτον τῇ ὀξύτητι τῶν

εἰς ἰληγόντων ἐπιρρημάτων, ἐν τῷ

χωρὶ διατμήγουσιν (Callim. fr. 48 Bentley Schneider).

ἔφαμεν δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἔκητι εὐλόγως ἀναβεβιβακέναι τὸν τόνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτως· ἡνίκα ἀποβάλλεται τὸ ς ἐν τῷ οὕτω, οὐκ εἴργεται τῆς βαρύτητος τῆς κατὰ τὰ εἰς ὡς, ἐπεὶ πάμπολλα τὰ ἐν βαρεία τάσει. καὶ ἐπ' ὀνομάτων δὲ ἔστι τὸ αὐτὸ παραστήσαι, καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου, εἶγε, ὡς ἔφαμεν, τὸ συνεληλασμένοι, ἐνδεῆσαν του ς, ἀναγκαίως ἀνεβίβαξε τὸν τόνον, τὸ δεσπότης, τὸ ἐργάτης. τό γε μὴν συγχεῦαι δεῖ φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον. ἀναγκαίως δὲ καὶ τὸ ἄναξ, ἀποβαλὼν τὸ ξ, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει. πολλὰ γὰρ αἰ εἰς α βαρυνόμενον κλητικὰ τῶν ἀρσενικῶν, Ὀρέστα, Θυέστα. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τοῦ ἄναξ πάθος ἀνάλογον, ἐν οἷς τῆς μὲν εὐθείας τὸ ξ οὐκ ἀφείλετο, 139 κλητικῆς δὲ τῆς δυναμένης καὶ εἰς α λήξει, ὡς ἀνάπαλιν οἰκείως ἐπὶ τοῦ γάλαξ τὸ ξ ἀπέβαλλεν, ἀνεφίκτου οὐσης τῆς εἰς ξ καταλήξεως, ἐπεὶ οὐδὲν οὐδέτερον εἰς διπλοῦν λήγει. — ἄπειρος ἢ εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσις. ὅθεν χωρητέον καὶ ἐπὶ τὸν προκείμενον λόγον.

Τὸ δὴ ὑπόδρα δύναται μὲν καὶ κατὰ φύσιν εἰς α λήγειν, δύναται δὲ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ξ ἐξενεχθὲν τάσιν ἀνάλογον ἀναδεδέχθαι. — ἐντελὲς μὲν οὖν ἔστιν ἐν τῇ ληγούσῃ, εἰ τῆδε εἴη ἐσηματισμένον. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὄρῳ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν, καὶ τὸ δραπετής ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότης. καὶ σαφὲς ὅτι ἐγένετο ἐπίρρημα εἰς α περατούμενον, ὅμοιον τῷ ἀντῷ ἄντα, ἡρεμῷ ἡρέμα· ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ὑπόδρα. — δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ ὄρῳ εἶναι τὸ ἀκόλουθον ὄρα, καθότι εἶπομεν καὶ τῷ ἀντῷ ἄντα παρακεῖσθαι, σιγῷ σίγα. ὃ δὴ πλεονάσαν τῷ δ ἐγένετο ὑπόδρα, καθότι καὶ ἐν τῷ μίγα τὸ μίγδα, ὃ δὴ πάλιν παρέκειτο ῥήματι τῷ μίσγω· τῆς συναλοιφῆς Ἰωνικωτέρας γενομένης, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπηλιώτης. — Ἄλλ' εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποδράξ εἴη, ὅπερ πάλιν τῷ δέρκω παράκειται, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δεδείξεται, δύναται ἄν, καθὼς ἐπεδείξαμεν, καὶ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ γενόμενον βαρεῖαν τάσιν ἀναδέξασθαι. πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ ἀνεφικτον τὸ πάθος, ἐπεὶ οἶόντε καὶ εἰς α λήγειν ἐπιρρήματα. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς α λήγοντα ὀξυνόμενα ὑποπίπτει λόγοις τοιούτοις, συνέχουσι τὴν ὀξύτητα τοῦ α, καθὼς ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται, ὡς τὰ μὲν εἰς δα παρακείμενα τοῖς εἰς δον ὀξύνεται, τὰ τε ὁμοφωνοῦντα ὀνομαστικῇ πληθυντικῇ οὐδετέρῃ, καὶ ὡς τινὰ τῶν εἰς θα· τὰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοντα ἐν βαρεία τάσει εἰσίν, ὡσπερ τὸ αἶψα, τὸ τάχα, ῥίμφα, ὄφρα· δηλον ὡς καὶ τὸ ὑπόδρα, οὐ 140 πίπτον ὑπὸ τὸν λόγον τῶν ὀξυνομένων, τὸν τῶν βαρυτόνων ἐπιρρημάτων τόνον ἀναδέξεται. πρόκειται αὕτη ἢ ἀπόδειξις ἐν τε τῷ περὶ

τοῦ ἀέκητι καὶ τοῖς κατειλεγμένοις κατὰ τὰς αἰτίας τῶν συμφώνων τῶν ἀναβιβαζόντων τὸν τόνον.

Πρὸς δὲ τοὺς φαμένους μηδὲ ὅλως αὐτὸ ἐπίρρημα εἶναι, σύνδεσμον δὲ παραπληρωματικόν, ἔστιν ἀποφήνασθαι ὡς πρῶτον μὲν βιάζονται συγκοπὰς συνδέσμων παραδεχόμενοι, ὅπερ οὐκ ἂν ἔχοιεν ἐπιδείξει. καθόλου γὰρ πᾶν πάθος ἐξ ὁμοίου πάθους κατορθοῦται. ὁ γὰρ λέγων περὶ συγκοπῆς τῆς ἐν ὀνόμασι, συγκοπήν ἐπιδείξει καὶ ἐν ἑτέροις ὀνόμασι καὶ ἐν ἐπιρρήμασι καὶ ῥήμασι. παρὰ γοῦν Αἰολεῦσι συνεχέστερον μὲν αἱ προθέσεις συγκόπτονται, οἱ δὲ σύνδεσμοι οὐκ εὐθετίζονται μὲν εἰς συγκοπὰς, εἰς δὲ συναλοιφάς. — ὅ τι δὲ ἐστὶ τὸ ἐμποδίζον τὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐν παραλλήλοις κείσθαι, ὅπου γε καὶ ἄλλα πλεῖστά ἐστὶν ἐν παραλληλότητι κείμενα, ὡς τὸ

ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζε (Α 361),

καὶ ἐν ἀντωνυμίαις

καδ δέ μιν αὐτόν (Φ 318),

καὶ ἐν συνδέσμοις

καί τε χαλιφρονέοντα (ψ 13),

ἦτοι μὲν Μενέλαος (Γ 213),

καὶ ἐν προθέσει

ἀμφὶ περὶ κρήνην (Β 305),

προπροκυλινδόμενοι (Χ 221).

καὶ ἐν συνθέτῳ πολλάκις ἀπλᾶ ἐπιφέρεται τὰ αὐτὰ,

οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν (τ 343),

κατὰ μεγαλήτορα θυμόν (ι 299).

καὶ σαφές ὅτι τοῖς τοιούτοις ὑποπέπτωκε τὸ ὑπόδρα ἰδῶν. πρὸς οἷς ὑπάρχει ἡ αὐτὴ σύνταξις τοῦ ὑπιδῶν τῷ ὑπόδρα ἰδῶν, ὡς ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων τὸ αὐτὸ δηλοῦντων.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τοῦ ὑπόδρα, ὡς εἶη ἐπίρρημα.

141 Ὅτι δὲ καὶ τὸ πύξ καὶ τὸ λάξ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια σχήματα οὐ πάντως διὰ τὴν μετάληψιν τὴν εἰς τὸ πυγμαῖ, καθότι τινὲς ψήθησαν, ὀνόματα ἂν εἶη, σαφές ἐκ τοῦ ἐπὶ ῥῆμα φέρεσθαι πάντοτε τὰς φωνάς, καθότι καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, καὶ ἐκ τῆς παρεπομένης ἀκλισίας ἐπὶ τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὅπερ παρεπόμενον ἦν, ὡς πρόκειται, τῷ ἐπιρρήματι. καὶ γὰρ ἂν τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὰ ῥήματα φέρηται, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν οὐδὲ καθ' ἓνα σχηματισμόν. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνο θαρσῆσειέ τις φάναι, ὡς καὶ ἄλλα ὀνόματα ἄκλιτα ἂν εἶη, καὶ οὐ παρὰ τοῦτο ἐπιρρήματα, εἶγε τῆς ἀκλισίας ἐκείνων λόγον ἔστιν εὐρέσθαι, λέγω τοῦ πέντε ἢ ἕξ καὶ τῶν τοιούτων, ἢ καὶ τῶν στοι-

χείων, ὡς κατὰ τὸ δέον ἐκτεθείμεθα· οὐκ ἔστι μέντοι ἐπινοῆσαι ὄνομα τι ἐς διπλοῦν λήγον, ὃ οὐ πάντως κλίσεως ἔτυχε. καὶ ἔνεκα κλίσεως καὶ συντάξεως τὸ μὲν πτύξ ὄνομά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ πτυχός καὶ πτύχες· τὸ δὲ πύξ ἐπίρρημα καὶ τὸ λάξ, συντασσόμενα τοῖς ῥήμασι καὶ οὐκ ἔχοντά τιν' ἄλλην σύνταξιν ἢ τὴν ῥηματικήν.

Ἀκολουθῶς διαληπτέον καὶ περὶ ἐπικρίσεως τοῦ πέντε καὶ τῶν τοιούτων, μὴ ἄρα καὶ αὐτὰ διὰ τὴν παρεπομένην ἀκλισίαν ἐπιρρήματα ὑπολάβῃ τις ἀριθμοῦ δηλωτικὰ εἶναι. — Διότι μὲν οὖν, ὀνόματα ὄντα, ἄκλιτά ἐστιν, ἐντελέστερον μὲν εἴρηται ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ἔνθα καὶ ἐπεδείκνυμεν, καθ' ὃν λόγον αἱ ἀντωνυμίαι ἄκλιτοι, ὡς ἔνεκά γε τῶν παρεπομένων φωνῶν. ἦν δὲ τὰ συνεκτικὰ τῶν λόγων, ὡς τὰ διὰ μιᾶς φωνῆς τριγένειαν ὑπαγορεύοντα οὐκ ἐφικτὰ εἰς κλίσεις. καὶ ἔνεκά γε τούτου τὸ μὲν τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ εἴ τις τοιοῦτος ἀριθμὸς οὐ μοναδικὸς κατὰ τριγένειαν, ἐκλίνεται, τὰ δὲ πέντε καὶ τὰ ὅμοια οὐκέτι. — ἄλλως τε καὶ οἱ κανόνες τῶν ὀνομάτων ἀρχὴν ἔχουσι τὴν θέσιν τῆς λέξεως, ὅτε φαμὲν τὰ εἰς ω λήγοντα ἢ εἰς υξ ἢ εἰς αξ, ἢ ὅτε φαμὲν τὰ πληθυντικὰ εἰς αι λήγειν ἢ εἰς ες ἢ εἰς οι, ἐφ' ὧν τὸ δέον παρελαμβάνετο κατὰ τὰς κλίσεις. τὸ δὲ πέντε καὶ ἕξ οὐκ ἔχεται ἀρχῆς κανονικῆς· ποῖον γὰρ πληθυντικὸν εἰς εξ λήγει; ποῖον δὲ πληθυντικὸν εἰς ε λήγει; καὶ τὸ τοιοῦτον ἐντελέστερον ἐπιδειχθήσεται ἐν ἑτέροις. ἔνθεν οὖν ὑπεχώρησαν οἱ κανόνες, οὐ δυνάμενοι κατὰ τῶν 142 ἰδίων παραλαμβάνεσθαι λημμάτων. — φαμὲν γὰρ τοῖς προκειμένοις, ὅτι ἑτέρα μὲν σύνταξις ἐστὶν ἢ τῶν ἐπιρρημάτων πρὸς τὰ ῥήματα, ἑτέρα δὲ ἢ τῶν πτωτικῶν ὡς πρὸς τὰ ῥήματα. τῆδε οὖν τούτων ἐχόντων, φαμὲν οὕτως, πεντάκις παρεγένετο, τετράκις παρεγένετο, οὐ μὴν ἔτι οὕτως, πέντε παρεγένετο, ὅπερ εἰ μὴ ὀνοματικὸν εἶη, γὰρ καθ' ἓνα σχηματισμὸν εἶχε τὸ πέντε ὡς πρὸς τὴν τῶν ῥημάτων σύνταξιν. φαμὲν δὲ [τὰ] πέντε παρεγένοντο, συμπληθυνομένου τοῦ ῥήματος ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, ὡς εἰ καὶ ἄνθρωποι παρεγένοντο. Τὸ ὄφελον οἱ μὲν κατὰ συνεκδρομὴν ῥηματός φασι κεκλίσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰς πρόσωπα, εἶγε καὶ τὸ δεύτερον ὄφελος καὶ τὸ τρίτον ὄφελον· οἱ δὲ ἐκ ῥήματος ὑποσυγκεκόφθαι τοῦ ὄφειλον, διὸ κατὰ τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου σύνταξιν οὐκ ἐν παραλληλότητι αὐτὸ τίθησι τῷ εἶθε,

αἶθ' ὄφελλες (Ξ 84).

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ δεῦρο, ὁμοίως ὃν ἐπίρρημα, ἐχόμενον δὲ ὡς προστακτικῆς ἐννοίας, κατὰ συνεκδρομὴν πάλιν ὡς ἀριθμὸν ἀνεδέξατο ἐν τῷ

δεῦτε, φίλοι· τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (θ 133).

ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἄγε ἄγετε.

Τὰ εἰς ὧν λήγοντα, ὀνόματα μὲν ὄντα, παρασχηματισμὸν ἔχει ἥτοι ἐν κοινότητι ὡς ὁ σώφρων ἢ σώφρων, ὁ γείτων ἢ γείτων, ἢ ἐν καταλήξει τῆ εἰς να, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα· οἷς μέντοι παράκειται θηλυκὰ εἰς σα λήγοντα, τούτοις παρέπεται τὸ εἶναι μετοχάς, 143 λέγων λέγουσα, φρονῶν φρονοῦσα. καὶ διὰ τούτου γε τοῦ λόγου δείκνυται, ὅτι τὸ κρείων μετοχή, ἐκ τοῦ

κρείουσα γυναικῶν (X 48).

ὁμολόγως οὖν τὸ ἀκέων μετοχή· ἰδοὺ γὰρ παράκειται θηλυκόν,

ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο (A 565). —

Ἔστι δὲ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡς ταῖς μετοχαῖς πολὺ πρότερον προϋφέστηκε ῥήματα, φέρω φέρων, φρονῶ φρονῶν. εἴπερ οὖν τὸ ἀκέων μετοχή, σαφές ὅτι καὶ ῥῆμα προϋποστήσεται τὸ ἀκέω. ἀλλ' οὐδεμία ὑπόμνησις τοῦ ῥήματος. — ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ῥῆμα· βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενα, δισυλλαβα μέντοι, πλέω, ῥέω, κέω, ἢ τὰ παρ' Ἴωσι διηρημένα, φιλέω, νοέω. εἰ δὲ [μῆ] τὸ τοιοῦτον μὴ παρέπεται, οὐ μετοχή τὸ ἀκέων· οὐ γὰρ ἔχει ῥῆμα. — Τὸ δὲ μείζον· τὰ πτωτικὰ συμμετασχηματίζεται τοῖς ἀριθμοῖς, τὰ δὲ ἐπιρρήματα καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται. τοῦ μὲν προτέρου, ἄνθρωποι ὄντες διαλέγεσθε, ἄδοντες ὑμνεῖτε, διαχεόμενοι ἄδετε· τοῦ δὲ δευτέρου, κρύβδην ἄδετε, βοτρυδὸν παραγίνεσθε. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀκέων μετοχή, σαφές ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἐνικὸν καθ' ἐνικὴν σύνταξιν παραληφθήσεται, ἀκέων εὐφραίνου, πρὸς δὲ τὸ πληθυντικὸν κατὰ πληθυντικὴν, ἀκέοντες εὐφραίνεσθε, ὡς ἡσυχάζων εὐφραίνου, ἡσυχάζοντες εὐφραίνεσθε. ὅπερ οὐ παρείπετο ἐν τῷ

ἀκέων δαίνυσθε (φ 89).

ἐν ἴσῳ γὰρ ἐστὶ τῷ ἡσυχῆ δαίνυσθε ἢ ἡσυχῶς δαίνυσθε. κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἐπιρρηματικῆς ἔχεται συντάξεως μᾶλλον ἢ περ μετοχικῆς. — Περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ ἐκεῖνο ἔστι φάναι, ὡς ὁ τύπος ὡς μετοχικὸς γενόμενος τοῦ ἐπιρρήματος, κατὰ συνεκδρομὴν ἔσχε θηλυκὸν παρασχηματισμὸν, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἄγε, ἐπίρρημα ὄν, τῆ συνεκδρομῆ τοῦ ῥήματος ἔσχε παρακείμενον τὸ ἄγετε, ὡς καὶ

δεῦτε, φίλοι· τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (θ 133).

144 καὶ, ὡς ἔφαμεν, τὸ ὄφελον ὑπέλιπται πρὸς ἐνίων κατὰ συνεκδρομὴν γεγονέναι ῥήματος ἐν τῷ

ὡς ὄφελος (ω 30),

[ὡς] εἰ μὴ τὸ ὠφειλον ὑποσυγκέκοπται. ἐν μέντοι ἐνίαις ἐκδόσεσιν ἦν θηλυκὸν τὸ ἀέκουσα,

ἀλλ' ἀέκουσα καθῆστο (A 565). —

Ἴσως δὲ [καὶ] παράκειται τῷ ἀκήν, μετατεθέντος τοῦ η εἰς ω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε, ὡς ἔφαμεν, τόνου ἐγγενομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον, καθὼς τινες φήθησαν καὶ τὸ χρῆν χρεών. τὴν εἰς τοῦτο ἀκριβῆ παράθεσιν ἐντελέστερον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἐκθησόμεθα. Καὶ περὶ τοῦ ἄνεω δὲ διαφορά τις κατὰ τὸν μερισμὸν εἰσῆγετο πρὸς ἐνίων, ὡς εἶη μᾶλλον ὄνομα πληθυντικόν, Ἀττικῶς κεκλιμένον, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ι προσκείμενον. ἔχει δὲ τὰ τῆς καταστάσεως τῆδε. ἰά ἐστὶν ἡ φωνή, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ἰέναι ἐπὶ πᾶσαν ἀκοήν. ἦν δὲ τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα μεταπίπτοντα καὶ εἰς ος μετὰ τὰς συνθέσεις, σκιά ἄσκιος, ὦρα ἄωρος, μοῦσα ἄμουσος, ἡμέρα ἐφήμερος, πείρα πολυπειρος. κατὰ στέρησιν οὖν τὴν διὰ τοῦ α ἐγένετο ἄνιος (σύνεστι δὲ ἐπ' ἐνίων στερήσεων τὸ ν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀναίσχυντος, ἀναιδῆς). καὶ εἰς εὐθετισμὸν Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως μετάθεσις ἐγένετο τοῦ ι εἰς τὸ ε, καθάπερ καὶ οἱ ἀγχίμαχοι ἀγχέμαχοι καὶ ἡ Σικυῶν Σεκυῶν παρὰ Σικυωνίοις. (καὶ εἰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου τις ἐπιζητήσειεν, ἐπὶ τούτων ἀπάντων μετάθεσιν τοῦ ι εἰς τὸ ε εὐρήσει, μάντεως ὄφεως· καὶ γὰρ αὐτὰ εἰς τοῦτο μετατίθεται ὑπὲρ Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως)· ἀφ' οὗ πληθυντικὴ ἐκφορά 145 Ἀττικὴ ἄνεω. — Ἔστι καὶ οὕτως φάναϊ. παρὰ ῥήματα ἀποτελεῖται ὀνόματα εἰς ος λήγοντα, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φοιτῶ νεόφοιτος, μυκῶ ἐρίμυκος, αὐδῶ ἄναυδος. οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὔω ἄναυος, καὶ ἐλλείπει τοῦ υ ἄναος. ἀφ' οὗ τὸ Ἀττικὸν ἄνεως, ὡς Μενέλαος Μενέλεως. — Ὅτι μὲν οὖν δύναται ὄνομα πληθυντικὸν εἶναι, σαφὲς ἐντεῦθεν. ἀλλὰ δῆλον, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀριστάρχου σχολῆς συνήρεσκε, τὸ μὴ μᾶλλον ὄνομα ἐκδέχεσθαι, ὡς ἐπίρρημα δὲ ἐκ τοῦ καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφέρεσθαι καὶ ἐπὶ ἐνικῆς σχέσεως καὶ ἐπὶ πληθυντικῆς παραλαμβάνεσθαι, ὅπερ οὐ παρείπετο ὀνόμασι [καὶ γένους μὴ εἶναι διακριτικόν]. — ἔστι δὲ που καὶ ἐπὶ ἐνικῆς ἐκφορᾶς τὸ τοιοῦτον,

ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο (ψ 93).

καὶ σαφὲς ὅτι, εἰ δοθείη ἡ γραφή σὺν τῷ ς, δοθείη ἂν καὶ τὸ ὄνομα εἶναι τὸ ἄνεως· εἰ δὲ μηδεμία ἀπόδειξις ἐστὶ τῆς τοῦ ς προσθέσεως, ὁμολόγως, ὡς πρόκειται, ἐστὶν ἐπίρρημα. — ἔστι μέντοι γε ἐπικρίναι τὸ σχῆμα τῷ τοῦ ὀνόματος μερισμῷ, ἐπεὶ ἀντικείμεται, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τοῖς ἐξῆς δεδειξεται, τὸ μὴ εἰς ω περατοῦσθαι τὰ ἀπὸ τριγενῶν ὀνομάτων, ἀπὸ δὲ μονογενῶν. οὐ γὰρ δὴ γε τῷ φίλος παράκειται

ἐπίρρημα εἰς ὦ περατούμενον, εἰς δὲ ὡς, καὶ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις· τῷ μέντοι τόνος, μονογενεῖ ὄντι, παράκειται τὸ τόνω. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἄνεως, ἐκ κοινοῦ γεγονὸς τοῦ ἄναος ἢ ἄνιος, ἐπιθετικῶς παραλαμβάνομενον παράκειται ἐπίρρηματι, σαφὲς ὅτι οὐκ εἰς ὦ περατούμενον, εἰς δὲ ὡς. δεδείξεται γάρ, ὡς ἔφην, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς οὐ τοῖς τοιούτοις πάλιν τριγενέσιν οὔσι παράκειται ἐπίρρημα εἰς ὦ περατούμενον, ἀνώτερος ἀνωτέρω, ἐσώτερος ἐσωτέρω.

146 Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν ἐν ταῖς φωναῖς σχημάτων.

Τὰ δὲ ἐπίρρηματα καὶ πρωτότυπα ἐστὶ καὶ παραγωγὰ. καὶ τὰ τούτων παραγωγὰ ἃ μὲν ἀπὸ ἐπίρρημάτων, ὡς παρὰ τὸ ἄνω ἀνωτέρω, ἢ παρὰ ὀνόματα, ὡς παρὰ τὸ βότρως βοτρυδόν, ἢ παρὰ ῥήματα, ὡς παρὰ τὸ κλέπτω κλέβδην, ἢ παρὰ ἀντωνυμίαν, ὡς παρὰ τὸ ἐκεῖνος ἐκεῖνος, οὗτος οὕτως, αὐτός αὐτόθεν, ἢ παρὰ μετοχάς, ὡς παρὰ τὸ ἐπιστάμενος ἐπισταμένως καὶ ἐρρωμένος ἐρρωμένως, ἢ παρὰ προθέσεις ὡς ἔξ ἔξω καὶ παρὰ τὸ ἐν ἔνδον. καθὼς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ τὰς τοῦ ὀνόματος παραγωγὰς ἢ καὶ ῥήματος παρὰ τὰς αὐτὰς ιδέας τῶν λέξεων παραγομένης ἢ παρ' ἐτέρας, εἶγε ἀπὸ μὲν ὀνόματος ὄνομα, ὡς λίθος λίθινος, ἢ καὶ ῥῆμα, ὡς παρὰ τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ, ἢ καὶ παρ' ἐπίρρημα, ὡς ὀψέ ὀψίζω, αἰαί αἰάζω, καὶ παρὰ πρόθεσιν, ὑπὲρ ὑπέρτερος, πρό πρότερος, πάλιν καὶ τῆς τῶν ῥημάτων παραγωγῆς, ὡς πρόκειται, εἰς ταῦτα παραγομένης.

Ἐχθές ἢ χθές ῥητέον; Τρύφων (p. 48 Velsen) φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπίρρημάτων τὸ ἐχθές ἐντελέστερον εἶναι τοῦ χθές Ἀττικοῦ, παρατιθέμενος τὴν ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις ἐπίρρημασιν ἀναλογίαν, ὡς εἴη ἐν μακραῖς συλλαβαῖς ἐκάστοτε, ναί, μή, ποῦ, πῶς, οὐ, καὶ τὰ τοιαῦτα· μηκυνόμενα διὰ τοῦ διπλοῦ, γνύξ, πύξ. πιστοῦται δὲ καὶ ἐντεῦθεν μὴ ἐντελεῖ εἶναι τὸ τε δῖς καὶ τρίς, ἐκ δὲ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις συγκεκριθῆναι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ῥ λήγοντα μετὰ βραχείας ἐκφορᾶς ἐστὶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, εἰκόσ, ἐγγύς, ἐντός, ἄλις, ἄχρις, πάρος· ἐξ οὗ πάλιν συνῆγε τὸ ἐχθές ἀναλογώτερον, ἀφηρῆσθαι δὲ πρὸς τῆς Ἀττικῆς χρήσεως τὸ ε. — Οὐ γὰρ πάνυ ἐκεῖνο ὑγιές, τὸ τὰ εἰς ες λήγοντα φάναι ῥήματα, σχές, 147 σπές, ἔς, οἷς συνενεχθήσεται καὶ τὸ χθές, εἰ ἦν ἐντελής. ἀλλ' οὗτός γε ὁ λόγος οὐ συστήσει οὐδὲ τὴν ἔς πρόθεσιν οὐδὲ τὴν εἷς, ἐπεὶ ἀμφοτέροις τοῖς σχήμασι σύνεστι ῥηματικὴ κατάληξις. καὶ γὰρ τῷ εἷς τὸ αἵματός εἰς ἀγαθοῖο (δ 611),

καὶ τὸ [εἷς] ἔς ὁμοίον τῷ θές. τὴν τοιαύτην οὖν παράθεσιν εἰς κατόρθωσιν λέξεων παραιτητέον, ἐπεὶ πολλὰ μέρη λόγου, διάφορα ὄντα, ἔσθ' ὅτε ταῖς λέξεσι συνωκείωνται. Ἄμεινον οὖν ἐκεῖνον τὸν λόγον

παραθέσθαι, ὡς τὸ πλεονάζον ε ὠκείωται λέξεσι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις, ὡς τε τὸ ἀφαιρούμενον λείπειν ἐθέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην. ἔχει δὲ τὰ ὑποδείγματα τῆδε. τὸ ἔεδνα πλεονάζει τῷ ε, τὸ ἔειπεν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ε [ἀπὸ] φωνήεντος, τὸ ἐώρων, καὶ εἰ μὴ διαίρεσις τοῦ ἦδε τὸ ἔαδεν, ἀπὸ δὲ τοῦ

ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος (Μ 80).

ἔηκεν, ἔεις. τοῦ δὲ ἐτέρου ἔφη φῆ, ἔβη βῆ, ἐθέλω θέλω, οἱ ἐρυτῆρες ῥυτῆρες· ἔνιοι δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φασὶν ἐσχηματίσθαι. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ δείκνυται καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ὡς οὐ πλεονάζει τὸ ε ἐν τῷ ἐκεῖνος, τούναντίον δὲ λείπει ἢ κείνος φωνῆ τῷ ε. ἔνθα καὶ περὶ τοῦ πνεύματος ἐντελέστερον δείκνυται. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον πάλιν ἐντελέστερον τὸ ἐχθές τοῦ χθές. συνάδει δὲ καὶ ἡ τοῦ ἐτύμου προφορά, εἶγε παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάστημα ἐσχηματίσται, τῶν ψιλῶν ἀντιστοίχων εἰς τὰ δασέα μεταπεσόντων, καθὼς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχθος· τὸ γὰρ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν τοιοῦτον.

Ἐχομένως σκεπτέον περὶ τοῦ εὔτε καὶ ἦῤτε, καθὼς τινες ἐπεχείρησαν τὸ

148 εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι (Γ 10)

διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ υ γράφειν, τοῦ κατὰ φύσιν σχήματος ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ τοῦ η καὶ υ γραφήν. ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆδε. ἡ μὲν ἦῤτε κατὰ τὸ ἀκριβές τοῦ λόγου [ὡς] οὐ [δὲ] μία λέξις ἐστὶν ἀπλή, ἀλλ' οὐδὲ σύνθετος, ἐν παραθέσει δὲ τοῦ τέ συνδέσμου, νῦν παραπληρωματικοῦ καθεστῶτος. — Τὸ γε μὴν εὔτε ἐν ἀπλοῦν ἐστὶ, γενόμενον οὕτως. χρονικὸν ἐπίρρημα καὶ ἀναφορικὸν ἦν τὸ ὅτε, ὃ δὴ πλεονασμῷ τοῦ υ, κατὰ μετὰθεσιν τοῦ ο εἰς τὸ ε, εὔτε ἐγένετο, καθότι τὸ υ ἐπεντιθέμενον ψιλοῦ πνεύματος αἴτιον γίνεται, ὡσπερ ἔχει τὸ ἔκηλος

εὔκηλος φορέοι το (Arat. Phaen. v. 100).

τὸ τε εὔνις παρὰ τὴν ἐνός παρωνόμασται. — τῆδε εἶχε καὶ τὸ προκείμενον ἐπίρρημα. — Τοῖς εἰς ὡς περατουμένοις ἐπιρρήμασι συννύαρχαι ἐπιρρήματα εἰς α λήγοντα, ὀξύτονα ἢ καὶ ἔτι βαρύτονα, περὶ ὧν τοῦ τόνου κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. οἷον τῷ πυκνῶς παράκειται τὸ πυκνά, ὅπερ καὶ ὁμοφωνεῖ πληθυντικῆ ἐκφορᾷ οὐδετέρα, τῷ καλῶς τὸ καλά, τῷ καλλίστως τὸ κάλλιστα, σαφῶς σάφα, ταχέως τάχα. καὶ δὴ τῷ ὡς παρακείσεται τὸ ἄ, τὴν αὐτὴν ἔχον σημασίαν τῷ ὡς, καὶ σχεδὸν τὴν αὐτὴν σύνταξιν. ὃν γὰρ τρόπον κατὰ πλεονασμὸν τῆς κατὰ προθέσεως λέγομεν καθῶς, οὔτω καὶ καθά. ἀλλὰ μὴν καὶ

ὥστε λέων ἐχάρη (Γ 23)

φαμέν· τῆδε ἔχει καὶ τὸ
ἄτε παρθένος (X 127).

ὅτι γὰρ πάλιν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, σαφὲς καὶ ἐκ τῆς μεταλήψεως καὶ τοῦ πνεύματος, εἶγε τὸ α πρὸ τοῦ τ καθ' ἐν μέρος λόγου ψιλοῦται, ἀτμῆν, ἄτη, ἀτηρός. [οὐ μὴν ἀλλὰ] καὶ παρὰ τοῦτο τὸ ἄ ἀποτελεῖται ἰωνικώτερον τὸ ἦ, κατὰ μετάληψιν τοῦ α εἰς τὸ η. πάλιν γὰρ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἐχόμενόν ἐστι τὸ

ἦτε ξείνων θέμις ἐστί (ι 268),
καὶ δίχα τοῦ τέ συνδέσμου

ἦ θέμις ἐστίν (B 73),
149 ἐν ἴσῳ τῶ ὡς θέμις ἐστί.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως φαμέν· τοῖς εἰς ὡς λήγουσιν ἐπιρρήμασι συννύπρχει τινὰ εἰς η λήγοντα, συντονούμενα τούτοις, οὐδαμῶς οὐδαμῆ, πάντως πάντη, ἄλλως ἄλλη, διχῶς διχῆ. ὀξυνομένῳ ἄρα τῶ ὡς συνο-
ξυνηθήσεται τὸ ἦ, ὄπερ, ὡς ἔφαμεν, ἐν τῶ

ἦ θέμις ἐστί (B 73),
τοῦτο ἐν προσθέσει του τε καὶ πλεονασμῶ τοῦ υ ἦντε, πάλιν ἀναγκαίως τοῦ η ψιλωθέντος, καθ' ὃν εἶπομεν λόγον καὶ περὶ τοῦ εὔτε. — καὶ σαφὲς ὅτι ὁ ἐγγενόμενος πλεονασμὸς ὡς ἔνωσιν τοῦ σχηματισμοῦ ἀπετέλει. ἔσθ' ὅτε γὰρ τὰ ἐπισυμβαίνοντα πάθη ὡς ἔνωσιν τῶν μορίων ἀπετέλει, ὅτε καὶ τὸ τί ποτε ὑπὸ συγκοπὴν πεσόντα ἦνται ἐν τῶ
τίπτε σὺ δείδοικας (M 244).

τούτῳ οὖν τῶ λόγῳ δοκεῖ καὶ τὸ ἦντε ὡς ἠνῶσθαι.

Ἀλλὰ κάκεῖνο ἐπιλυθήσεται, τί δήποτε τὸ μὲν ἦντε καὶ ἦντε λέγεται ἐν τρισὶ συλλαβαῖς,

ἦντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει (Γ 3),
πάλιν ἀναγκαίως τοῦ η ψιλουμένου διὰ τὸ προηγεῖσθαι φωνήεντος· οὐ μὴν ἔτι τὸ εὔτε. — πρὸς ὃ ἔστι φάναι, ὡς ἔνεκα μὲν τῆς τοῦ υ ἐπενθέσεως ἀναγκαία ἢ δυσύλλαβος προφορά. τὸ γὰρ υ καὶ τὸ ι πλεονάζοντα μετὰ φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβὴν συνήει, ἔαδεν εὔαδεν, ἔκηλος εὔκηλος, καὶ παρὰ Αἰολεῦσι ναός ναός, καὶ παρ' Ἰωσι νόσος νοῦσος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρια εἶρια, ἔως εἶως. ἀναγκαίως οὖν καὶ τὸ ἦντε ἀπὸ τοῦ 150 ἦτε τὰς ἴσας συλλαβὰς τηρεῖ. — τῆς δὲ διαστάσεως ἀφορμὴ ἐστὶν ἡδε. οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η καὶ τὸ υ ἐν μιᾷ συλλαβῆ, ὅτε μὴ ἐν κλίσει ῥήματος, αὐλῶ ἠύλουν, αὐχῶ ἠύχουν. ἀναγκαία ἄρα ἢ διάστασις τοῦ ἦντε. ἔνθεν γοῦν φαμέν ἔνεκα μὲν μεταλήψεως τοῦ α εἰς η κατωρθῶσθαι τὸ γρη῏ς, ἔνεκα δὲ τοῦ τὴν τοιαύτην συλλαβὴν μὴ εὐρίσκεσθαι διαστατικώτερόν φαμεν τὸ

γρηῦς Ἀπειραΐη (η 8).
 ὅτι γὰρ ἐκ μονοσυλλάβου διήρηται, προὔπτον, διδάσκει δὲ καὶ ἡ γενική,
 δισυλλαβήσασα ἐν τῷ
 γρηὸς ὀδυρομένης.
 ἡ γὰρ εἰς ης εὐθεία δισύλλαβος γενικὴν τρισύλλαβον ἀποτελεῖ, καθάπερ
 ἡ γένυς τῆς γένυος. ἀποτελεῖ δὲ δισύλλαβον γενικὴν τὴν γρηὸς· ὅπερ
 παρείπετο ταῖς μονοσυλλάβοις εὐθείαις. — ἀπειράκις δὲ ἐδείχθη, ὅτι οὐ
 πρὸς τὰ πάθη αἱ κλίσεις ἀπαρτίζονται, πρὸς δὲ τὰ ὀλόκληρα. —
 Βραχεῖα δὲ ἀφορμὴ ἐστὶ τοῦ καὶ τὸ εὔτε παραλαμβάνεσθαι ἀντὶ
 τοῦ ἦτε. ὃν γὰρ τρόπον τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτε,
 Ἔκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας (Ζ 237),
 κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον οὐδὲν κωλύει καὶ τὸ εὔτ' ὄρεος, σημαί-
 νον τὸ ὅτε, παρελιῆσθαι ἀντὶ τοῦ ὡς.
 Τρύφων (p. 48 Velsen) φησὶν ὡς τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα βρα-
 χυκατάληκτά ἐστιν· οὐ γεγράφεται ἄρα τὸ ἴδια καὶ δημοσία σὺν τῷ ι.
 Ἔστι δὲ πρὸς τὸ τοιοῦτον ὑπαντήσαι, ὡς οὐ κατὰ τινὰ νόμον τὰ ἐπιρρή-
 ματα πάντως εἰς βραχὺ θέλει λήγειν. τί γὰρ ἐμποδῶν τοῦ καὶ εἰς μακρὰν
 λήγειν καὶ εἰς βραχεῖαν; καὶ γὰρ τινὰ βραχυκατάληκτά ἐστιν, ὡς τὸ
 τῆλε καὶ ὄψε, καὶ μακροκατάληκτα, ὡς τὸ ἔσω καὶ ἔξω· καὶ τῷ ι
 βραχεῖ, ὡς ἑλληνιστί, ἰαστί, ἀλλὰ καὶ εἰς μακρὸν τὸ ι, ἀκονιτί, ἀναι-
 151 μωτί. οὐκ ἄρα ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τὸ ἴδια σὺν τῷ ι οὐ γεγράφεται τὸ
 τᾶλλα εἰς βραχὺ α λήγειν. — καὶ γὰρ ἐπ' ὀνομάτων ἐνὸν τὸ τοιοῦτον
 εὐρέσθαι. μούσα φαμεν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ σοφία.
 Ῥητέον οὖν ἐτέρω λόγῳ καὶ περὶ γραφῆς τῆς διὰ τοῦ ι. — ἡ
 ἀπὸ τῶν ὀνομάτων μετάπτωσις εἰς τὰ ἐπιρρήματα, καθ' οὓς λόγους
 ἐδείξαμεν ἐν ἀρχαῖς, πάντως μετὰ τῶν παρεπομένων ἔχει καὶ τὰς
 γραφὰς συνυπαρχούσας, καθάπερ τὸ ἀτρεκές, συνεμπεσὸν ὀνόματι, καὶ
 γραφῆν καὶ τόνον ἀπηνέγκατο, τὸ καλόν, τὸ εὐρύ, τὸ κάλλιστα, τὸ
 πυκνά· σχεδὸν ἐπὶ πάντων ὁ λόγος συμφωνεῖ, περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ
 ἔξης εἰρήσεται. — Ἔστιν οὖν τι δημόσιος, ᾧ παράκειται θηλυκὸν τὸ
 δημοσία, οὗ σύνταξις ἐπιρρηματικὴ ἐγένετο, δημοσία ἀπήχθη, ὡς
 εἰ δημοσίως τις ἀπήχθη. καὶ τοῦτο εἰ μὲν ἀπὸ τῆς εὐθείας τὴν σύν-
 ταξιν ἀνεδέξατο, δίχα τοῦ ι γεγράφεται· εἰ δὲ παρὰ τὴν δοτικὴν, σὺν
 τῷ ι. εἰς ἐπίκρισιν οὖν τοῦ τοιοῦτου παραληπτέον λόγον ἀποδεικνύντα,
 πότερα παρὰ δοτικὰς ἢ εὐθείας τὰ τοιαῦτα. τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται
 οὐ μόνον τοῖς εἰς α λήγουσιν ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς εἰς η λήγουσι
 μορίοις θηλυκοῖς. ἔστι τι ὄνομα οὐδαμός, ᾧ παράκειται ἐπίρρημα τὸ
 οὐδαμῶς καὶ οὐδαμόθεν, ᾧ ἀπὸ θηλυκοῦ πάλιν σχήματος ἐπίρρημα

παράκειται τὸ οὐδαμῆ. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς εὐθείας, ἐν ὀξεὶ τόνῳ καὶ
 δίχα τοῦ ι· εἰ δὲ οὐκ ὀξὺς ὁ τόνος, ὁ δὲ περισπώμενος, ὅς ἐστιν ἐν
 δοτικῇ, ὁμολόγως καὶ τόδε σὺν τῷ ι γεγράφεται, καθότι πάλιν συντο-
 νούμενον τῷ θηλυκῷ παράκειται καὶ τὸ ἄλλη. — Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως
 ἐπιδειξαι. παρὰ ἀντωνυμικὸν τὸ αὕτη γίνεται ἐπιρρηματικὴ τις προ-
 φορά, ἣν οὐ φαμεν οὕτως, αὕτη ἄγωμεν, ταύτη δέ. καὶ προφανές
 ὡς ἡ πρόσθεσις τοῦ τ τὴν δοτικὴν ὁμολογεῖ, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ τῆδε
 ἄγωμεν. Δέδεικται ἄρα ὅτι παρὰ δοτικὰς αἰ τοιαῦται ἐπιρρηματικαὶ
 προφοραὶ· εἰ δὲ παρὰ δοτικὰς, δηλὸν ὡς καὶ γεγράφεται σὺν τῷ ι.
 καὶ εἰ τοῦτο, καὶ τὸ ἰδίᾳ ἄρα καὶ δημοσίᾳ παρὰ δοτικὰς, καὶ οὕτως τὰ
 ἐπιρρήματα γεγράφεται σὺν τῷ ι [οὐχ ὡς φησι Τρύφων διὰ τὸ μακρὸν α]·
 Τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα ἢ ὀξύνεται, ὡς δηθά, καναχηδά,
 πυκνά, ἢ βαρύνεται, ὡς τάχα, λίγα, ἄντα, πρῶτα. τὰ πρωτότυπα
 μόνως βαρύνεται, αἴψα, αὐτίκα, ὄφρα, ρίμφα, μάλα, μέσφα, καὶ ὅσα
 152 παρ' ἐνεστώτας τῶν ῥημάτων ἀποτελεῖται, ἡρεμῶ ἡρέμα, μίγω μίγα,
 ἀντῶ ἄντα, μινύθω μίνυθα (καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ν μίνυνθα), ῥέω
 ῥέα (τὰ γὰρ εὐχερῶς γινόμενα ῥύσει ἔοικε. καὶ σαφές ὅτι τὸ
 ῥέα μὲν γὰρ βριάει (Hes. Op. 5)
 ὀλόκληρον γέγονε, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστὶ τοῦ ι)· σιγῶ σίγα,
 ἀτρεμῶ ἀτρέμα. — παραιτητέον οὖν τοὺς ἠξικώτας ὀξύνειν τὸ
 μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσιν (Θ 436),
 ἐπεὶ τὰ εἰς δα, φασί, λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ
 καναχηδὰ ῥέοντες (Hes. Theog. 367)
 καὶ τὸ χανδά. — ἔστι γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡς ἰδού τινα εἰς
 δα λήγοντα καὶ βαρύτονα ἐστίν, ὡς τὸ ληκίνδα, ὄστρακίνδα, ὀνόματα
 παιδιῶν, καὶ ὡς τὰ ὀξυνόμενα συννύπαρχει τοῖς εἰς δον περατουμένοις,
 καναχηδόν καναχηδά, αὐτοσχεδόν αὐτοσχεδά, χανδόν χανδά· τῷ μέντοι
 μίγδα οὐ παράκειται ὁ τοιοῦτος σχηματισμός. ἦν οὖν ἐν πλεονασμῷ
 τοῦ δ, καθὼς καὶ ἡ ἄχερδος πλεονάζει καὶ ὁ δαίδαλος τῷ δ, παρὰ τὸ
 δαίω. καὶ ἐν ἐπιρρήματι δὲ τῷ ὑπόδρα δύναται πλεονασμὸς εἶναι τοῦ
 δ. (εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα ὅτι ἔνδειά ἐστὶ τοῦ ξ, δύναιτο ἂν παρὰ
 τὸ ὀρῶ ἀποτελεῖσθαι τι ὄρα καὶ ὑπόδρα μετὰ περισσοῦ τοῦ δ, ὅπερ οὐ
 πάντως ἐπιζητήσῃ τὸ φ· καὶ γὰρ ἄλλα ἐστὶ τινα, ἃ οὐ μετέβαλε κατὰ
 συναλοφῆν τὸ π εἰς φ, ὡς ἥλιος ἀπηλιώτης, ὡς τὸ
 ἐπ' Ἐφαίστοιο θύρησιν,
 ὡς
 ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστῳ (ζ 265).
 ἐν τοῖς προκειμένοις εἴρηται ἰκανῶς περὶ τοῦ ὑπόδρα). τούτῳ ἄρα τῷ

λόγω και τὸ ληκίνδα ἐν βαρεῖ τόνω ἐστίν, οὐ συνυπάρχον τῷ εἰς δὸν λήγοντι ἐπιρρήματι.

Βαρύνεται καὶ ὅσα οὐκ ἐν ὁμοφωνίᾳ γίνεται πληθυντικῶν οὐδε-153 τέρων ὀνομάτων. παρὰ τὸ ταχύς ἐστὶν ὄνομα πληθυντικὸν ταχέα, ἀφ' οὗ ἐπίρρημα οὐχ ὁμόφωνον τὸ τάχα· λιγύς λιγέα λίγα· κρατύς κρατέα κράτα καὶ κάρτα· ὠκύς ὠκέα ὠκα. — Διὸ καὶ σημειωτέον παρὰ τὸ θαμύς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θαμέες [καὶ] πληθυντικὸν καὶ τὸ θαμέα, [ὡς] τὸ θαμά, οὐχ ὡς ταχέα τάχα. ὅπερ πάλιν διελέγχεται καὶ ἐκ τοῦ ἄμα, εἶγε δύναται ἐν ἐνδείᾳ εἶναι τοῦ θ· τὸ γὰρ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἓνα καιρὸν γίνεται. Τρύφων μέντοι τούναντίον φησίν, ὡς τὸ θαμά ἐπλεόνασε τῷ θ, τῇ αὐτῇ ἐτυμολογίᾳ ἀρκούμενος. ἐπιστούμεθα δὲ τὸ θαμά ἐντελέστερον διὰ τῆς τοῦ θαμέα ὀνόματος παραθέσεως.

Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐν ὁμοφωνίᾳ καθέστηκε πληθυντικῶν βαρυτόνων ὀνομάτων· ἡδύτατος, καὶ πληθυντικὸν ἡδύτατα, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματικῶς τὸ ἡδύτατα. ὀρθῶς ἔχει τὸ κάλλιστα, ἔσχατα, ἡδιστα, πρῶτα. Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεως ἐστὶ τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι, περὶ ὧν καὶ τῆς μεταλήψεως ἐντελῶς ἐκτεθείμεθα. οὐ γὰρ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ α. οὐ γὰρ τὸ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασίν, οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὅπισθεν ὅπισθα·

ὁ δ' ἐξῦπισθα κασταθεῖς (fr. adesp. 67 Bergk³).

πρόσθεν πρόσθα· καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιοφῆν, πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκίῳ (fr. 73 Bergk³).

Σαφές ἐστὶν ὅτι καὶ τὸ ἐνθα τῆδε ἔχει, εἶγε τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα 154 τῶν εἰς θα [λήγοντα] ὀξύνεται, δηθά οὐ παρακείμενον εἰς θεν λήγοντι, τριχθά [μέντοι] καὶ τετραχθά. — Ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς σημασίας ὧδε ἔχει. τὰ παρὰ πρόθεσιν παραγόμενα τῶν εἰς θεν ληγόντων κοινῇ χρῆται σημασία κατὰ τὴν τοπικὴν ἐκφορᾶν, εἶγε τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνει, λέγω τὸ οἴκοθεν, οὐρανόθεν, ἃ δὲ ἔχει τὰς τρεῖς διαστάσεις. ὡς γὰρ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔστι κοινότητα γένους παραδέξασθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων κοινότητα τὴν τόπων ἔστιν ἐπιδέξασθαι· καὶ καθάπερ ἔστιν ἐπινοῆσαι τῇ παραθέσει τῶν ἄρθρων διαστελλόμενα τὰ κοινά, οὕτω καὶ τῇ παραθέσει τῶν προθέσεων τὰ προκείμενα διαστέλλεται. φαμέν γὰρ ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐκ τοῦ ὑπερθεν εἰς τὸ ὑπερθεν, τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τὸ τοιοῦτον οὐκ ἀναδεχομένων. καὶ δὴ παρὰ τὴν ἐν πρόθεσιν ἢν τι ἐπίρρημα ἔνθεν, ὃ δὴ ὠφείλε τρεῖς ἔχειν διαστάσεις

τοπικός. καὶ ἐπειδὴ ἄπαξ Δωρικώτερον τὸ ἔνθεν εἰς τὸ α μετετίθετο, καὶ ἦν κοινότερον μεταλαμβάνομενον τὸ ἔνθα, ἐμερίζετο μὲν τῇ συνεκδρομῇ τῶν εἰς θεν ληγόντων τὸ ἔνθεν εἰς τὴν ἐκ τοῦ τόπου σχέσιν, εἶχε δὲ τὰς ὑπολοίπους δύο σημασίας ἐγκειμένας ἐν τῷ ἔνθα. διὰ τοῦτο τὸ ἔνθα καὶ τὸ εἰς τὸν τόπον σημαίνει καὶ ἐν τόπῳ,

ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται (γ 109),

ἔνθα κατεπλέομεν (ι 142).

δέδεικται ἄρα ἀναλόγως βαρυνόμενον τὸ ἔνθα.

Βαρύνεται καὶ ὅσα ἀντιμεταλαμβάνεται ἑτέροις ἐπιρρήμασι, σχεδὸν ὑπὸ τὸν λόγον τῶν πρωτοτύπων παραλαμβάνομενα. τῷ ἔμπης παρὰ-κεῖται τὸ ἔμπα,

ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο.

(ὅτι γὰρ καὶ σύνδεσμός ἐστιν ἐναντιωματικός τὸ ἔμπης καὶ ἐπίρρημα, δείκνυται ἐν τῷ περὶ συνδέσμων· ᾧ λόγῳ καὶ ἄλλα συνεμπίπτει ἐν συνδέσμοις καὶ ἐπιρρήμασι. τὸ ὄφρα σύνδεσμος, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ὅπως. καὶ τὸ ἵνα δὲ τοπικὸν ἐπίρρημά ἐστιν,

ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο (κ 417),

καὶ σύνδεσμος αἰτιολογικός, καὶ ἔτι ἀποτελεστικός). καὶ τῷ μάλα δὲ τὸ 155 μᾶλλον ἀντιπαράκεται. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἦκα, τὴν αὐτὴν ἔχον ἀντιμετάληψιν, ἐν ὑπερβατῷ ἐστὶ τοῦ φωνήεντος, ἀναγκαίως τοῦ ν ἀποστάντος, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ πρόσθεν πρόσθα, ἔνερθεν ἔνερθα.

Τῇ αὐτῇ ἀκολουθίᾳ σκεπτέον καὶ περὶ τοῦ οὐδαμά. Ὄξύνεται τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα, ὡς πρόκειται, εἰς θα λήγοντα, οὐκ ἐκ μεταθέσεως ὄντα τοῦ θεν. ὀξύνεται καὶ τὰ ἐν ὁμοφωνίᾳ οὐδετέρων πληθυντικῶν. παρὰ τὸ πυκνός πληθυντικὴ προφορὰ γίνεται οὐδετέρα πυκνά, ᾧ σύνεστι πάλιν ὁμόφωνον ἐπίρρημα τὸ πυκνά. οὕτως ἔχει καὶ τὸ δεξιά καὶ ἀριστερά, σημαίνοντα τὸ δεξιῶς καὶ ἀριστερῶς. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ καλά (ὃ δι' ἐνὸς μὲν λ γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, παρὰ Δωριεῦσι δὲ δι' ἑτέρου λ, καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοι ὑπέλαβον, κατ' Αἰολίδα διάλεκτον· ἐβαρύνετο γὰρ ἄν, πρὸς οἷς οὐδὲ τὸ καλός Αἰολεῖς ἐν διπλασιασμῷ τοῦ λ προφέρονται). — πίστις δὲ τοῦ τὴν συνέμπτωσιν τοῦ τόνου ἐπικρατεῖν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων τὸ βαρυνθῆναι τὸ πυκνά ἐνδεῆσαν τῷ ν, καθὸ ἐξέκλινε τὴν ὁμοφωνίαν. — Καὶ οὐ δεῖ ἀπορεῖν, διὰ τί παρὰ τὸ σαφῶς τὸ σάφα ἐβαρύνθη, παρὰ δὲ τὸ καλῶς οὐκέτι τὸ καλά· ὃ μὲν γὰρ τῇ ὁμοφωνίᾳ ἐκρατεῖτο τῇ πρὸς τὸ καλός καλά, ὃ δὲ οὐ τῆδε εἶχε. — καὶ τὸ οὐδαμά δέ, παρακείμενον τῷ οὐδαμῶς, ἔχοιτο ἂν τοῦ κατὰ τὸ τέλος ὀξέος τόνου λόγῳ τοιῶδε. οὐκ ἔστιν ὅμοιον τὸ σαφῶς τῷ οὐδαμῶς, ἵνα ὅμοιον τῷ σάφα τὸ

οὐδαμά κατὰ τάσιν καθίστηται. παράκειται μὲν γὰρ τὸ σαφῶς τῷ σαφῆς, οὐ τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν οὐκ ἔχει συνέμπτωσιν ἐν τῷ σάφα· τῷ μέντοι οὐδαμῶς παράκειται τὸ οὐδαμός. πίστις δὲ τὸ τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα καὶ τῷ ο παρεδρευόμενα ἢ ἀπ' εὐθειῶν τῶν εἰς ος ληγουσῶν παρήχθαι ἢ γενικῶν τῶν εἰς ος, Λεσβόθεν, οὐρανόθεν, Διόθεν. ἔστιν οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμός. 156 ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται. — καὶ ἔτι παρὰ Ἐπίκουρον τὸ ἀμῶς γέ πως, σημαῖνον κατὰ τινα τρόπον, ἀπὸ ὄξυτόνου τοῦ ἀμός. ἐπεὶ καὶ πόθεν περισπᾶτο τὸ ἀμῶς, εἰ μὴ παρέκειτο ὄξεϊα τάσις, καθὸ καὶ τὸ καλῶς τῷ καλός παράκειται; — Τοῖς δὴ τοιούτοις συμπάρακειται ἐπιρρήματα ὄξυνόμενα, εἰς α λήγοντα, πυκνός πυκνῶς πυκνά, καλός καλῶς καλά. ὑγιῆς ἄρα ἢ τάσις κατὰ τὴν ὄξεϊαν ἐν τῷ οὐδαμά.

Ἐξῆς ῥητέον ἐστὶ καὶ περὶ τοῦ ῥά. Ἀλκμάν·

τίς καν, τίς ποκα ῥά

ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι; (fr. 42 Bergk³).

ὄπερ ἐν πάθει προφανεῖ ἐστίν· ἢ γὰρ μακρότης τοῦ α ἀλλοτρία τῆς προλελεγμένης καταλήξεως. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἔστι φάναι, ὅτι διὰ μονοσυλλαβίαν ἐξετείνεται τὸ α, εἶγε καὶ ἕτερον ἔστιν ἐπινοῆσαι βραχυκατάληκτον μονοσύλλαβον, τὸ ἄ, παρακείμενον τῷ ὦς, ὁμοφωνοῦν τε πληθυντικῇ προφορᾷ τῇ παρὰ τὸ ὄς, ἄ, ὡς πυκνός πυκνά· ὑπὲρ οὗ κατὰ τὸ προκείμενον εἴρηται, ἐν ᾧ διειλήφαμεν καὶ περὶ τοῦ ἦν τε καὶ περὶ τοῦ ἄτε. οὐδὲ μὴν ἐκεῖνο ἔστι παραδέξασθαι, ὡς ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καθὸ οὐ συνεμπίπτει ὀνόματι, καθάπερ καὶ τὰ προκείμενα. — Ἔστι γε μὴν περὶ τῆς γραφῆς ἐπιστῆσαι, εἰ καὶ σὺν τῷ ι γεγράφεται τὸ ῥά· οὐδὲ γὰρ ἢ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις ἐξωμάλιστο, ἀφορμὴ μὲν οὖν ἐγένετο τοῦ δίχα τοῦ ι γράφεσθαι τὸ προκείμενον ἐπίρρημα ἢ τοῦ ῥέα συναλοιφή, τοῦ ε καὶ α εἰς μακρὸν α συνηρημένων. ἦν οὐ παραδεξαίμεθα, κατὰ πρῶτον μὲν λόγον, καθότι οὐ περισπᾶται, καὶ καθὼς εἶπομεν, ὅτι καὶ πρόσθεσις ἐστὶ τοῦ ι· κατὰ δὲ δευτέρον διαπορήσειέ τις, ποιῶ λόγῳ Αἰολεῖς τὸ β προσέθηκαν. μήποτε οὖν 157 γραπτέον σὺν τῷ ι, τῆς καταστάσεως οὕτως ἐχούσης· ὄν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, αἰδίδιος, οὕτως παρὰ τὸ ῥέα ἦν τι ρεῖδιος, ὃ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐγένετο ῥηῖδιος, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίρρημα ρηιδίως ὡς μαψιδίως. ἀφ' οὗ ἔπιπτεν, ἐκ μεταθέσεως τοῦ η εἰς τὸ α, ῥαῖδιος καὶ ῥαῖδίως, ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ ῥαδίως, καθὰ καὶ ἐν ὀνόμασι τὸ ῥαῖδιος καὶ ῥάδιος καὶ ῥαῖος καὶ ῥᾶος, καὶ Λαῖος καὶ Λᾶος. καὶ ὄν τρόπον ἦν τι πάλιν

ὄνομα τὸ λήϊος, ἀφ' οὗ λάϊος καὶ λάϊον καὶ λάϊα καὶ ἐν συναιρέσει
 πάλιν τοῦ α λᾶα, τίς μοι τὰ λᾶα ἐκτίλλει, Σώφρων (fr. 85 Ahrens),
 καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ προκείμενον σχῆμα
 ἦν τὸ αὐτὸ πάθος ἀναδεδεγμένον, ἀφ' οὗ τὸ κατὰ ἀποκοπὴν ῥά ἐγένετο,
 καθὸ καὶ τὸ βριθέως μὲν ἐντελές, παρακείμενον τῷ βριθύς, καὶ ἐν ἀπο-
 κοπῇ βρῖ. (ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περι
 παθῶν ἐδείχθη. τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ, πηδά,
 καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 461 Schneider).) — Καὶ τούτῳ γε
 τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάστατα γίνεται, καὶ ἔτι τὰ τῆς γραφῆς,
 καὶ ἔτι τὸ ἠπορημένον πρὸς τῶν Αἰολέων. μὴ γὰρ ἄλλοτε Αἰολεῖς
 προστίθενται τὸ β τῷ ρ, εἰ μὴ τὸ δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἐξῆς συλλαβὴν,
 ἢ τὸ συγγενές ζ, ἢ τὸ συμπαθέστερον τ· ἄπαξ γὰρ τοῦ κ ἐπιφερομένου
 ἢ πρόσθεσις ἐγένετο. διὰ τοῦτο βρόδον φασὶ καὶ βρίζα καὶ βρυτῆρες, οὐ
 μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασίν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. πρόδηλον
 οὖν ὡς ὁμόλογος ἢ τε ἀποκοπή (οὐ γὰρ ἢ πρόσθεσις παρείπετο, εἰ μὴ
 δυνάμει ἐπεφέρετο τὸ δ, εἶγε καὶ ἀποκοπαὶ ὑπομνήσεις ἔχουσι τῶν
 ἀποκεκομμένων συλλαβῶν), οὐδέν τε ἐμπόδιον ἐπιγινομένου τοῦ βραδίως
 τὴν ἀποκοπὴν γενέσθαι δεύτερον.

Διὰ τῶν προκατειλημμένων λόγων καταλάβοιτο ἂν τις, ὅτι οὐδὲ
 τὸ α, σημαῖνον εὐχὴν ἐν τῷ ᾠ πάντα συναγείρας (Callim. fr. 323
 Schneider) οὐκ ἔστιν ὀλόκληρον. ὡς γὰρ ἔφαμεν, οὐκ ἔστιν ἐν
 μακρῷ τῷ α τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ ᾠ
 158 παρὰ τὸ ὅς ἐν μονοσυλλαβίᾳ ἐφύλαξε τὴν βραχύτητα, λεγόμενον
 ὅτε μὲν μετὰ συνδέσμου,

ἄτε παρθένος (X 127),

ὅτε δὲ μετὰ προθέσεως, καθά, καθάπερ, καθότι καὶ τὸ ἰσοδυναμοῦν,

ὥστε λέων ἐχάρη (Γ 23),

καθώς. — ἔστιν οὖν ἐν ἀποκοπῇ τοῦ βάλε (ὅτι δὲ καὶ δύο συλλαβῶν
 ἀποκοπή γίνεται, ἐντελῶς ἐν τῷ περι παθῶν παρεστήσαμεν). ἐντεῦθεν
 γὰρ ἂν καὶ τεκμήριαι τίς, ὡς οὐδ' ἐντελές ἐστὶ τὸ βάλε,

βάλε δή, βάλε κηρύλος εἶην (Alcm. fr. 26 Bergk³),

[καθὼς τινες ᾠήθησαν] ὅπερ οὐκ ἐπλεόνασεν ἐν τῷ ᾠβαλε, καθὼς
 τινες ᾠήθησαν, καθὸ οὐδέποτε πλεονασμὸς λέξεως λείπεται εἰς τὸ δη-
 λούμενον τῆς λέξεως. οὐδὲ γὰρ τὸ ἀσταφίς εἰς τὸ α ποτὲ μεταληφθὲν
 σημαίνει τὸ αὐτό, οὐδὲ τὸ ἔειπε τῷ ε. τὰ μέντοι ἐντελῆ ὄντα, καὶ
 ἀποκοπτόμενα καὶ ἀφαιρούμενα, φυλάσσει τὸ δηλούμενον· τῶν γὰρ
 φωνῶν τὰ πάθη, καὶ οὐ τῶν σημαιομένων. ἀποκοπὴν τὸ δῶ σημαίνει
 τὸ δῶμα· ἀφαιρεθὲν τὸ ἐθέλω τοῦ ε τὸ αὐτὸ σημαίνει, τὸ θέλω, καὶ

ἔτι προσαφαιρεθὲν ἐν τῷ λῶ. — ὁ λόγος καθολικός, χωρὶς εἰ μὴ ὑπ’ ἀμφιβολίαν πέσοι τι, ἥς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν λέξεων ἀπολύεται διὰ τῶν συμφερομένων. — τὸ ἄρα ἅ ἀπεκόπη διὰ τὸ ἐν αὐτῷ δηλούμενον, καὶ τὸ βάλε ἀφαιρέσις διὰ τὸ ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεσθαι τὸ α.

Τὰ εἰς ἀν λήγοντα ἐπιρρήματα ἐν μακρῷ ἐστὶ τῷ α, τάσει δὲ βαρεία, ὡς ἔχει τὸ λίαν, ἄγαν, πέραν. — δεδείξεται γὰρ τὸ ὅταν, ὅτι δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἕκ τε τοῦ ὅτε ἐπιρρήματος καὶ τοῦ ἄν συνδέσμου, ἐν ᾧ δεδείξεται, ὅτι καὶ ἀνταποδοτικῶς χρῆται ὁ ποιητὴς τῷ τότε, καὶ πότε περισσῶς ἔγκειται ὁ ἄν σύνδεσμος, λέγω ἐν παραπληρωματικῶ, καὶ πότε οὐ. — Ἄλλ’ οὐδὲ τὸ πάμπαν ἄλογον ἄν εἴη διὰ τὴν συστολὴν τοῦ α· ἅπαντα γὰρ τὰ ἐξ ὀνομάτων μεταλαμβανόμενα 159 εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, τὴν φωνὴν τοῦ ὀνόματος φυλάσσει, ὡς ἔχει τὸ εὐρύ, τὸ ἀτρεκές, τὸ πυκνά, τὸ καλά, τὸ ἰδία, τὸ δημοσία, ἄλλα πάμπολλα. ᾧ λόγῳ οὐδὲ τὸ πάμπαν [πρόπαν] ὀλιγώρηται κατὰ τὸ πρόπαν ἢ σύμπαν· πάλιν γὰρ ἀπὸ ὀνοματικῆς συντάξεως εἰς ἐπιρρηματικὴν ἐχώρησεν. ἔστι τὸ πᾶν, ὅπερ μονοσύλλαβον μὲν ὄν ἐν ἐκτάσει τοῦ α ἐστίν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκός, εἴτε καὶ κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ κατ’ ἐντέλειαν τοῦ ἐλλείποντος α, ἐν συστολῇ, σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν· ὅπερ ἀνεδέδεκτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τῷ πάμπαν.

Ὁ αὐτὸς λόγος παρακουλουθήσει, ὡς ἔνεκά γε τοῦ τόνου, οὐ καὶ ἐπὶ τοῦ ὠτᾶν, τὴν μὲν μακρότητα τοῦ α φυλάξαν, οὐ μὴν τὴν τάσιν. καὶ κατ’ ἄλλον δὲ λόγον ἐπιστάσεως ἔτυχε, καθὸ διτονεῖ. — Γεγενῆσθαι δὲ οἱ μὲν παρ’ ἑταιρικὴν ἐκφώνησιν, ὡς Δίδυμος (p. 403 Schmidt) ἔφη, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ὦ κλητικοῦ. — Πρὸς ὃν φησι Τρύφων (p. 49 Velsen), ὡς τὰ τῆς οὐ κατασταίη· βραχὺ γὰρ καὶ βαρὺ τὸ α ἀπαιτεῖ, ὡσπερ καὶ τῷ δώτης τὸ δῶτα παράκειται, θύτης θύτα. αὐτὸς γε μὴν φησιν, ὡς τὸ ὦ μόριον ἐπεκταθὲν διὰ τοῦ τα ἐποιεῖτο καὶ κλητικὸν ἐπίφθεγμα, καθότι καὶ τῷ δῆ τὸ δῆτα παρέκειτο· καὶ διὰ τὴν ἀντέμφασιν τὴν πρὸς τὰ ὦτα τὸ ν προσεληλύθει. — Δῆλον δὲ ὅτι οὐδὲ αὐτὸς κατέστησεν οὔτε περὶ χρόνου οὔτε περὶ τόνου. οὐ γὰρ περὶ συστελλομένου τοῦ ὦταν ἢ ζήτησις, περὶ δὲ τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α καὶ περὶ τοῦ διτονοῦντος. πῶς δὲ οὐ γέλοιοι ἀιτεῖσθαι διὰ τὰς συνεμπτώσεις προσθέσεις συμφώνων ἢ ἀφαιρέσεις, ὅτε σχεδὸν πᾶσα λέξις ὑπ’ ἀμφίβολον πίπτει, καὶ οὐ πάντως διὰ τὰς συνούσας ἀμφιβολίας δεῖ προσνέμειν ἢ ἀφαιρεῖν σύμφωνα ἢ φωνήεντα. οὐδὲ γὰρ αἰτησάμενος τὸ μὴ διδόμενον κατέστησε τὸ ἐπίρρημα. — Ἐνιοὶ μὲν οὖν ἀξιοῦσι τὸ ὠτᾶν Δωρικώτερον εἶναι γενικῆς πληθυντικῆς, νοουμένης ἐπὶ τῶν

συνήθων, ὡς εἴ τις εἴποι ὧ τῶν ἐταίρων, ὧ τῶν φίλων, λειπούσης
160 τῆς φράσεως. — ἀλλ' οὐδὲ τὸ τοιοῦτον εὐπαράδεκτον· οὐ γὰρ πιθανὸν
ἐκ λειπούσης φράσεως λέξιν καθίστασθαι. — ἐπέιτοι δόξει τῶν προ-
κατειλημμένων ὑγιεστέρα ἢδε ἢ κατάστασις εἶναι. ἔστιν οὖν παρώνυμα
εἰς ἀν λήγοντα, ἔσθ' ὅτε καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου παρα-
λαμβανόμενα, καθότι ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ κατὰ πλεῖστα τῶν παρωνύμων,
ὡς ἐργάτης ἐργατίνης, ἄπειρος ἀπείρων, ἀνάγκη ἀναγκαία, ἀμαξαία.
ἔστιν οὖν τι μέγιστος, καὶ παρὰ τοῦτο τὸ μεγιστᾶν, ξυνός τε καὶ ξυνᾶν.
ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις, ὅτι καὶ παρὰ τὸ νέος νεᾶν τι ἦν, ἀφ' οὗ τὸ
νεανίσκος καὶ νεανίας. καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεται τι ἐτᾶν, οὗ τὸ
κλητικὸν ὁμόφωνον. καὶ ὡς ἀπὸ κλητικῆς πολλάκις ἐπιρρηματικαὶ συν-
τάξεις γίνονται, ὡς Δάματερ, Ἡρακλες, τάλαν, οὕτως καὶ τὸ ὧ ἐτᾶν
...αἰον παραπεμπομένων ἡμῶν καὶ τὸν ὀξὺν τόνον ἀντὶ περισπω-
μένου μεταλαβεῖν.

Καὶ τὰ παρ' Αἰολεῦσι δὲ ἐκ τῶν εἰς δὴν ληγόντων μετατιθέντα τὸ
ἦ εἰς τὸ α πάλιν ἐστὶ βαρύτερα, ὡς ἔχει τὸ κλέβδαν καὶ σύδαν. καὶ
ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ Δωρικὸν ὀξύτονον,
τὸ δάν. καὶ ἐπεὶ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφὲς ὅτι
καὶ τὸ δοᾶν πλεονάσαν τῷ ο οὐκ ἀντέκειτο.

Τὰ εἰς ας λήγοντα ὀξύνονται (ἰδιαιτέρον μὲν παρὰ τὸν ἄνδρα
παραχθὲν τὸ ἀνδρακάς). οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐντυπᾶς, ἐκάς, ἀνεκάς
(ὅπερ Ἄττικοί οὐ δεόντως ἀναβιβάζουσιν, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις ἐπιρρήμασι,
χάριέν φασι καὶ ἄληθες, καθὼς δείκνυμεν καὶ ἐπὶ τοῦ σφόδρα). — ση-
μειωτέον οὖν τὸ πέλας, τὸ γὰρ

ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδησι μένος (E 524).

δύναται ἐκ καταλήξεως τῆς εἰς α προσειληφέναι τὸ ς. ὡς γὰρ τῷ
ἠρεμῷ τὸ ἠρέμα παράκειται, τῷ σιγῷ τὸ σίγα, ἀντῷ ἄντα, οὕτως
161 ἀτρεμῷ ἀτρέμα καὶ ἀτρέμας, καθ' ὃν λόγον ἔστι πολλάκις καὶ [ἐν]
ἔνδεια τοῦ ς ἐν ἐπιρρήμασιν, εἴγε ἀδιάφορον καὶ τὸ πολλάκις καὶ πολ-
λάκι, τουτάκις τουτάκι.

Τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιρρήματα, παραγωγὰ ὄντα, ὀξύνεται. Καὶ
ἀπὸ ὀνομάτων μὲν παραγόμενα, ταῖς τούτων γενικαῖς ἰσοσυλλαβεῖ, καὶ
ἔστιν ἐν ἐκτάσει τοῦ ι. παρὰ τὴν ἀθεώρητος καὶ τὴν ἀθεωρήτου τὸ
ἀθεωρητί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀκλαυτί, πανθοινί. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ἐν
ἐκτάσει τοῦ ι ἀμηνυτί ἀναλογώτερον. ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ι,
σαφὲς μὲν καὶ ἐκ τῶν διαλέκτων, σαφὲς δὲ καὶ ἐκ τῆς παραδόσεως καὶ
ἔτι τῆς παρεπομένης ἔσθ' ὅτε συστολῆς, ὅπερ ἴδιον τῶν διχρόνων· τὸ
γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη,

ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν (fr. 41 Bergk³).

Πάνυ γέλοιόν ἐστι τὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἀπαιτεῖν ἔν τε τοῖς ἐπιρρήμασι καὶ τοῖς ὀνόμασιν· εἰ γὰρ ἀθεώρητον τὸ οὐ τεθεωρημένον, πῶς τὸ ἀθεωρητὶ σημαίνει τὸ μὴ θεωρησάσθαι; καὶ πῶς, εἰ ἄκλαυτον τὸ μὴ κεκλαυσμένον, πῶς τὸ ἀκλαυτὶ τὸ μὴ κλαῦσαι σημαίνει; ἔστι γὰρ καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσι λόγου πάμπολλα, οἷς ἡ τοιαύτη διαφορὰ. ἀπὸ παρακειμένων παθητικῶν ἐνεργητικὰ ὀνόματα γίνεται· παρὰ γὰρ τὸ ἔψαλται τὸ ψάλτης, λέλυται λύτης, κεκάθαρται καθαρτής. παρὰ τὴν ἕξ πρόθεσιν, σημαίνουσιν τὸ ἐκ τόπου, τὸ ἕξω ἐπίρρημα καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον δηλοῖ. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν, πλησιασμὸν σημαίνουσιν (προσελθεῖν γὰρ φαμεν τὸ ἔγγιον ἐλθεῖν) πρόσω ἐστὶν ἐπίρρημα, οὐ σημαῖνον τὴν πλησιότητα. παρ' ἐνεργητικὸν τὸ τέμνω παθητικὸν γίνεται τὸ τόμος, ἐν βαρεία τάσει· οὐ γὰρ πιθανόν ἐστι παρὰ τὸ τέμνομαι, ἐπεὶ οὐκ ἀναλογεῖ ἡ φωνή. ἔστι πάμπολλα εἰς τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξάσθαι. Τὰ μέντοι διὰ τοῦ στι ἐκφερόμενα ἄμεινον ἡγητέον ἀπὸ ῥημάτων παρῆχθαι, εἰ καὶ συνυπάρχει τὰ ῥήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ζωπερατούμενα. καὶ καθὼς ἀπὸ μιᾶς συζυγίας τῶν ῥημάτων μία σχεδὸν καὶ ἡ συζυγία τῶν ἐπιρρημάτων. εὐλογόν τε καὶ τὸ διηλλαγμένον τοῦ 162 ἐπιρρήματος συνδιηλλάχθαι τῷ πρωτοτύπῳ. οὐ γὰρ πιθανὸν παρὰ τὸ Ἑλλήν τὸ ἑλληνιστί, μᾶλλον δὲ παρὰ τὸ ἑλληνίζω· παρὰ γοῦν τὸ Θραξ πάλιν, διάφορον κατὰ τὴν κατάληξιν ὄν, οὐκ ἂν τὸ αὐτὸ παρακολούθησειε, θρακιστί, παρὰ δὲ τὸ θρακίζω, τῆς αὐτῆς πάλιν ἐχόμενον συζυγίας. οὕτως ἔχει παρὰ τὸ δωρίζω δωριστί καὶ αἰολιστί, βαρβαριστί, μηδιστί, συριστί, σκυθιστί. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω, ἦν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμμετελιηφὸς τοῦ πάθους, ἰαστί. καὶ σαφές ὅτι πάλιν τὸ ἰωνιστί τῷ ἰωνίζω παρέκειτο. — Τούτοις δὲ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστί, ἱερωστί παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἔτι τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις νεωστί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ι, ἔδει γάρ, φησι, παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλιστί, νεανίζω νεανιστί· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἰρωστί παρὰ τι τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων. — Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὅτι πολλάκις καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν λόγου αἱ αὐταὶ παραγωγαὶ γίνονται. παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω, καὶ παρ' ὄνομα τὸ βάρβαρος τὸ βαρβαρίζω· ἔστι δὲ ὅτε καὶ παρ' ἐπιρρήματα, ὡς αἰαί αἰάζω. — οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὰ προκατειλημμένα τὰ μὲν παρὰ ῥῆμα εἶναι, τὰ δὲ ὡς ἡλογημένα ἀπὸ ἐπιρρημάτων παρῆχθαι τῶν εἰς ὡς περατουμένων, ὥστε ἐν προσθέσει τοῦ τι ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωστί, νέως νεωστί, ἱερῶς ἱερωστί.

Ἐδείξαμεν ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἀέκητι, ὡς τὰ μὴ ὑποπίπτοντα ὑπὸ τόνδε τὸν λόγον πίπτει ὑπὸ βαρεῖαν τάσιν, αὔθι, ἴφι. διὰ τοῦτο εὐμαρῶς τὰ τοιαῦτα καὶ τὸ ς ἀποβάλλει, πολλακίς, τετράκις. τὸ δὲ δῖς καὶ τὸ τρίς οὐκέτι ἀποβάλλει διὰ τὸ εἰς ὀξεῖαν προάγεσθαι. ἔνεκα τούτου μοι δοκεῖ καὶ τὸ χωρίς, ἀποβαλὸν τὸ ς οὐ δεόντως, ἀναλόγως βεβαρύνθαι ἐν τῷ

χωρὶ διατημήγουσιν (Callim. fr. 48 Schneider).

ἀναλογώτερα τε τὰ τοιαῦτα εἶη ἐν βαρεῖα τάσει, ἦχι, ναίχι, τοῦ οὐχὶ ὀξυνθέντος

οὐχὶ μεθίει (O 716).

τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τινες ἀνέγνωσαν τὸ

163 πρῶι δ' ὑπηροῖοι (Θ 530)

ἐν βαρεῖα τάσει. ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ

ὄψι γὰρ ἄρξατο (Iyr. gr. fr. adesp. 55 Bergk³),

ἀφ' οὗ τὸ ὀψιμαθῆς· οὐ γὰρ ὑγιῆς ἢ τοῦ ὀψέ τάσις, ὡς δεδειξεται ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς ε ληγόντων ἐπιρρημάτων.

Βαρύνεται καὶ ὅσα συνυπάρχει τοῖς εἰς θεν λήγουσιν ἐπιρρήμασιν, οἴκοθεν οἴκοθι, οὐρανόθεν οὐρανόθι, αὐτόθεν αὐτόθι, πόθεν πόθι, ἀγχόθεν ἀγχόθι. ἄπερ φυλάσσει τὸ θ, συνόντος τοῦ ο κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν ἢ τοῦ σύνεγγυς ω, ὡς ἐτέρωθι, ἐκατέρωθι. τὰ γὰρ μὴ τῆδε ἔχοντα πάλιν μὲν βαρύνεται, ἀντί γε μὴν τοῦ θ τὸ ς παραλαμβάνεται, Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, Θήβηθεν Θήβησιν, Πιτάνηθεν Πιτάνησιν. — Διὸ καὶ σημειώσασαιτο ἂν τις τὸ κεῖθι. ἀλλ' ἦν γε ὑπὲρ τούτου φάναι, ὡς τὰ πεπονθότα οὐ τῷ ἐγγινομένῳ πάθει τὸ ἀκόλουθον ἀποτελεῖ, τῆ δὲ τοῦ ὀλοκλήρου προφορᾶ, ὡς ἐπ' ὀνομάτων τὰ συνηρημένα κατὰ τὰς εὐθείας οὐ τῷ συνηρημένῳ κατὰ τὰς κλίσεις ἀκολουθεῖ, τῷ δὲ ὀλοκληροτέρῳ (ὡς ἐν διαλέκτοις τὸ χαρίης καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ τῆ λέξει τῶν εἰς ης ληγόντων ἠκολούθησεν, τῆ δὲ πρωτοτύπῳ προφορᾶ). ὡς ἐν πρωτοτύποις πλεονασμοῖς, ἠνίκα τὸ β σύνεστι τῷ ρ παρ' Αἰολεῦσι συνεχέστερον ἐπιφερομένου τοῦ δ ἢ τοῦ τ καὶ ἔτι τοῦ κ, καὶ ἔνεκα τούτου τὸ ρά τὸ β προσελάμβανεν, οὐ τῷ πάθει ἀρκούμενον τοῦ σχήματος, τῷ δὲ ἐντελεῖ ραδίως. τὸ τοιοῦτον ἐπ' ἄλλων ἀπείρων ἔστι παραστήσαι. καὶ δὴ καὶ τὸ κεῖθι οὐκ ἔχει φύσει τὴν παρεδρεύουσαν διὰ τοῦ ει, διὰ δὲ τοῦ νο. ὡς γὰρ παρὰ τὴν τούτου τουτόθεν τι γίνεται καὶ παρὰ τὴν αὐτοῦ αὐτόθεν, οὕτως καὶ παρὰ τὴν ἐκείνου ἐκείνόθεν. ἔφαμεν δὲ τὸ ο αἴτιον γίνεσθαι τῆς μονῆς τοῦ θ, καὶ εἰ οὐκ ἐπικρατεῖ τὰ πάθη, ἀναγκαῖα ἢ μονὴ τοῦ θ.

Ὅμοίως καὶ τὰ διὰ τοῦ φη παραγόμενα βαρείας ἔχεται τάσεως, λέγω περὶ τοῦ ἦφι βίηφι, οὐρανόφι, ἄπερ ἔσθ' ὅτε καὶ σὺν τῷ ν λέγεται, πασσαλόφιν, ἀριστερόφιν, δεξιόφιν ... ἔτι καὶ ἄλλα πλείστα 164 μόρια τοιαῦτά ἐστιν, αἱ Αἰολικαὶ ἀντωνυμῖαι, ἄμμιν ἄμμιν, τὰ τρίτα πρόσωπα, ἔχουσι ἔχουσιν, λέγουσι λέγουσιν, αἱ δοτικαὶ πληθυντικά, παισί καὶ παισίν.

Τὰ δὴ προκείμενα παρὰ πᾶσιν ὑπέιληπται ὡς ἐπιρρήματα εἶη, ὧν ἐστὶ καὶ Τρύφων (p. 51 Velsen). — διὸ καὶ αὐτοὶ φαμεν, ὡς ἔνεκα τῆς παραγωγῆς εἶναι τὴν βαρείαν· ὡς ἔνεκα δὲ τῆς ἀκριβοῦς παραδόσεως, μήποτε παραγωγαὶ εἰσι κατὰ τοῦ αὐτοῦ δὴ δηλουμένου παραλαμβανόμενα. — Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων τὸ τηνικαῦτα αὐτὰ παράγεσθαι εἰς τὴν ταυτότητα, ἐπὶ ἢ φωνῆ ἢ τοῦ πρωτοτύπου ὀλόκληρος καθεστήκη, ὡς ἐν τῷ ἦφι βίηφι· εἰ δὲ μὴ τῆδε ἔχει, τὸ τηνικαῦτα ἐπιρρηματικῆς ἔχεσθαι συντάξεως τὰ μόρια, ὡς ἐπὶ τοῦ χαλκόφι χαλκός. ἰδοὺ γάρ, φησιν, αἱ παραχθεῖσαι γενικαὶ ἔχουσι τὸν ἀριθμὸν εὐδιάκριτον, ἢ καλοῖο, ἢ Ἄτρεῖδαο· τὸ δὲ φησι κατ' ὄρεσφι τί μᾶλλον κατ' ὄρους ἢ κατ' ὄρων; ἴδιον δὲ τὸ μὴ διακρίνειν ἀριθμὸν ἐν συντάξει ἐπιρρήματος. κατὰ δὴ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἀπεφαίνετο τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἶναι. — Ἔστι μέντοι, ἀναλαβόντα τὸν λόγον, ἐκεῖνο φάναι, ὡς πρῶτον παρὰ Σικυωνίοις ἐν γενικῇ ἐνικῇ ἀπειράκις παραλαμβάνεται· καὶ ὡς τὸ ἀπὸ χαλκόφι τὴν ἀπὸ χαλκοῦ γενικὴν σημαίνει, οὐχὶ χαλκῶν, οὕτω καὶ τὸ κατ' ὄρεσφιν οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν κατ' ὄρους. — πρὸς τε τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον, ὡς πάνυ ἐστὶ βίαιον τὸ διὰ τῆς μονῆς τῆς τῶν πρωτοτύπων φωνῶν παραδέξασθαι τὴν ταυτότητα τοῦ πρωτοτύπου, διὰ δὲ τῆς ἑλλείψεως παραδέξασθαι ἐπιρρηματικὴν παραγωγὴν. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον φωναὶ μένουσαι ἐν συντάξει ἐπιρρήματα γίνονται, ὡς τὰ ὀνοματικά ἅπαντα οὐδεμιᾶς παραφθορᾶς γινομένης ἐν ταῖς φωναῖς (τὰ δὲ ὑποδείγματα πρόκειται, ἄπειρα ὄντα)· καὶ αἱ φωναὶ παραχθεῖσαι καὶ παραφθαρεῖσαι τὰ τέλη μένουσιν ἐν ταῖς ἐννοίαις τῶν πρωτοτύπων. οὐ γὰρ ἐπεὶ τὸ χαλκόφιν ἀπέβαλε τὸ υ κατὰ τὴν παραγωγὴν, παρὰ τοῦτο οὐ γενικῆ, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐμεῦ, ἀποβαλὸν τὸ υ ἐν τῷ ἐμέθεν, οὐκ ἀντωνυμία. — οὐκ ἄρα πάντως παρὰ τὰς ἀποβολὰς τῶν στοιχείων ὁ μερισμός, παρὰ δὲ τὰς γινομένας συντάξεις, ὡς γε καὶ ἐντελῶς παραστήσομεν περὶ τῶν εἰς θεὸν ληγόντων ἐπιρρημάτων, τίνα τε ὄντως ἐστὶν ἐπιρρήματα, καὶ τίνα αὐτὸ μόνον παραγωγῆς κέχρηται τῆ διὰ τοῦ θεοῦ, φυλάσσει δὲ τὴν τῶν πρωτοτύπων ἔννοιαν. — Ἔτι ἢ γινομένη παραγωγὴ ἐν ἐπιρρήμασι κατὰ μιᾶς ἐστὶ συντάξεως, ὡς ἢ διὰ τοῦ θι ἐν συντάξει ἐστὶ τῆ κατὰ δοτικὴν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, Ἀβυδόθι ἐν Ἀβύδῳ,

165 ἢ τε διὰ τοῦ δε ἐν συντάξει τῆ κατ' αἰτιατικῆν, οἴκαδε εἰς οἶκον, ἄγραδε εἰς ἀγρόν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁ αὐτὸς λόγος· ἡ δὲ προκειμένη παραγωγὴ οὐκ ἔχει τῆδε, ὡς οὐκ ἂν ἐπιρρηματικὴ γινομένη. καὶ γὰρ κατὰ γενικὴν ἐστίν, ὡς τὸ χαλκόφιν καὶ πασσαλόφιν, καὶ ἐν δοτικῇ, ὡς φρήτρηφι, καὶ ἐν αἰτιατικῇ, δεξιόφιν, ἀριστερόφιν. καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα τὰ προκείμενα μόρια οὐκ ἔχεται ἐπιρρηματικῆς παραγωγῆς. ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι (fr. 59 Bergk³) καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν, τῶν τοιούτων πλεονασμῶν οὐ κρατούντων τὰς πτώσεις. καὶ γὰρ τὸ τοιόσδε καὶ τὸ τοιοῦδε καὶ τοιῶδε, παραγωγῆς ἐχόμενα τῆς διὰ τοῦ δε, ὡς εἰ πάλιν ἦν ἐπιρρηματικὴ παραγωγὴ, κατὰ μίαν πτῶσιν ἦν. — Προαλὲς δὲ καὶ τὸ λαβεῖν ὅτι ἐν τῷ ἦφι βίηφιν ὀλόκληρος ἡ παραγωγὴ. εἰ γὰρ αὖ ἡ παραγωγὴ στοιχείου γίνεται ἀφαιρετικῆ, ὡς ἐπὶ γενικῆς τοῦ υ, ἐκ πασσαλόφι καὶ χαλκόφιν, ὡς ἐπ' αἰτιατικῆς τοῦ ν, δεξιόν δεξιόφιν, ἀριστερόν ἀριστερόφιν, δοθήσεται ὅτι καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς δοτικῆς ὑφιασι τὸ ι, καὶ τὰ τῆς ὀρθογραφίας οὕτως καταστήσεται δίχα τοῦ ι γραφόμενα. καὶ σαφὲς ἐστίν ὅτι τὰ προκείμενα, ἀκουόμενα ἔχοντα στοιχεῖα, πρόδηλον ἔσχε καὶ τὴν ἀφαίρεσιν· τὰ δὲ ἐν τῇ δοτικῇ οὐκ ἐξεφώνει τὸ ι· σαφὲς γοῦν ὅτι, κἂν ἐλλείψῃ τὸ ι, οὐ πρόδηλον ἔξει τὴν ὑποστολήν.

Τὰ εἰς ω λήγοντα βαρύνεται, ἔσω, κύκλω, τόνω, πόρρω, πρόσω, ἐκαστάτω, ἀνωτέρω, ἀνωτάτω, περαιτέρω. ὥστε ἔνεκα τούτου σημειοῦσθαι τὸ ἐπισχερῶ καὶ ἰώ. Ἄλλ' ἴσως ἡ μὲν προκατειλεγμένη τῶν εἰς ω βαρεῖα τάσις ἔχει τὴν ὁμοείδειαν συνωδὸν τοῦ τόνου· ἦν γὰρ ἅπαντα ἐν παραγωγῇ, ὡς εἰ καὶ τις οὕτως εἴποι· τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα παραγωγὰ ἐν βαρεῖα τάσει ἐστί. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ προθέσεων γέγονεν, ἰσοσυλλαβοῦντα μὲν ταῖς προθέσεσιν, εἰ καὶ δυσύλλαβοι εἶεν αἱ προθέσεις· περισσοσυλλαβοῦντα δέ, εἰ ἀπὸ μονοσυλλάβων προθέσεων εἶη ἡ παραγωγὴ. διότι δὲ τὸ τοιοῦτον παρέπεται, ἐν ἄλλω τόπῳ καθολικώτερον εἰρήσεται. τὰ δὲ ὑποδείγματα ἐκκείσθω· παρὰ τὴν ἀνά ἄνω, κατὰ κάτω, πρὸς πρόσω, ἔς ἔσω. τό τε τόνω καὶ κύκλω πρὸς ὁμοφωνίαν τὴν ἀπὸ τοῦ τόνου καὶ κύκλος ἐν δοτικῇ πτώσει. ἦν οὖν καὶ ταῦτα ἐκ προκειμένου γεγονότα. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἐκαστάτω καὶ ἐκαστέρω 166 ἦν ἐν συγκριτικῇ παραγωγῇ. τὰ γ' οὖν προκατειλεγμένα δέδεικται ὡς εἶη παραγωγὰ. ἦν οὖν τὰ προκείμενα, λέγω τὸ ἐπισχερῶ καὶ ἰώ, οὐκ ἐνεχόμενα τῇ δοτικῇ παραγωγῇ, καὶ ἔνεκα τούτου οὐδὲ τῇ ταυτότητι τῆς τάσεως ἐχρήσατο. ὅτι δὲ καὶ ἐν παραγωγῇ τινὰ γινόμενα διαλλάσσει κατὰ τὴν τάσιν τῶν πρωτοτύπων ἢ τῶν μὴ κατὰ τὸ αὐτὸ γενομένων, ἐδείξαμεν περὶ τῶν εἰς ι ληγόντων ἐπιρρημάτων, εἶγε ἃ μὲν αὐτῶν

πάλιν ὀξύνεται, ἃ δὲ βαρύνεται ἐν διαστολῇ τῇ δεούσῃ· οὐ γὰρ τὸ νόσφι καὶ τὸ Ἴφι ὁμοίως εἰρήσεται τῷ ἑλληνιστί. καὶ εἰ δέδοται τὸ παρηλλαγμένον τοῦ τόνου ἐν διαφόρῳ εἶδει, σαφὲς ὅτι οὐδὲ ἐπὶ τοῦ τοιούτου βίαιον καὶ τὸ ἐπισχερῶ ὀξύνεσθαι καὶ τὸ ἰώ, ἐν παραλλαγῇ καθεστῶτα τοῦ πρόσω καὶ τόνῳ καὶ τῶν ὁμοίων.

Ἔτι τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα παροξύνεται, καθὼς ἔχει τὰ προκατειλεγμένα, πρόσω, ἔσω, κάτω, ἐγγυτέρω. σαφὲς οὖν ὅτι, καθὼς προείπομεν, εἰ ἐπίρρημα τὸ ἄνεω, σεσημειώσεται. — ἀλλ' εἰ παρεστήσαμεν ὡς τὰ συνεπίπτοντα ὀνοματικῇ πτώσει ἐπιρρήματα τὴν τάσιν τῶν ὀνομάτων φυλάσσει, σαφὲς ὅτι προπαροξυνόμενον ἔνεκα τοῦ τόνου κατῶρθωται. ἐδείκνυτο γὰρ τὸ προκείμενον, ὡς ἀπὸ Ἀττικῆς γραφῆς τῆς ἄνεως ἐσχημάτιστο· ἦν δὲ τὸ παρὰ Ἀττικοῖς ἄνεως τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχον τὴν ὀξεῖαν. ὅθεν εὐλόγως τὰ μὲν ἄλλα βαρυνόμενα τὴν ὀξεῖαν πρὸ τέλους ἔχει, οὐ δυναμένης τῆς ὀξείας εἰς τρίτην ἀπὸ τέλους πίπτειν.

Ἔτι τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα βραχεῖα κέχρηται τῇ παρεδρευούσῃ, ὡς ἔχει τὸ ἑκαστέρω καὶ τὸ τόνῳ, ἄνω. — καὶ οὐκ ἀντίκειται τὸ εἶσω· δέδεικται γὰρ καὶ ἡ ἕξ πρόθεσις ὀλοκληροτέρα καὶ τὸ ἔσω. — Τὸ ἄρα πόρρω ἐκτέταται ὡς Ἀττικώτερον, καθὸ καὶ τὸ προπέρυσι πρωπέρυσίν φασι, καὶ ὅτι μᾶλλον μηκυντικοί εἰσι κατὰ τὰ φωνήεντα· περισσοσυλλάβου πάσης γενικῆς κατάληξις ἐστὶ βραχεῖα, ἀλλὰ Ἀθηναῖοι πόλεως φασι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. κτητικῶν τῶν εἰς κοσ ληγόντων ἢ παρεδρευούσα βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλὰ κεραμεικός τέ φασι καὶ βοεικός. τὸ α πρὸ τῶν δύο λλ συστέλλεται, σκάλλω, θάλλω, σφάλλω, ἄλλος, μαλλός, φάλλος· ἐδείχθη καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μᾶλλον Ἀττικόν. ἄπειρος ἢ εἰς τὸ 167 τοιοῦτο παράθεσις. — Ἄλλως τε, ὄν τρόπον παρὰ τὴν τόνῳ δοτικὴν τὸ ὁμόφωνον γίνεται ἐπίρρημα τόνῳ, οὕτως καὶ παρὰ τὴν πόρρω δοτικὴν τὸ ἀκόλουθον ἐγένετο πόρῳ. ἴσως δὲ καὶ ὁ πλεονασμὸς τῆς διαλέκτου. διὸ καὶ ὁ πυρρίας· τῇ γὰρ πυρός γενικῇ παρωνόμασται. καὶ ὁ πυρρός τῆδε ἔχει. — Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡς ἔνιοι παρὰ πρόθεσιν τὴν πρὸς φασι γεγενῆσθαι, ὥστε ἐν ὑπερβατῷ τοῦ ρ γεγενῆσθαι πόρσω, καὶ μεταθέσει τοῦ ς εἰς τὸ ρ πόρρω. οὐκ ἀήθως δὲ καὶ τὸ ς εἰς τὸ ρ μεταπίπτει, ὡς ἡ μυρσίνη μυρρίνη, θαρσεῖν θαρρεῖν.

Ἔτι καὶ τὸ οὕτω εἰ κατὰ φύσιν εἰς ω λήγει, ἔνεκα τοῦ χρόνου τοῦ παρεδρευόντος σεσημειώσεται. — ὅθεν διακριτέον, πότερον ἐν προσθέσει ἐστὶ τοῦ ς τὸ οὕτως ἢ ἐν ὑφαιρέσει τοῦ ς τὸ οὕτω. — Οὐδὲν τῶν εἰς ω ληγόντων ἐπιρρημάτων τὸ ς ποτὲ προσλαμβάνει, ἀπειράκις μέντοι τὰ εἰς ς λήγοντα βαρύτενα ἐπιρρήματα τὸ ς ἀποβάλ-

λει· δεύτερον ἄρα ἐστὶ τὸ οὕτω τοῦ οὕτως. — Τὰ εἰς ὠ λήγοντα ἐπιρρήματα δείκνυται ἢ ἀπὸ ὀνομάτων τῶν οὐ τριγενῶν ἐσχηματισμένα ἢ ἀπὸ προθέσεων, ὡς ἔχει τὸ τόνω, κύκλω, κάτω καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ εἰς ὠς περατούμενα πάντως ἀπὸ τριγενῶν πτωτικῶν, κούφως, φίλως, μέσως, ταχέως, εὐσεβῶς, καλῶς. ἔστι δέ γε τὸ οὕτως οὐ μοναδικόν, τριγενὲς δέ. σαφὲς οὖν ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο τὸ οὕτως ἐντελέστερον.

Ἴσως τις οἰήσεται τὸ παράδειγμα ἐνέχεσθαι πολλοῖς ἀντικειμένοις, πρόληψιν ἔχων τοῦ ὅτι παρὰ τὸ ἐγγύτατος τὸ ἐγγυτάτω ἐγένετο, παρὰ τε τὸ ἐσώτατος τὸ ἐσωτάτω, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ὑπερθετικῶν. ὅπερ ἐχρῆν καὶ τὸν Τρύφωνα, ἀποφαινόμενον τὸν προκειμένον κανόνα, περὶ τῶν δοκούντων ὡς ἀντικειμένων ἀπολογήσασθαι. τὰ δὲ οὖν προκειμένα ἐπιρρήματα οὐ παρὰ τὰ προκειμένα ὑπερθετικά ὀνόματα 168 ἐσχημάτισται, ἦν δὲ ὑπερθετιμμένα ἐξ ἐπιρρημάτων συγκριτικῶν. τὰ δὲ τῆς ἀποδείξεως ἔχει τῆδε. εἶπερ παρὰ τὸ ἐγγύτατος καὶ ἀνώτατος τὸ ἐγγυτάτω ἦν καὶ ἀνωτάτω, δῆλον ὡς καὶ παρὰ πάντα τὰ ὑπερθετικά τὸ τοιοῦτον ἂν παρείπετο, ὥστε ἀπὸ τοῦ γοργότατος φάναι ἡμᾶς τὸ γοργοτάτω, ταχύτατος ταχυτάτω, ἡδύτατος ἡδυτάτω, γραμματικώτατος γραμματικωτάτω. ἀλλ' οὐχ ὡς ἔστι τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα, παντὶ προὔπτον. εἶπερ οὖν τὰ προκειμένα ἐπιρρήματα παρ' ὄνομα ἐγεγόνει, ἄπορον ἂν τὸ τοιοῦτον ἦν, παρὰ τί ἢ κακία τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων, γενομένη ἐν Ἑλληνισμοῦ παραδοχῇ [λέγω ἢ τοῦ ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω]. — Τὰ ἐπιρρήματα οὐχ ἅπαντα μὲν τὴν σύγκρισιν ἀναδέχεται, ὅτι μὴ μόνον τὰ ἀναδεχόμενα εἶη τοπικά, ἄπερ ἀπὸ πρωτοτύπων πάλιν ἐπιρρημάτων ἐστί, ποιεῖται δὲ διττὴν τὴν ἐπίτασιν, εἰς μὲν ὄνομα, ἠνίκα φαμὲν παρὰ τὸ ἐγγύς ἐγγύτερος, παρὰ τε τὸ ἄφαρ ἀφάρτερος, ἔσω ἐσώτερος, ἄνω ἀνώτερος, ἄπερ οὐκ ἐπίτασιν πεποιήται τῶν τόπων ἢ τῶν μετειληφόντων προσώπων τῆς τοπικῆς σχέσεως· ποιεῖται δὲ καὶ τοπικὴν ἐπίτασιν, ἄπερ αὐτὴν τὴν τοπικὴν σχέσιν ἀφηγεῖται, ἐγγύς ἐγγυτέρω, ἔσω ἐσωτέρω, ἐκάς ἐκαστέρω. — ὥστε διαφέρειν τὰ ἀπὸ ὀνομάτων συγκρινόμενα τῶν ἀπὸ ἐπιρρημάτων, τῶ τὰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἰς μόνον ὄνόματα συγκρίνεσθαι, κοῖλος κοιλότερος, ταχύς ταχύτερος, τὰ δὲ ἀπὸ ἐπιρρημάτων καὶ εἰς ὄνοματος καὶ εἰς ἐπιρρηματος ἐπίταξιν, ὡς πρόκειται. — τοῖς δὲ οὖν συγκριτικοῖς τῶν ἐπιρρημάτων παρεπόμενον ἐστὶ τὸ ὑπερτίθεσθαι, ὡς πρόδηλον καὶ τῆς καταλήξεως, καθὸ καὶ ἐπ' ὀνοματικῆς συγκρίσεως ἢ αὐτὴ πάλιν κατάληξις ἐγγίνεται, γοργότερος γοργότατος, ταχύτερος ταχύτατος. καὶ πάλιν παρὰ τὸ ἀνωτέρω τὸ ἀνωτάτω. σαφὲς οὖν, ὅτι συνυπάρχοντα ταῖς

συγκριτικαῖς ἐκφοραῖς τῶν ἐπιρρημάτων ὁμολογεῖ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἐπί-
τασιν. οὐ γάρ ἐστιν εὐμαρῆς ἢ εἰς ὦ κατάληξις τῶν ὑπερθετικῶν, εἰ
μὴ πρότερον ἢ συγκριτικὴ γένοιτο κατάληξις. ἐπεὶ γὰρ οὐ φαμεν
βραδυτέρω, οὐδὲ βραδυτάτω· οὐδὲ γὰρ τὸ προκείμενον ἦν ἐπίρρημα.
τῷ ἐγγύς παράκειται καὶ ἐγγύτερος καὶ ἐγγυτέρω, καὶ συνυπάρχει τὸ
ἐγγυτάτω. ἀπεδείχθη οὖν, ὡς οὐ παρὰ τὸ ἐγγύτατος ἢ ἀνώτατος ἢ
169 ἀνωτάτω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἐγένετο. ἔστι γε μὴν ἀπὸ ὀνομάτων
συγκριτικῶν ἐπιρρηματικὴ κατάληξις συνεμπίπτουσα. ἐπὶ μὲν οὖν συγκρί-
σεως ἐνικῶ οὐδετέρω, ἐπὶ δὲ ὑπερθέσεως πληθυντικῶ οὐδετέρω· ταχὺς
ταχύτερον, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα ταχύτερον· καὶ πληθυντικὸν ταχύτατα,
ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα ταχύτατα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ κάλλιστα καὶ ἡδιστα.
ἔστι μὲν οὖν παρὰ μὲν ὄνομα τὸ ἐγγύτερος ἐπίρρημά τι συγκριτικὸν
ὀνοματικὸν τὸ ἐγγύτερον, οὗ ὑπερθετικὸν τὸ ἐγγύτατα· καὶ ἔτι παρὰ
τὸ ἀνώτερος ἐπίρρημά τι τὸ ἀνώτερον, οὗ ὑπερθετικὸν τὸ ἀνώτατα·
ὡς μέντοι πρόκειται, παρὰ τὸ ἀνωτέρω ὁμοιοκατάληκτον πεσεῖται τὸ
ἀνωτάτω, ὥστε διαφέρειν τὸ ἀνωτάτω τοῦ ἀνώτατα, ἢ τὸ μὲν ὀνομα-
τικὸν ἐστιν ἐπίρρημα, τὸ δὲ ἐπιρρηματικόν.

Καὶ τὸ ἄφνω δέ, ἐν πάθει γενόμενον καὶ οὐ προφανῶς ἐπιδεξά-
μενον τὴν προκειμένην ὀνοματικὴν τριγένειαν, συνεξήλθε τοῖς εἰς ὦ
λήγουσιν ἐπιρρήμασιν. ἔστι μὲν γὰρ αὐτὸ τούτου προκείμενον ὄνομα
ἀφανῆς, καὶ ἔτι τὸ ἀφανῶς, ἢ δὲ συγκοπὴ ἄφνω, πάλιν καὶ τοῦ τόνου
εὐλόγως ἀναβιβασθέντος, ἢ ἀπεδείχθη τὰ εἰς ὦ λήγοντα ἐπιρρήματα,
μοναδικὰ ὄντα λέγω, κατὰ βαρεῖαν τάσιν. ὅτι δὲ ἔσθ' ὅτε πάθος ἐγγι-
νόμενον ἀμαυροῖ τὰς ιδιότητας τοῦ δεόντως πως σχηματίζεσθαι, ἐντελῶς
ἐν τοῖς περὶ παθῶν ἐδείχθη.

Τὰ εἰς ὦς λήγοντα ἐπιρρήματα κοινολεκτούμενα δυσὶ τόνοις ὑπο-
πίπτει. ἢ γὰρ βαρύνεται, ὡς κούφως, φαύλως, μετρίως, ἢ περιέσπασται,
ὡς τὸ σεμνῶς καὶ εὐσεβῶς. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια ὀξύνεται,
ὥστε κατ' ἔγκλισιν ἀνεγνώσθη ἢ ῥα καλῶς ἀποκαθάρασα ἐξελε-
πύρωσεν (Sophr. fr. 87 Ahrens). περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται.
Ἐπέλαβον ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔθος τὸ ὡς Δωρικόν ἐστι, περὶ οὗ ἐν
εὐτάκτῳ εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ τῶν διεψευσμένων τόνων. καὶ νῦν δὲ
κεφαλαιωδέστερον ἔστι περὶ αὐτοῦ ἐκθέσθαι, ὡς προσήκοντα τὸν τόνον
ἀνεδέξατο.

Τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων, ἰδίας παραγωγῆς οὐ τυχόντα,
οὐδὲ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει, ἀναμένει δὲ τὸν πτωτικὸν τόνον, ὅς ἐστιν
170 ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς. καὶ ἔνεκα τούτου ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται,
καθὸ πᾶσα γενικὴ πληθυντικὴ ἤτοι περισπᾶται ἢ βαρύνεται. ἅμα καὶ

συναποδεικτέον, ὡς παράγεται τὰ ἐπιρρήματα· καὶ συνηγορητέον τῷ προκειμένῳ μορίῳ, ὅτι δεόντως ὠξύνθη. — Ἐκκεῖται μὲν οὖν πρῶτος λόγος, ὅτι διὰ τοῦτο ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται, διὰ τὸν παρεπόμενον τόνον τῆ γενικῆ πληθυντικῆ· καὶ συνυπάρχειν γὰρ θέλει τῆ γενικῆ πληθυντικῆ. τὸ μέγας ἑτερόκλιτον ἔχει τὸ μέγαλον, καὶ τὸ ἐπίρρημα οὐ παρὰ τὴν μέγας, ὡς παρὰ τὴν μεγάλων τὸ παντός ὠξύνεται, ἢ δὲ πάντων γενικῆ βαρύνεται· ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμβαρύνεται.

— καὶ ὅτι τοῦτο αἴτιον, σαφές καὶ ἐκ τοῦ Δωριεῖς συμπερισπᾶν τὸ ἐπίρρημα, ἐπεὶ καὶ τὴν γενικὴν παντῶν φασίν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τὴνῶς. τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίοις ἠπάτησεν ἀποφήνασθαι ὡς τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτερα τῶν ἐπιρρημάτων περισπῶσι Δωριεῖς. ὅπερ οὐκ ἦν ἀληθές· οὔτε γὰρ τὸ κούφως οὔτε τὸ φίλως οὔτε τὰ τοιαῦτα περισπῶσι. διὰ τί οὖν τὸ παντῶς; ὅτι καὶ τὴν ποιοῦσαν τὸν τόνον γενικὴν περισπᾶκεσαν. διότι δὲ τὴν παντῶν γενικὴν περισπῶσι καὶ ἔτι τὴν ἀλλῶν, ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν κατὰ τὰς ἀντωνυμικὰς γενικὰς.

— Ἐτι καὶ τὰ τῆς φωνῆς ἐγγίξει (τοῦ γὰρ ν ἄπαξ μετάθεσις εἰς τὸ ς γίνεται) καὶ τὰ ἐγγινόμενα πάθη· ἔνεκα τίνος τὸ σοφῶς οὐ διαιρεῖται; ὅτι οὐδὲ ἡ σοφῶν γενικῆ. ἔνεκα τίνος τὸ ψευδέως, εὐσεβέως, ἀτρεκέως, ἢ ὅτι καὶ ἡ εὐσεβέων καὶ ἀτρεκέων;

Ἐταράχθησαν ἔνιοι καὶ κατὰ τὰ σχήματα τῶν ἐπιρρημάτων, ὑπολαμβάνοντες μὴ ἐξομαλίζεσθαι τὰ τῆς τάσεως τῶν ἐπιρρημάτων, εἴγε ἀπὸ τοῦ καλῶς φασὶ παγκάλως καὶ ἀπὸ τοῦ σεμνῶς ἀσέμνως, οὐ μὴν ἀπὸ τοῦ ψευδῶς ἀψεύδως, σαφῶς ἀσάφως ἦν. οὐδὲ γὰρ ἡ σύνθεσις αὐτῶν, τῶν δὲ προεκκειμένων πτωτικῶν, οἷς παρείπετο ἀναβιβάζειν μὲν τὸν τόνον, εἰ εἰς ος λήγοιεν, φυλάσσειν δέ, εἰ εἰς ης. καὶ ἐπεὶ καλός πάγκαλος παγκάλων, διὰ τοῦτο παγκάλως· ψευδῆς δὲ καὶ ἀψευδῆς καὶ ἀψευδῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀψευδῶς, καὶ ἀσαφῶς.

Δέδεικται ἄρα διὰ πλειόνων, ὅτι οὐκ ἴδιον τόνον ἀνεδέχετο τὰ εἰς ὡς παρηγμένα παρ' ὀνοματικὰς ἐκφοράς· ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ τὸ 171 προκείμενον ἐπίρρημα εὐθύνεσθαι, εἰ ἐλέγχοιτο ἀπὸ γενικῆς περισπωμένης, ἢ ὠφείλεν ἔπεσθαι. οὐ δὴ ἔχει γενικὴν· ἢ γὰρ παρεκκειμένη γενικῆ τῶν. — Καὶ ἴσως ὑπολάβοι τις, ὅτι καὶ τὸ τῶς ἄλογόν ἐστιν, ὅπερ πάλιν χρή περισπᾶν. — ἀλλ' ὡς δευτέρον ἐστὶ τὸ τῶς τοῦ ὡς, παντὶ τῷ δῆλον. οὐ γὰρ τῆς γενικῆς τὸ τ ἔχει, τῆς δὲ ἀνταποδόσεως τοῦ ὡς, ὧ λόγῳ καὶ τῷ ἔως τὸ τέως παράκειται καὶ τῷ ἠνίκα τὸ τῆνίκα, τῷ τε ὄφρα τὸ τόφρα. μάρτυς ἡ χρῆσις ἢ παρ' Ἑλλησι. — Τίς οὖν αἰτία τοῦ ὠξυνθῆναι τὸ ὡς; τὸ προκείμενον αὐτοῦ μόριον πτωτικὸν ὅς. ἐντεῦθεν γὰρ ἔστιν ἐπινοῆσαι, ὡς παρ' εὐθείαν παρήχθη,

εἶγε αἰ μὲν ἄλλαι τῶν πλαγίων μετὰ τ λέγονται, αἰ δὲ εὐθείαι
μόναι δίχα τοῦ τ. ὅς γὰρ καὶ τοῦ καὶ τῷ καὶ τόν. λέγω νῦν τὸ ὅς
σημαῖνον τὸ οὔτος, ὡς ἐν τῷ

ὅς ῥα μάλιστα (Λ 123).

οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου μορίου, οὔτε ἀπὸ τῆς συνάρθρου ἀντωνυ-
μίας, οὔτε ἀπὸ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου· λέγω δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ ὅς.
διὸ καὶ τὸ ἐπίρρημα τῆς δείξεώς τε καὶ ἀναφορᾶς ἐστὶ παραστατικόν.
τὸ γοῦν ἑτερόζυγον, λέγω τὸ ἐπεκτεταμένον, πάλιν μεμίμηται τὴν
εὐθείαν πῶσιν· πάλιν γὰρ τὸ οὔτως οὐ παρὰ γενικὴν οὐδὲ παρὰ
δοτικήν, μόνην δὲ εὐθείαν τὴν δίχα τοῦ τ λεγομένην. ἀμφοτέροις
γοῦν τὸ πάθος σύνεστι, τουτέστιν ἡ ἀποβολὴ τοῦ ς, οὔτω, καὶ

ὡ τε χερνάτις γυνή (lyr. gr. III 3 p. 1359 Bergk),

σημασία τε ἡ αὐτή. — Ἄλλ' ἐκεῖνό τις φήσει· κατὰ τοῦτό γε σεση-
μειώσεται, ὅτι μὴ ἀπὸ γενικῆς ἐσηματίσθη. — Πρὸς ὃν ἔστι φάναι,
ὅτι καὶ ἄλλαι ἀάμπολλοι παραγωγαί, ἀπὸ γενικῶν σχηματιζόμεναι,
ἔχουσί τινα παρεκδεδραμηκότα παρὰ τὰς εὐθείας· τὰ κτητικὰ τῶν εἰς
κος ληγόντων παρὰ γενικὰς σχηματίζεται, ποιμενικόν, Ἀτλαντικόν·
ἀλλὰ τὸ θηλυκόν παρ' εὐθείαν, τὸ πανηγυρικός. παρὰ τὴν ἔρωτος τὸ
172 ἐρωτύλος, ἀλλὰ καὶ παρὰ εὐθείαν τὴν ἠδύς τὸ ἠδύς τὸ ἠδύλος. οὐδὲν οὖν τὸ
ἐμποδῶν τὸ πάντα μὲν τὰ ἐπιρρήματα παρὰ γενικὰς σχηματίζεσθαι, τὸ
γε μὴν ὡς καὶ τὸ οὔτως παρ' εὐθείας. — Ἦδη ἀπεδείχθη τὰ προκει-
μενα τῶν ἐπιρρημάτων ἰδίῳ μὲν τόνῳ μὴ κεχρημένα, ἀναμένοντα δὲ
τὴν τάσιν τὴν ἐν πτωτικοῖς. σαφὲς ὅτι, εἰ τὸ ὡς περισπᾶτο, ἠλογεῖτο
ἄν, τοῦ ὅς ὀξυνομένου. βίαιοι ἄρα οἱ ὑπολαμβάνοντες αὐτὸ Δωρικόν·
καὶ γὰρ τῶν Δωρικῶν πρόκειται τινα περισπώμενα.

Συζυγεῖ τῷ προκειμένῳ μορίῳ ἀνταποδοτικὸν μὲν τὸ τῶς, πυσμα-
τικὸν δὲ τὸ πῶς, καὶ ἔτι ἀναφορικὸν τὸ ὅπως, καθὸ καὶ ἄλλοις
ἢ τοιαύτη τάξις παρέπεται, ἢ τῆ πῆ ὄπη, οὗ τοῦ ποῦ ὄπου,
ἠνίκα τῆνίκα πηνίκα ὀπηνίκα. — Ἴσως οὖν τις φήσει τὰ κατὰ
πεῦσιν ὁμοτονεῖν τοῖς κατὰ ἀπόλυσιν. τὸ ποῦ περισπᾶται, ἀλλὰ
καὶ τὸ οὗ τῆς αὐτῆς τάσεως ἔχεται. ἠνίκα, καὶ τὸ πηνίκα. τὸ ἦ
περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ πῆ. εἰ δὴ καὶ τὸ πῶς περισπᾶται, ὁμό-
λογον ὅτι καὶ τὸ ὡς περισπασθήσεται. Ἀλλὰ πρὸς γε τὸ τοιοῦτον
ἔστι φάναι. τί γὰρ μᾶλλον, εἰ τὸ ὡς ἀποδέδεικται εὐλόγως ὀξυνομένου,
οὐχὶ τὸ πῶς περισπώμενον ἠμαρτῆσθαι ὁμολογήσουσι τοῦ ἀπὸ τοῦ τ
ἀρχομένου κατ' ὀξεῖαν προφοράν, λέγω τοῦ τῶς; — Ἔστιν οὖν ὑπὲρ
ἀμφοτέρων ἀναλαβόντα τὸν λόγον ἐκεῖνο φάναι, ὡς εὐλόγως καὶ τὸ
πῶς περισπᾶτο, προαποδεδειγμένου τοῦ ὅτι τὸ ὡς ὀξύνεται. — τὰ

πύσματα ἢ φύσει θέλει βαρύνεσθαι ἢ δυνάμει. τὰ γοῦν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἔχοντα τόπον τῆς βαρείας, πάντα βαρύνεται· τὰ δὲ μονοσύλλαβα, οὐ δυνάμενα ἐκτὸς τῆς ὀξείας γενέσθαι, δυνάμει ἐβαρύνθη περισπασθέντα. 173 ὅθεν τὸ μὲν ὦς, οὐχ ὑποπίπτον πύσματι, τὸν ἴδιον τόνον ἐφύλαξε· τὸ δὲ πῶς, γενόμενον πύσμα, οὐ διὰ τὴν φωνὴν οὕτω περιεσπασθη ὡς διὰ τὴν πεῦσιν τὴν ἐγγενομένην. οὕτως γοῦν τὰ ἀπ' αὐτῶν ἀναφορικά, προσλαμβάνοντα τὸ ο, ὡς ἂν τῶν τόνων ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις κατηναγκασμένων, γενόμενα δισύλλαβα δέχεται καὶ τὴν προοφειλομένην τάσιν, ἠνίκα γίνεται ὅπου καὶ ὄπη καὶ ὄπως, τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν οὐ ταυτὸν ἀναδεχομένων διὰ τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν τὸν τόνον, πότε ὀπότε, ποῖος ὀποῖος, πηνίκα ὀπηνίκα. ὅθεν δοκεῖ μοι καὶ [κατὰ] τὴν Δωρικὴν διάλεκτον τῷ μὲν προκατειλεγμένῳ λόγῳ ὅπως ἀναγινώσκειν, οὐδ' ὅπως ἄριστα (Sophr. fr. 88 b Ahrens), τῷ μέντοι μᾶλλον αὐτοὺς συγκαταβιβάζειν τὰ ἐπιρρήματα ὁπῶς, ὥστε ἀμφοτέρας τὰς ἀναγνώσεις λόγου ἔχεσθαι.

Ἵτι δὲ οὐ συμπαθείας ἔχεται ἡ πεῦσις ὡς πρὸς τὰ δίχα τοῦ τ καὶ μετὰ τοῦ τ λεγόμενα, σαφὲς ἐντεῦθεν. ὃν τρόπον συνυπάρχουσιν οἱ ἐνεστῶτες τοῖς παρατατικοῖς, καὶ οἱ παρακείμενοι τοῖς ὑπερσυντελικοῖς, καὶ αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς, καὶ ἄλλα πλείονα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ πύσματα ὡς πρὸς τὰς ἀναφορικὰς προφοράς, καὶ τὰ δίχα τοῦ τ ὡς πρὸς τὰ ἀνταποδοτικά, λέγω τὰ μετὰ τοῦ τ. συνυπάρχει γοῦν ἑαυτοῖς καὶ συνεξέρχεται. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ πότερος διὰ τοῦ π, καὶ τὸ ὀπότερος. ἀλλ' οὐ πάντως κατηνάγκασται τὸ ὄτερος καὶ τότερος. καὶ ἐπεὶ πάλιν τὸ ἔως, εὐθέως καὶ τὸ τέως, καὶ ὄφρα καὶ τόφρα, οὐ πάντως ἐξηναγκασμένου τοῦ φάναι καὶ πέως καὶ ὀπέως, καὶ πόφρα καὶ ὀπόφρα. οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων μορίων οὐ πάντως καταναγκάζεται τὰ ἐξῆς. οὐ γὰρ ἐπεὶ τὸ ἀναγινώσκω καὶ ἀνεγίνωσκον, εὐθέως καὶ τὰ ἐξῆς κλίματα· οὐδὲ ἐπεὶ τὸ ὕδωρ ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς, εὐθέως καὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. ἔνθεν οὖν [καὶ] κατὰ συμπάθειαν καὶ τὸ τῶς τῷ ὦς συνετονώθη, οὐ μὴν τὸ πῶς, καθὸ οὔτε πάντως συνυπάρχον ὀφείλει εἶναι, καὶ καθὸ ἐδείξαμεν, ὅτι αἱ πεύσεις κατὰ φύσιν ἐβαρύνοντο.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν παρὰ τὰ πτωτικὰ παρηγμένων.

Δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ ἔως· οὐ γὰρ προῦφέστηκέ τι· τότε ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ τέως.

174 Ἠπόρηται δὲ καὶ τὸ αὐτως πῶς ἐγένετο. οὐ γὰρ ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτός ἀντωνυμίας, καθότι τὸ ἐκεῖνος ὡς πρὸς τὸ ἐκείνως καὶ τὸ οὗτος ὡς πρὸς τὸ οὕτως. πρὸς οἷς καὶ τὰ τοῦ τόνου διελέγχει. Τρύφων (p. 52 Velsen) περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως ἐκδέχεται μετάπτωσιν τοῦ ο

εἰς τὸ α γεγενῆσθαι. ἀλλὰ ἐλείπετο καὶ περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ μάτην διαλαβεῖν. ὅθεν ἢ καὶ αὐτὸ δεκτέον θεματικόν, ἢ συγκαταθετέον Ἡρακλείδῃ, φαμένω ὡς κατὰ στέρησίν ἐστι τὴν διὰ τοῦ α αὐτως, συναλοιφῆς γενομένης τοῦ α καὶ ο εἰς α μακρόν, ὡς τὸ Μενέλαος — Μενέλας, Δορύλαος Δορύλας, Πτερέλαος Πτερέλας. τὰ γὰρ ἐν τῷ δέοντι μὴ γενόμενα ματαίως γίνεται· φαμέν γὰρ τὰ ἐν τῇ δεούσῃ ποιότητι ποιήσον οὕτως.

Ἔστι καὶ ἰδίᾳ παραγωγή [περὶ] τῶν εἰς χως ληγόντων, ἃ μάλιστα παρὰ τὴν τῶν ἀριθμῶν δηλούντων πάλιν ἐπιρρημάτων ἀντιπαράθεσιν ἀποτελεῖται, τοῦ τελοῦς εἰς τὸ χως τρεπομένου. ἅπερ οὐκέτι ἀναμένει τόνον ἀλλότριον, ἰδίᾳ δὲ περισπᾶται ἅπαντα, τετράκις τετραχῶς, πεντάκις πενταχῶς, πολλακίς πολλαχῶς. ἐν ἰσοσυλλαβίᾳ οὖν ἀντιπαράκειται τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασι.

Καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τις σημειώσασαι τὸ διχῶς καὶ τριχῶς, ὅτι πλεονοσυλλαβεῖ τοῦ δῖς καὶ τρίς. Ἄλλ' ἴσως ἐπεὶ οὐδὲ ὀλόκληρα αὐτὰ τὰ ἐπιρρήματα, ἐν δὲ συγκοπῇ, καὶ τὰ παρακείμενα οὐ τῇ συγκοπῇ ἠκολούθει, τῇ δὲ ὀλοκλήρῳ προφορᾷ. — Ἄλλ' ἐπεὶ ἐμποδίζει τὸ μὴ συνισοῦσθαι αὐτὰ τῷ δυάκις καὶ τριάκις, ἄμεινον ἐκείνο φάναι, ὡς πολλακίς τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων λέξεων παραγόμενα ἢ καὶ συντιθέμενα φυλακτικά ἐστι τῶν ἰδίων φωνηέντων ὑπὲρ τοῦ μὴ παραναλίσκεσθαι εἰς τὰς παραγωγὰς αὐτὰς τὰς πρωτοτύπους λέξεις, εἶγε καὶ ἡ πρό πρόθεσις συντιθεμένη οὐκ ἀποβάλλει τὸ ο, φωνήεντος ἐπιφερομένου, ἢ δὲ ἀπό καὶ ὑπό· καὶ τὸ γήδιον ὑποκοριζόμενον ἐφύλαξε τὸ η τοῦ γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ἴδιον μεταλαμβανομένου, κυνός κυνίδιον, ἄρτου ἀρτίδιον, λέγω τῶν μετὰ συμφώνου ἐκφερομένων καὶ τὸ μνααῖος ἐφύλαξε τὸ α. — ἔστι καὶ ἄλλα πάμπολλα εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι. ἀναγκαῖα ἄρα καὶ ἡ μονὴ τοῦ ι ἐν τῷ διχῶς καὶ τριχῶς.

175 Καὶ περὶ τάσεως δὲ τοῦ ἡσύχως ἢ ἡσυχῶς καὶ τοῦ παρακειμένου ἐπιρρήματος, λέγω τοῦ ἡσύχη ἢ ἡσυχῆ, ἣν τις διαφορά. — Καὶ οἱ μὲν ἠξίωσαν ἀμφοτέρω βαρύνειν, λέγω τὸ ἡσύχως καὶ ἡσύχη, καθὸ συμβαρύνεται τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων ταῖς συνούσαις γενικαῖς, φαμέν κούφως, ὅτι καὶ κούφον, καθὼς πρόκειται· εἰ δὲ φαμέν ἡσύχων, δηλὸν ὅτι καὶ ἡσύχως. — καὶ εἰ τὰ τοιαῦτα ἔχει τὰ παρακείμενα εἰς ἡ ἐπιρρήματα τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦντα, δηλὸν ὅτι καὶ ἡσύχη. φαμέν γὰρ πάντῃ, ὅτι καὶ πάντως, καὶ ἄλλῃ, ὅτι καὶ ἄλλως,

ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγε (N 49).

οὐδαμῆ δέ, ὅτι καὶ οὐδαμῶς. διχῆ τε καὶ τριχῆ, ὅτι καὶ διχῶς
καὶ τριχῶς. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς παντᾶ φασι, ὅτι καὶ
τὸ ἐπίρρημα παντῶς, καὶ ἀλλᾶ, ὅτι καὶ ἀλλῶς. κατὰ τοῦτον τὸν
λόγον, δεδομένου τοῦ ἡσύχως, συνδοθήσεται καὶ βαρύτερον τὸ ἡσύχη.

—Ἔστι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου λόγου ἐκεῖνο φάναι, ὅτι καὶ ἄλλα μόρια,
ὀφείλοντα κατὰ ἀκολουθίαν τινὰ ἢ ὀξύνεσθαι ἢ περισπᾶσθαι, συνεκδρομῆ
γραφῆς παρακολουθήσαντα ἀπέφευγε τὸν δέοντα τόνον. παρὰ τὸ ἴστημι
ἔστι τὸ ἰστάς καὶ παρὰ τὸ βίβημι τὸ βιβάς, κίχρημι κυχράς, τί-
θημι τιθείς. ἔδει οὖν καὶ παρὰ τὸ ἴσαμι τὸ ἰσάς εἶναι· ἀλλ' ἐπεὶ
ἅπαξ αἱ εἰς σας λήγουσαι μετοχαὶ βαρύνονται, τῷ ἰ παραληγόμεναι,
γεμίσας, λεπίσας, λακτίσας, συνεξέδραμε καὶ ἡ ἴσας τοῖς τοιούτοις.
οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸ ἡσύχως περισπᾶν τῆ συνεκδρομῆ τῆ τῶν εἰς
χως ληγόντων ἐπιρρημάτων, καὶ πάλιν συμπαρακεῖσθαι τὸ ἡσύχη συμ-
περισπωμένως ὡς διχῆ καὶ τριχῆ.

Τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι, καθότι
τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων προϋφέστηκε καὶ πτωτικόν. τὸ νουνεχῶς
ἀναλογώτερον καθέστηκε, καθότι καὶ τὸ νουνεχῆς παράκειται. καθὸ
οὖν οὐ δοκεῖ ἐπιρρηματικῶς ἐξηγητέον, σεσημειώσθω· ἐπεὶ τοῖ γε
πολλάκις σχήματά τινα ἐκ διεστῶτων εἰς ἐνότητα παραλαμβάνεται.
176 παρὰ δύο διεστῶτα τὸ Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, παρὰ τὸ τὸ
αὐτὸ ἔν που ἀποτελεῖται τὸ ταυτότης, παρὰ τὸ Νέα πόλις ἐν τὸ
Νεαπολίτης. συσταίη ἂν οὖν καὶ παρὰ τὸ νοῦν ἔχων τὸ νουνεχόν-
τως κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον, οὐ μὴν, ὡς προείπομεν, κατὰ σύστασιν
τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων.

Τοσαῦτα περὶ τῶν εἰς ὡς ληγόντων ἐπιρρημάτων.

Τὰ εἰς οὐ λήγοντα ἐπιρρήματα, ἐάν τε παρ' ὀνόματα ἢ ἐσχημα-
τισμένα, ἐάν τε παρ' ἄλλο μέρος λόγου, περισπᾶται. τῷ ὕψος παρα-
κεῖται τὸ

ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν (δ 785).

τῷ τῆλε τὸ τηλοῦ (ὃ μήποτε ἐδύνατο καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι,
ὥστε τὸ μὲν ἐντελὲς εἶναι τελοῦ, εἶτα κατ' ἐπέκτασιν τηλοῦ· τὰ γὰρ
ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται)· τῷ ἄγχι τὸ ἀγχοῦ· τῆ αὐτός
ἀντωνυμία τὸ αὐτοῦ (ἔνθεν καὶ δοκεῖ τὰ τῆς παραθέσεως ἀμφίβολα
γίνεσθαι, ὅτι καὶ ἡ γενικὴ συνεμπίπτει. τὸ γοῦν

ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν

αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν (Π 741)

ἦτοι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν ἔπεσαν, ἢ τοπικὴν σχέσιν σημαίνει·
καὶ τὸ

αὐτοῦ καὶ κριοῖο θοώταταί εἴσι κέλευθοι (Arag. Phaen. 225)
ἦτοι τοῦ κριοῦ καὶ τοῦ σκορπιοῦ θοώταται αἱ κέλευθοί εἰσιν, ἢ τοπικῶς
πάλιν τὸ ἐπίρρημα κεῖται). — Ὅθεν ἀναλογώτερον δοκεῖ εἶναι τὸ ποῦ
τοῦ ὄπου. ἔχει δ' ἂν καὶ τὸ ὄπου ἀναλογίαν, καθὸ τὰ ἐν περισπασμῶ
λεγόμενα μονοσύλλαβα, προσλαμβάνοντα τὸ ο κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν,
βαρύνεται. τὸ πῶς ὅπως λέγεται καὶ τὸ πῆ ὄπη· καὶ τὸ ποῦ ἄρα
ὄπου εἴρηται.

Ὅμοίως καὶ τὰ εἰς οἱ λήγοντα παραγωγὰ περισπᾶται, παρ' οἷα
μέρη λόγου ἂν ἦ παρηγμένα, Μεγαροῖ, Ἴσθμοῖ, καὶ παρὰ ἐπίρρημα
τὸ ἐνταῦθα ἐνταυθοῖ. σεσημειώσεται οὖν τὸ οἶκοι οὐ μόνον τῆ
177 τοιαύτη τάσει, ἀλλὰ καὶ ἔτι ἐν τῷ οἴκοθεν, ὡς δεδειξεται ἐν τῷ περὶ
τῶν εἰς θεν. — Καὶ ἔνεκα τοῦ τύπου καὶ τὸ πόποι, ὦ πόποι· καὶ
γὰρ τὰ πρωτότυπα θέλει ὅπωςδήποτε περισπᾶσθαι, ὡς ἔχει τὸ οἰμοιοῖ
καὶ τὸ ὄτοτοῖ καὶ τὸ οἰοιοῖ. — Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ εὐοῖ κατὰ τοῦτο
σεσημειώσεται. — τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δηλόν
ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθεῖ ἂν. οὐ γὰρ ἔστιν
ἐλλειπῆς τῆ ἐν προθέσει, συστέλλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὡς τινες
ὑπενόησαν, ἐν μέσσω· ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἶκοι
ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκω, παρὰ τε τὸ Πυθῶ τὸ Πυθοῖ, καὶ
παρὰ τὸ Μέγαρον τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν
τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσσω.
ὄπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.

Τὰ εἰς δε λήγοντα τοπικὰ ἐπιρρήματα, ἐν ἐνὶ μέρει λόγου καθεστῶτα,
καὶ προπαροξύνεται καὶ τῷ α παρεδρεύεται, ὡς ἔχει τὸ οἶκαδε,
ἄλαδε. ἐν τόνω οὖν σεσημειώσεται τὸ ἐνθάδε, ἢ τε τὰ τοιαῦτα
τῶν ἐπιρρημάτων παράκειται ὀνόμασι, τὸ ἐνθάδε δὲ οὐδὲ τῆδε ἔχει.
τὰ προκειμένα τῶν ἐπιρρημάτων οὐδέποτε ἀποβολῆ τοῦ δε σχέσιν
τοπικὴν ἀποτελεῖ· πῶς οὖν παρὰ τὸ ἐνθάδε τὸ ἔνθα σχέσιν τοπικὴν
σημαίνει;

ἐνθα κατεπλέομεν (ι 142). —

Πρόσκειται δὲ ἐν ἐνὶ μέρει λόγου, ἐπεὶ καὶ ἔστιν ἐκ συντάξεως τῆς
κατ' αἰτιατικὴν καὶ συνδέσμου τοῦ δέ πάλιν ἢ εἰς τόπον σχέσις, ὡς
ἔχει τὸ Οὔλυμπον δέ καὶ ἀγρὸν δέ καὶ οἶκον δέ. διὸ οὐδὲ κατὰ
τὸ τοιοῦτον ὁμοίον ἔστι τὸ ἐνθάδε, ὅτι οὔτε ἔγκειται αἰτιατικῆ, οὔτε
ὁ τόνος τοῦ πρωτοτύπου διαφυλάσσεται, καθάπερ ἐπὶ τῶν προκειμέ-
νων. τὸ γὰρ οἶκον προπερισπᾶται, καὶ πάλιν ἐν τῆ προσθέσει τοῦ
δέ μένει ὁ αὐτὸς τόνος, οἶκον δέ, μετὰ τοῦ καὶ τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ
τέλους εἶναι. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ Ὀλυμπον καὶ Οὔλυμπον δέ.

— διὸ καὶ δοκεῖ τὸ

ἄλαδ' ἔλκομενάων (Ξ 100)

ἀμφίβολον εἶναι, δυνάμενον καὶ τῇ παραγωγῇ κεχρησθαι τοῦ οἴκαδε, δυνάμενον καὶ ἐν αἰτιατικῇ εἶναι τοῦ ἄλα καὶ προσθέσει τοῦ δέ, ἐφ' 178 οὗ καὶ δύο τόνοι ἐπιτεθήσονται, ἄλα δέ. — σαφές οὖν ὅτι οὐδὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον τὸ ἐνθάδε ὑποπίπτει τῷ λόγῳ, πάλιν τοῦ τόνου καταβιβαζομένου. — Μή ποτ' οὖν τῆδε ἐσχηματίσθη. ἔστι καὶ ἑτέρα παραγωγὴ ἢ διὰ τοῦ δε, ἢ τις οὐχ ἔνεκα σχέσεως τοπικῆς παραλαμβάνεται, αὐτὸ δὲ μόνον κατὰ παραγωγὴν, τῆς σημασίας πάντοτε μενούσης τῆς αὐτῆς καὶ φωνῆς τῆς ὀλοκλήρου τῆς κατὰ τὸ πρωτότυπον, ἐφ' ἧς καὶ ὁ τόνος ἐφέλκεται πρὸ τοῦ τέλους, ὥσπερ ἔχει παρὰ τὸ τοῖος τὸ τοιόσδε, τόσος τοσόσδε, καὶ ἐν ἐπιρρήμασι τὸ τῆμος τημόσδε, τηνίκα τηνικάδε. εἴπερ οὖν ἴδιον τῆσδε τῆς παραγωγῆς τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ δε τὴν αὐτὴν ἔχειν σημασίαν τοῖς πρωτοτύποις, καὶ τὴν ὀξεῖαν ἐφέλκεσθαι πρὸ τοῦ τέλους, δῆλον ὡς καὶ τὸ ἐνθάδε τῆσδε τῆς παραγωγῆς ἂν εἴη, ἐπειδὴ τὰ προκείμενα δύο παρεπόμενά ἐστιν ἐν τῷ ἐνθάδε. — κατὰ τοῦτό γέ τοι μόνον σεσημειώσεται, καθὸ ἡ τοιαύτη παραγωγὴ οὐχ οἰαισθήποτε λέξεσι πρόσεισιν, ἀλλὰ μορίοις ἀνταποδοτικοῖς τοῖς ἀπὸ τοῦ τ ἀρχομένοις, ὡς ἔχει τὸ τοσόσδε καὶ τὸ τοιόσδε. οὐδὲ γὰρ τὰ ἄλλα σύζυγα, μὴ ἔχοντα τὸ τ, τῆς παραγωγῆς τυγχάνει, λέγω τὸ ἦμος, ἠνίκα, εἰ μὴ γένοιτο τῆμος καὶ τηνίκα. οὐ παρείπετο οὖν τῷ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτον· κατὰ τοῦτο ἄρα σεσημειώσεται. Τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρήμασι χρήσαιτο ἂν τις καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνθεν καὶ ἐνθένδε· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων ἔξωθεν παραγωγὴν ἴσχει τὴν διὰ τοῦ δε. φαίνεται δὲ ὅτι οὐδὲ δύο λέξεις εἰσὶν ἡμαρτημένα, ἀλλὰ μία, εἴγε καὶ τὸ ἐνθεν Δωρικώτερον ἀπεδείχθη γενόμενον ἐνθα, καθὼς ἐπεδείξαμεν καὶ περὶ τοῦ πρόσθεν πρόσθα, ὑπερθεν ὑπερθα.

Ἔχοι δ' ἂν ἐπίστασιν καὶ τὸ ὦδε, συνήθως μὲν τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦν, ἐν δὲ τοῖς Ὀμηρικοῖς, ὡς Ἀριστάρχῳ δοκεῖ, ἐν τῷ καθόλου μὴ τοπικῆς ἔχεσθαι σχέσεως, τῆς δὲ κατὰ ποιότητα. καὶ σαφές ἐστιν, ὅτι τῆ μὲν παραγωγῇ τῆ διὰ τοῦ δε οὐκ ἀπιθάνως τὸ σύνηθες 179 τοπικὸν ἐξεδέξατο ἐπίρρημα, οὐ μὴν καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς ὁμολογεῖ, καθὼς ἐδείχθη ὡς ἡ τοπικὴ παραγωγὴ τὴν διὰ τοῦ α γραφὴν ἔχει πρὸ τοῦ τέλους, ἀπὸ τε ὀνομάτων παρήγετο, τὸ δὲ οὐ τῆδε εἶχεν. — Ἄλλ' ἦν καὶ ἑτέρα σύνταξις ἐν αἰτιατικῇ πάλιν ὀνομάτων καὶ προσθήκη τοῦ δε, ὡς ἔχει τὸ οἶκον δέ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὅπερ πάλιν οὐ τῆδε εἶχε τὸ προκείμενον ἐπίρρημα, οὔτε κατὰ γραφὴν, οὔτε κατὰ τάσιν. διὸ καὶ

ένεκα τῶν τοιούτων μάλλον ἂν τις παραδέξαιτο τὸ τὸ δέ ἐπὶ τοπικῶν ἐπιρρημάτων,

πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσάμενος τὸ δ' ἰκάνω (τ 407)· δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι αἰτιατικῆς ἄρθρον κατ' οὐδετέραν προφοράν. — Σαφές οὖν ὅτι ἔχοιτο ἂν λόγου του κατὰ παραγωγὴν τὴν δε συλλαβὴν προσλαβὸν κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, ὡς ἔχει παρὰ τὸ τῆμος τὸ τημόσδε, τὴν αὐτὴν ἔχον σημασίαν τῷ πρωτοτύπῳ, τηνίκα τηνικάδε. σημαίνοντος οὖν τοῦ ὡς ἐπιρρήματος τὸ οὕτως, εἴη ἂν ἡ προκειμένη παραγωγὴ κατὰ τὸ αὐτὸ δηλούμενον ἐν τῷ ᾧδε, ἀναγκαίως προπερισπωμένη, ἐπεὶ ἡ φύσει μακρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ περισπωμένη ἀναδέχεται, τοιοῦδε, τοιῷδε.

Ὅμοίως δ' ἂν ἔχοιτο καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπιστάσεως. — Ὀλοκλήρους γὰρ τὰς τῶν πρωτοτύπων φωνὰς ἤδε ἡ παραγωγὴ φυλάσσει, τοῖος τοιόσδε, τηλίκος τηλικόσδε, τῆμος τημόσδε· χρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ὡς ᾧσδε. — Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δύναται ἀπολογίας ἔχουσαι, τῆ μὲν ἀπὸ Δωρικοῦ δυνάμενον ἐσχηματίζεσθαι τοῦ ᾧ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὡς παραλαμβάνουσι, τῆ δὲ ἀπὸ τοῦ πτωτικοῦ τοῦ προϋφεστῶτος κατ' ἔλλειψιν τοῦ ς· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ὅς ᾧφειλεν ὅσδε εἶναι, ὅπερ ἐγένετο ὅδε. ἀλλὰ καὶ τοῦτο συνήθως ἀποβάλλει τὸ ς· τὸ γὰρ αὐτὸ σημαίνει ἔσθ' ὅτε τὸ ὀ καὶ τὸ ὅς,

ὀ γὰρ ἦλθε θοάς (A 12)·

ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν (α 286).

Ἔχοιτο δ' ἂν ἔτι καὶ ἐπιστάσεως τοιαύτης, καθὼς εἶπομεν ὅτι ἡ διὰ τοῦ δε παραγωγὴ πολὺ πρότερον τὴν ἀνταπόδοσιν τὴν διὰ τοῦ τ παραλαμβάνει· οὐ γὰρ παρὰ τὸ οἶος τὸ τοιόσδε, οὐδὲ παρὰ τὸ ἦνίκα τηνικάδε. — Καὶ πάλιν ὑπὲρ τούτου ἔστι φάναι, ὅτι ἔλλειψίς ἐστι 18ο τοῦ τ ἐπὶ τῶν προκειμένων μορίων, ὡς δείκνυται καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ὡς καὶ ἡ οὗτος ἀντωνυμία, παραχθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὅς, λείπει τῷ τ, ἀποδεικνυμένου τοῦ τοιούτου καὶ διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, τούτου, τούτῳ, καὶ οὐδετέρου τοῦ τοῦτο, καὶ διὰ Δωρικοῦ τοῦ τοῦτοι. ὅπερ καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ δείκνυται καὶ διὰ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τὸ γὰρ οἱ τοί φασι Δωριεῖς, καὶ τὸ αἰ ταί, ταῦται ταί θύραι μᾶτερ (Sophr. fr. 88 Ahrens). λέγω δὲ ὅτε κατὰ προτακτικὴν θέσιν ἐστὶ τὸ ἄρθρον· ἐπεὶ ὅτε γε καθ' ὑπόταξιν ἐστὶ, τὸ τ οὐ πάντως προστίθησιν, ἐπεὶ φυσικὴ ἐστὶν ἡ ἀπόστασις τοῦ τ, οὐκ ἐν πάθει γενομένη. ὅθεν οὐδ' ἐπίμεμπτον ταὶ γυναῖκες αἰ τὰν θεὸν φαντὶ ἐξελάω (Ahrens dial. II p. 468). ἐτέτακτο γὰρ οὐ κατὰ πρόταξιν, ἀλλὰ καθ' ὑπόταξιν.

Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ οἴκου δέ. — Τὰ μὲν οὖν προκατειλεγμένα ἐπιρρήματα, τύπου ἰδίου ἐχόμενα, τὴν εἰς τόπον σχέσιν ἐσήμαινε, παραγωγῆς τυγχάνοντα τῆς διὰ τοῦ δε· τὰ μέντοι τοιαῦτα, οἴκον δέ, ἀγρὸν δέ, Οὐλύμπον δέ, σύνταξιν ἔχει ἐπιρρηματικὴν, οὐ μὴν μερισμὸν τὸν κατὰ τὰ ἐπιρρήματα. καὶ γὰρ τὸ ἐξ οἴκου ἔχει τὴν ἐκ τόπου σημασίαν, οὐ μὴν ἐστὶν ἐπίρρημα, μέρη δὲ δύο λόγου, τὴν ἐκ τόπου σχέσιν παριστάντα, καθὸ συνεχέστερον αἱ προθέσεις, μετὰ καὶ ἄλλων πλειόνων σημαινομένων, καὶ παρεμφατικά εἰσι τόπου. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν οἴκῳ· οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστι τῷ οἴκοθι. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν ἐπιρρήματος, δηλοῦντος τὸ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, οὐ ταῦτόν παράγεται. — Ὑπενόησαν δ' ἔνιοι, ὡς ἐν εἴῃ μέρος λόγου τὸ οἴκονδέ, ἐκ λόγων τοιούτων· ὅτι κατὰ μίαν σχέσιν ἐκφέρονται, ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων· ὅτε εἰ ὀνόματα ἦν τὸ οἴκονδέ, οὐκ ἂν ἐνεποδίζετο μετασχηματίζεσθαι εἰς πτώσεις καὶ ἀριθμούς, ὅπερ παρείπετο ὀνόμασιν.

— οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι εἰς συμπλοκὴν παραλαμβάνονται, καὶ οὐ παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἢ τὰς πτώσεις ἐμπόδιοι καθεστᾶσιν· ἐκάστης γὰρ πτώσεως καὶ παντὸς ἀριθμοῦ δεκτικοὶ εἰσιν. εὗ γὰρ λέγοι τις ἀνθρώπους μὲν ἔθεασάμην, ἄλλα δὲ ζῶα οὐ, ἢ ἄνθρωπος μὲν ἦν, ὅπως δὲ ἀφανῆς ἐγένετο οὐκ ἐπίσταμαι· ἀδιαφόρως γὰρ ἔχουσι, καθ' οἷον οἰανδῆποτε ἂν ὦσι πτώσιν, συμπλέκειν καὶ παραλαμβάνεσθαι. ὅπερ 181 ἐπὶ τοῦ οἴκον δέ καὶ Οὐλύμπον δέ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι· οὔτε γὰρ σύνδεσις οὔτε μετάπτωσις τις εἰς ἀριθμὸν ἢ πτώσιν ἔνεστιν. — Ἔτι τὰ ὀνόματα, προσλαμβάνοντα ἄρθρα, φυλάσσει τὴν ἰδίαν σύνταξιν λόγον τε τὸν αὐτόν, δίχα τοῦ πλέονι ἀναφορᾷ κεχρηῆσθαι, ἄνθρωπος δὲ παραγενόμενος, ὁ ἄνθρωπος δὲ παραγενόμενος· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. οὐ μὴν ταῦτόν ἐστιν ἐν τῷ οἴκον δέ καὶ τὸν οἴκον δέ· οἴκονδε γὰρ ἐλεύσομαι, οὐ μὴν τὸν οἴκονδε ἐλεύσομαι. — Τοῖς τοιούτοις λόγοις ἐπανέχοντές φασιν ἠνώσθαι τὰ τοιαῦτα εἰς ἐπιρρηματικὴν παραγωγὴν. καὶ πάλιν ἀντείχοντο τῶν τονικῶν παραγγελμάτων, καὶ οὕτως ἐπηπόρουσιν ἐπὶ τῶν σχημάτων. — Ἔστι δὲ πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν προκειμένων ὑπαντῆσαι, καὶ ὡς πρόκειται, δεῖξομεν ὅτι ἐστὶν ἐπιρρηματικὴ σύνταξις, οὐ μὴν ἐπιρρηματικαὶ φωναί. — Τὰ μὲν οὖν ἐκ τῆς τάσεως προφανῆ. πῶς γὰρ τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ περισπωμένη; πῶς τετάρτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα; λέγω ἐν τῷ οἴκονδέ, Οὐλύμπονδέ. — Πρὸς οἷς καὶ αἱ φωναὶ κλινόμεναι ὀλόκληροί εἰσι κατ' αἰτιακὴν πτώσιν. (ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι συνεκτικὸν τοῦ δύο μέρη λόγου εἶναι, ἐπεὶ κὰν τοῖς κατ' ἀρχὴν ἐδείξαμεν τὰς ὀνοματικὰς πτώσεις εἰς σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν τιθεμένας καὶ ἐπιρρη-

ματα καλουμένας.)

Διαφέρει τὸ οἴκοθεν τοῦ ἐξ οἴκου, ἧ ὃ μὲν ἐν μέρος λόγου, τὸ δὲ δύο, ἐκ προθέσεως καὶ ὀνόματος, καὶ τὸ οἴκοθι τοῦ ἐν οἴκῳ, καὶ τὸ οἴκαδε τοῦ εἰς οἶκον. καὶ ᾧ λόγῳ τὸ εἰς οἶκον δύο μέρη λόγου, οὕτως καὶ τὸ οἶκον δέ, ἐγκειμένου τοῦ δέ συνδέσμου.

Ἰδιὸν ἐστὶ τοῦ δέ συνδέσμου ἐπάγειν ἐς αὐτὸν τὴν ὀξεῖαν· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ οἶκον δέ, ὡς εἰ καὶ τὸ Ζεὺς δέ. ἢ διὰ τοῦ δε παραγωγῆ, οὐκ οὔσα συνδεσμική, ἀποφεύγει τὴν τοῦ συνδέσμου τάσιν, παροξυνομένη μὲν ἐν τῷ τοσόσδε, προπαροξυνομένη δὲ ἐν τῷ οἴκαδε, καθὸ καὶ ἢ διὰ τοῦ γε παραγωγῆ εἰς τὸ ἐναντίον μεθίσταται τῆς τάσεως τοῦ γέ συνδέσμου. ἔστι γὰρ ἐγκλιτικός ὁ γέ, τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀξύνων, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἔγωγε καὶ ἔμοιγε παρὰ Ἀττικοῖς τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἵνα διὰ τοῦ τόνου φύγη τὸ ἀμφίβολον τοῦ γέ συνδέσμου. Ἀλλὰ πῶς τοπικὴ σχέσις ἐστὶν ἐκ συνδέσμου τοῦ δέ; — Ὅτι καὶ προθετικῆ παραθέσει συνδεσμικὴ δύναμις ἐγγίνεται, διὰ τὸ ἡμέραν 182 εἶναι φῶς ἐστὶ, διὰ Διονύσιον παρεγένετο Ἀπολλώνιος, ἐκ τῆς ῥαθυμίας αἱ κακίαι γίνονται, ὡς εἰ ἔνεκα τῆς ῥαθυμίας. τί οὖν βίαιον τὸ καὶ σύνδεσμον προθετικὴν δύναμιν ἀποτελέσαι; — πρὸς οἷς οὐδὲ πάντοτε συμπλέκει ὁ δέ σύνδεσμος, παραλαμβάνεται δὲ καὶ κατ' ἔμφασιν, οὐδὲ ἐλάλησέ μοι,

οὐδ' ἐλεαίρεις

παῖδά τε (Z 407).

τάχα δὲ καὶ εὐλόγως οὕτως ἀνθυπήχθη ἀντὶ τοπικῆς σημασίας. — τὸ δὲ συνεκτικώτατον, ὅτι ἐμιμήσατο τοπικὴν παραγωγὴν, λέγω τὴν οἴκαδε, ἄγραδε· καὶ ἐντεῦθεν, οὐ συνδέων ἐν τῷ οἴκον δέ, ἠκούετο τοπικῶς.

— Προστεθεῖη δ' ἂν ἔτι καὶ τοῦτο. εἴπερ τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀνθυπήλλακται, σαφὲς ὅτι καὶ ὁ τόπος, λέγω ὁ κατὰ τὴν ἀρχήν. τοῦτο δὲ φημι, ἐπεὶ οὔτε ὁ καὶ σύνδεσμος ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, οὔτε ἄλλος τις τῶν προτακτικῶν. ἀλλ' οὐδὲ τῶν ὑποτακτικῶν, ὅτι μὴ μόνον αὐτὸς ὁ δέ, ὡς ἔφην, μιμούμενος τὴν τοπικὴν παραγωγὴν, μετάβασιν τε τοῦ πράγματος σημαίνων. διὸ καὶ στιγμῆς αἰτίας ἐστὶ καὶ αὐτοτελείας παραστατικός· στιγμή γὰρ πᾶσα σημεῖον αὐτοτελείας ὁ τέ οὐκ ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ οὐκ αὐτοτέλειαν ποιῶν ἕτερον λόγον ἀπῆτει ἐπὶ τοῦ οὔτε τιμῶ σε οὔτε λαλῶ σοι. — Κατὰ τούτους δὴ τοὺς τρόπους οἶμαι ἀναγκαίως τὸν δέ σύνδεσμον παραληφθῆναι.

Ἀλλὰ πῶς τὸ ὄνομα οὐ κλίνεται τὸ μετὰ τοῦ δέ; Ὅτι ἐκάστη πτώσει κατὰ παράθεσιν προσιούσα ἢ πρόθεσις ἴδιον ἔχει σημαινόμενον. διαφέρει γοῦν τὸ δι' Ἀπολλωνίου τοῦ δι' Ἀπολλώνιον, ἧ τὸ

μὲν αἰτιολογικὸν ἀκούεται, ὃ δὲ τοιοῦτόν τι, γινώσκοντος Ἀπολλωνίου.

ἦν οὖν τοπικὴ σχέσις ἐν τῷ οἴκῳ δέ, ἢ τις αἰτιατικὴν πτῶσιν ἀπαιτεῖ·

ὅθεν οὐ κλίνεται, ἵνα μὴ τὸ σημαινόμενον φθαρῇ.

Διὰ τί ἄρθρον οὐ προσλαμβάνει; Ὅτι τὰ πτωτικά, τοπικὴν σχέσιν σημαίνοντα ἐκ προθέσεως, οὐ δύνανται παράθεσιν ἄρθρου παραδέξασθαι,

εἰ μὴ προστεθεῖ ἢ πρόθεσις. οὐ φαμεν τῆς Λέσβου παρεγενόμην,

οὕτως δέ, ἐκ τῆς Λέσβου παρεγενόμην· καὶ ἔτι οὐ φαμεν τῷ

183 οἴκῳ μένει με, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ μένει με. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές,

σαφές ὅτι δεῖ πρότερον ἐπικαλέσαι τὸ ἄρθρον τὴν πρόθεσιν, εἶτα οὕτως

ἐγγενέσθαι τὴν σχέσιν. τούτου δὲ μὴ γενομένου, οὐδὲ τὸ ἄρθρον

προσελεύσεται. — Τοσαῦτα περὶ τῶν προκειμένων σχημάτων.

Τὰ εἰς ος λήγοντα ἐπιρρήματά ἐστι μὲν σπάνια, ὀξύνεται δὲ κατὰ

τὸ πλεῖστον, ἐντός, ἐκτός, εἰκός. Τὸ πάρος σημειωτέον. Τὸ γὰρ

τῆμος τῇ πρὸς τὴν πεῦσιν βαρεῖα ἐκφορᾷ ἀναγκαίως ἀπέβαλε τὴν

ὄξειαν, ἐπεὶ ὁμοτονεῖ τὰ πύσματα τοῖς ἀνταποδοτικοῖς, τοῖος ποῖος,

τόσος πόσος, τηλίκος πηλίκος. ἀνάγκη δὲ πάντως τὰ τοιαῦτα

μόρια βαρύνειν καὶ τὰ τούτοις σύζυγα, λέγω ὀπηλίκος, ὀπόσος.

ἀναγκαίως οὖν τὸ τῆμος ἐβαρύνθη, καθὸ καὶ τὸ ἦμος καὶ τὸ ὀπῆμος.

ᾧ λόγῳ καὶ τὰ εἰς ου λήγοντα ἀπάντοτε μὲν περισπᾶται, τηλοῦ,

ἀγχοῦ, αὐτοῦ, τὸ δὲ ὅπου διὰ τὴν ἀναφορικὴν πάλιν προφορὰν

ἐβαρύνθη. — φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ποῦ διὰ μονοσυλλαβίαν ἀναγκαίως

συνεξήλθε τῷ τηλοῦ καὶ ἀγχοῦ.

Ἔνιοι τὸ ἐναγχός ἐβάρυναν, οἰόμενοι τὴν ἐπισυμβαίνουσαν σύν-

θεσιν αἰτίαν εἶναι τῆς βαρύτητος. — Πρὸς ὃ ἔστι φάναι, ὅτι πρῶτον

ἢ ἐκ συνθέσεως προφορὰ πολὺ πρότερον οἶδε τὴν ἐν ἀπλότητι· οὐ

λέγεται δὲ κατ' ἰδίαν τὸ ἀγχός. πρὸς οἷς οὐδὲ ἔχουσιν ἄντικρυς

ἐπιστῆσαι τοιαύτην σύνθεσιν ἐπιρρημάτων. — δεύτερον τῇ συνεκδρομῇ

τῶν ὀξυτόνων ὀφείλει ὀξύνεσθαι. — Ἐχει δὲ καὶ ὁ σχηματισμὸς τῆδε.

ὄν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυ-

σάρματες, τὸ λίτα, τὸ παρὰ Σαπφοῖ αὔα (fr. 152 Bergk³), τὸ

πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδη (fr. 51 Bergk³), δυνατὸν καὶ ἐπὶ τοῦ

προκειμένου τῆδε γεγενῆσθαι τὸν σχηματισμόν. παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται

γεγενῆσθαι τὸ ἀγχός, προσλαβὸν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ παρολκὴν, ὡς

ἔχει τὸ ἐναλίγκιος, ἐναντίος, ἐνέπειν. αἰ δὴ τοιαῦται τῶν προ-

184 θέσεων παρελκόμενα, καθάπερ πλεονάσματα οὔσαι, οὔτε τάσιν οὔτε

ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάσσουσι. καὶ γὰρ τὸ ἐναντίος οὐκ

ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, ὀφείλον. εἶπερ οὖν σύνθετον, τί οὐ συμμεταβάλλει

τὸ γένος, ὅπερ ἴδιον συνθέσεως; ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναλίγκιος.

καὶ τὸ ἐνέπω ἐκλίθη ὡς ἀπλοῦν, ἦνεπον. — τούτων οὖν τῆδε ἐχόντων, παρελκομένης τῆς ἐν προθέσεως ἐν τῷ ἐναγχός, περισσὸν ἀφιστάνειν τὸν κατὰ τὸ τέλος τόνον, ὅπου γε, ὡς ἔφημεν, τῷ τύπῳ, καὶ εἰ ἦν σύνθετον, ἐχρῆν ὀξυτονεῖν.

Οὕτως ἔχει καὶ τὸ συνεχέστερον λεγόμενον παρ' Ἰωσι κηγχός, ὃ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, ἐξ Ἰωνικοῦ τε τοῦ κῆ ἀντὶ τοῦ πῆ, καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου, λέγω τοῦ ἀγχός, ἴσως συναλημιμένου τοῦ α εἰς τὸ η. Αἱ διὰ τοῦ θεν παραχθεῖσαι λέξεις τοπικαὶ ἐπιρρηματικῶς τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνουσι. (εἶπον δὲ παραχθεῖσαι τοπικῶς, ἐπεὶ καὶ ἔνια τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν τοῖς πρωτοτύποις, ὡς δεδειξεται.) καὶ διὰ τοῦτο διαφέρει τὸ δίχα τοῦ διχόθεν, ἢ τὸ μὲν δίχα εἰς δύο ἐστί, τὸ δὲ διχόθεν ἐκ δύο, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παραγωγῶν μετὰ τοῦ παράγεσθαι τὰς φωνὰς καὶ τὰ δηλούμενα συμεταπίπτει. — καὶ παράγεται μὲν ἢ φωνή, οὐ μὴν τὸ σημαινόμενον, ὡς ἐπ' ὀνομάτων ἔχει τὸ ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει (τ 73)

καὶ

παρθενικῆ εἰκυῖα (η 20)

καὶ τὸ Αἰτωλός Αἰτώλιος, κάπρος κάπριος, ἄπειρος ἀπείρων,

καὶ τὸ

πομπῆς ἀγαυοί (ν 71),

καὶ τὸ

Ἀιδωνῆι προῖαψεν (Ε 190),

καὶ ἐπὶ ῥημάτων ἀρδεύειν, ἀρχεύειν, καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων, καὶ ἐπὶ ἐπιρρημάτων τηνίκα τηνικαῦτα, τῆμος τημοῦτος, τόσος τοσόσδε. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης παραγωγῆς ἔσθ' ὅτε τοπικὴ μὲν ἐκφορὰ δηλοῦται, λέγω ἐκ τύπου, ἔσθ' ὅτε τὸ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ σημαινόμενον μένει.

Ὅθεν πρὶν ἢ τῶν κατὰ μέρος ἄρξασθαι, διαληπτέον πρότερον περὶ τῶν ἀπ' ἀντωνυμιῶν παραγομένων, λέγω τοῦ ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν.

185 — Ὅτι μὲν γὰρ αἱ φωναὶ ὅμοιαι κατὰ τὴν παραγωγὴν τοῖς ἄλλοις ἐπιρρηματικοῖς, σαφὲς ἐκ τούτου παρὰ τὴν Λέσβου γενικὴν τὸ υ ἀποτέθλιπται ἐν τῷ Λεσβόθεν, ὡς καὶ παρὰ τὴν οὐρανοῦ οὐρανόθεν, καὶ παρ' ἐπίρρημα τὸ τηλοῦ τηλόθεν· καὶ δὴ παρ' ἀντωνυμίαν τὴν ἐμεῦ ἦν τὸ ἐμέθεν, σεῦ σέθεν. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ὁμόλογον, ὅτι οὐχ ἢ ἐμοῦ ἐστὶ παραχθεῖσα Ἀττικὴ, ἀλλ' Ἰωνικὴ ἢ Δωρικὴ ἢ ἐμεῦ.

Τὰ μὲν οὖν τῆς φωνῆς τῆδε ἔχει, ὡς ὁμοίως παρήχθη· τὰ δὲ τοῦ σημαιομένου πρὸς ἐνίων οὕτω καθίστατο, ὡς οὐκ εἶη ἐπιρρήματα τὰ προκειμένα, καθότι, φασί, τὰ ἐπιρρήματα οὐκ ἔστι προσώπων

διασταλτικά, ἔστι δὲ τό τε ἐμέθεν καὶ σέθεν προσώπων παραστατικόν. — Καὶ ὡς ἔνεκα τοῦ τοιούτου οὐκ ἀπελύθη τὸ ζητούμενον. δύναται γὰρ κατὰ πρόσωπον ἢ παραγωγή τοῦ ἐπιρρήματος ἐγγεγενῆσθαι, καθὸ καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου παρὰ τὴν αὐτοῦ τὸ αὐτόθεν ἐγένετο, καὶ παρὰ τὴν τούτου τὸ τουτόθεν (ἀφ' οὗ καὶ τὸ Δωρικὸν τουτώ, καθότι καὶ τῷ πόθεν παράκειται τὸ πῶ), παρὰ τὴν αὐτόθεν αὐτῷ. οὐδὲν οὖν ἐμποδὼν ἔστι παρὰ τὴν ἐμεῦ γεγενῆσθαι τὸ ἐμέθεν, παρά τε τὴν σεῦ τὸ σέθεν, καὶ ἔτι παρὰ τὴν εὖ τὸ ἔθεν. — Χρὴ οὖν ἀποδείξει τῆδε χρῆσθαι. καθάπερ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔσθ' ὅτε παραγωγαὶ γίνονται κατὰ τῶν αὐτῶν σημαιομένων, ὡς τὸ ἀναγκαίη καὶ τὸ εὐναίας ἐβάλλοντο

καὶ τὸ ἀπείρων καὶ τὸ πομπῆς καὶ τὸ Ἄιδωνεύς καὶ ἄλλα πλείστα, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ θεν εὐρέσθαι. οὕτω γὰρ καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ἐπιλυθήσεται, τὸ

σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267)

οὐ σημαῖνον τὸ ἐκ τόπου, τὸ δὲ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ, τῷ σχεδὸν ἦλθεν· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου, ἐπεὶ ἀνέφικτον τὸ τοιοῦτον. οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν (Η 219).

ἐν ἴσῳ γὰρ ἔστι τῷ ἐγγὺς ἦλθεν. οὕτως [γὰρ] ἔχει καὶ τὸ

Ἰδηθεν μεδέων (Γ 276).

οὐ γὰρ ἄλλο ἔστιν ἢ Ἰδης μεδέων· πιθανὸν γὰρ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς πλησιοχώρους τὸν Ἰδαῖον Δία ἐπικαλεῖσθαι. τοῦ τοιούτου σχηματισμοῦ τινες ἄπειροι ὄντες ὑπέλαβον αὐτοὺς ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἐξ Ἰδης 186 παραγενόμενον καὶ βασιλεύσαντα, λέγω τῆς κατὰ Κρήτην. — οἶμαι δὴ ὅτι, εἰ κατάπυκνος εἰς τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἔστι, καὶ τὸ ἐξ οὐρανόθεν ἀπολογίαν ἔξει (ἀφορμὴν δεδωκός τισι τοῦ κακοῦν τὰς φράσεις· ἐπεὶ γὰρ οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν ἐξ οἴκοθεν, φασὶν ὡς καὶ Ὀμηρος οὐκ εἶη κεκρημένος τῷ ἐξ οὐρανόθεν), εἶγε οὐκ ἄπειρός ἔστι τοιαύτης παραγωγῆς κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου, τοῦ οὐρανόθεν παρ' αὐτῷ σημαίνοντος τὸ οὐρανοῦ, ὡς καὶ τὸ Ἰδηθεν τὸ Ἰδης· καὶ οὕτως ἢ ἐξ πρόθεσις ἔξει χώραν. — ἢ αὐτὴ ἐπιχείρησις ἐπὶ τῶν οὕτως εἰρημένων παρ' αὐτῷ.

Αἰ δὴ παρηγμέναι ἀντωνυμῖαι σύνταξιν μὲν ἐπιρρηματικὴν οὐδέποτε ἀναδέχονται, ὅσας δὲ συντάξεις ἀναδέχονται αἰ γενικαί, ταύτας ἀναδέχονται. ἀδύνατον τοῖς τοιούτοις ἐπιρρήμασι προσελθεῖν τινα ἄλλην πρόθεσιν. οὐ γὰρ τις ἐρεῖ ἀπὸ Λεσβόθεν ἢ πρὸς Λεσβόθεν, ἐν γενικῇ δὲ ἀπὸ Λέσβου πρὸς Λέσβου, καὶ ὅσας ἄλλας ἐπιδέχονται

προθέσεις αἱ γενικαί. ἀπεδέδεικτο οὖν, ὅτι πολλάκις κατὰ τοῦ αὐτοῦ
σημαινομένου αἱ παραγωγαὶ λαμβάνονται. καὶ ἦσαν τῆδε ἀντωνυμῖαι
παρηγμέναι. καὶ σαφές ἐκ τῶν συντασσομένων προθέσεων,

ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶζε (M 205),

ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα (I 456),

πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας (E 96).

ταύτη δὲ τῆ συντάξει εἰς τὸν λόγον τῶν ἀντωνυμιῶν καταριθμηθῆναι χρή.

Τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα παράγεται ἢ παρ' ὄνομα, ὡς τὸ Διόθεν,
Ἀβυδόθεν, ἢ παρ' ἐπίρρημα, ὡς τὸ κάτωθεν, ἄνωθεν, ἢ παρὰ
πρόθεσιν, πρόσθεν, ἔνθεν, ὑπερθεν. πρόκειται γὰρ ὡς καὶ ἀπ'
ἀντωνυμιῶν. — καὶ ἀπ' ὀνομάτων ἢ ἐπιρρημάτων ἢ τῶν ἔτι παρακει-
μένων στοιχείου ἀποβολῆ τοῦ κατὰ τὸ τέλος παράγεται, ἀπὸ μὲν ἀνω-
187 νυμιῶν [ἐμεῦ ἐμέθεν] αὐτοῦ αὐτόθεν, καὶ ἀπὸ ὀνομάτων Λέσβου
Λεσβόθεν, παντός ἀντοθεν, καὶ ἐπιρρημάτων τηλοῦ τηλόθεν.

— εἰ μέντοι ἐν εἴῃ τὸ φωνῆεν τὸ κατὰ τὸ τέλος, οὐ τῆδε ἔχει ὁ
λόγος· φυλάσσεται γὰρ, ὡς ἐπὶ τοῦ κάτω κάτωθεν, ἔσω ἔσωθεν.

— ἀναγκαίως τὰ παρὰ τὰς προθέσεις φυλάσσει τὰ τέλη, ὡς ἔχει τὸ
πρόσθεν, ὑπερθεν.

Ἐπιστατέον οὖν τῷ χαμαῖθεν καὶ ἔτι τῷ παρὰ Ἀττικοῖς χαμᾶθεν.

καὶ ἔχοι ἂν συνηγορίαν ἐν τῇ αἰ διφθόγγῳ τήνδε. τὰ μακρᾶ παρεδρευόμενα
ἀποβολῆ τοῦ θεν ποιεῖ τὸ ἐπίρρημα τὸ πρωτότυπον, κάτωθεν κάτω,
πρόσωθεν πρόσω· προσκείσθω τῷ λόγῳ, ὅτε ἀπὸ ἐπιρρήματος
ἐσχημάτισται. εἶπερ οὖν μακρᾶ παρεδρεύεται τὸ χαμαῖθεν, ὀρθῶς ἀπο-
βολῆ τοῦ θεν ἐποίησε τὴν χαμαῖ φωνήν. ἀλλὰ πρόσκειται, ὅτι οὐδέ-
ποτε δίφθογγος φυλάσσεται· διὸ σημειούμεθα τὸ ἐκεῖθεν, περὶ οὗ κατὰ
τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. τὸ οὖν πρὸς Ἀττικῶν πάλιν λεγόμενον ἀναλογώ-
τερον καθέστηκεν. ὥστε ἔνεκα μὲν τῆς μακρότητος ἢ δίφθογγος μένουσα
ἀναλογώτερα καθέστηκεν, ἔνεκα δὲ τοῦ τὸ δεύτερον φωνῆεν ἀποβάλ-
λεσθαι, τὸ Ἀττικόν. — καὶ μή ποτε ὄντως ἀναλογώτερον καθέστηκεν.
τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα τὸ ληκτικὸν φωνῆεν βραχὺ καταλιμπάνει,
τηλοῦ τηλόθεν αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. σαφές οὖν, ὅτι δεῖ καὶ
παρὰ τὸ χαμαῖ[θεν] χαμᾶθεν ἐν βραχεῖ τῷ α. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν,
ὡς Ἀθηναῖοι ἑκτατικοὶ εἰσι τῶν φωνηέντων. καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές
ἐστιν, ὡς αἰεὶ ἢ ὑποστολῆ τοῦ ι, δευτερεύοντος τοῦ φωνηέντος, ἔκτασιν
ποιεῖται τοῦ α. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (ξ 203)

παρὰ τὸ ἰθαίνω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ αἰεὶ (τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν
μακρῷ τῷ α). οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς καὶ τὸ φανῶ

καὶ τὸ ρανῶ, κατὰ τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρᾶ παρεδρεύεται· ἔχει δὲ ἀπολογία, καθὸ ἢ τοῦ ι· ὑποστολῆ ἕκτασιν τῷ α παρέχει. κατὰ τοῦτον ἄρα τὸν τρόπον παρὰ τὸ χαμαὶ τὸ χαμᾶθεν ἀναγκαίως ἐξέτεινε τὸ α. καὶ περὶ τοῦ τετριμμένου δὲ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται, λέγω τοῦ χαμόθεν.

Καὶ τὸ ἐκεῖθεν δέ, οὐ φύσει ἔχον τὴν εἰ δίφθογγον παραλήγουσαν, ἀναγκαίως ἐφύλαξε τὴν ποσότητα τῶν φωνηέντων. παρὰ γὰρ τὴν ἐντελῆ φωνὴν τὴν ἐκεῖνος καὶ τὴν ἐκείνου τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκεινόθεν, τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν. ταῖς δὲ ληγούσαις τῶν διφθόγγων κατὰ 188 τὰ πρωτότυπα τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ, ὡς πρόκειται ἐπὶ τοῦ χαμᾶ-
θεν, τηλόθεν, ἀγχόθεν· τὸ γὰρ ἐκεῖθεν οὐ τῆδε ἔχει.

Τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα παραλήγεται φωνήεντι, ᾧ καὶ τὸ τέλος τῆς γενικῆς τοῦ ὀνόματος· εἰ δὲ καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματος εἴη, πάλιν τῷ αὐτῷ παραλήγεται, δι' οὐ τὸ λήγον τοῦ πρωτοτύπου· εἰ δὲ δίφθογγος εἴη, καθὼς πρόκειται, ἀποπίπτει τὸ ἐν τῷ τέλει φωνήεν, ἀρχῆς ἀρχῆθεν, θύρας θύραθεν, τηλοῦ τηλόθεν, οὐρανοῦ οὐρανόθεν, Θήβης Θήβηθεν, Λυκίας Λυκίαθεν, ἀγορῆς ἀγορῆθεν, ἀγχοῦ ἀγχόθεν, ποῦ πόθεν. πῶς οὖν παρὰ τὸ ἀμφοτέρου καὶ ἑκατέρου καὶ ἑτέρου οὐ μένει τὸ ο ἐν τῷ ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, ἑτέρωθεν; —

Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων (p. 53 Velsen) ἰδιαιτέρον ὡς τὰ διὰ τοῦ τερος πρωτότυπα διὰ τοῦ ω παράγεται κατὰ τὰ ἐπιρρήματα. — Μὴ ποτε δὲ βίαιόν ἐστιν, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου ἢ ἀπόλυσις ἐστι. μὴ ποτ' οὖν, εἰ δέδοται καὶ ἀπὸ ἐπιρρημάτων παράγεσθαι τὴν προκειμένην παραγωγὴν, ἐγγύς ἐγγύθεν, ἐκάς ἐκάθεν, ἀποπίπτοντος τοῦ ς (ἀλλὰ καὶ λήγοντος τοῦ φωνήεντος, ἄνω ἄνωθεν, κάτω κάτωθεν), δοθήσεται καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματος τοῦ ἑκατέρως, ἀμφοτέρως, ἑτέρως τὴν παραγωγὴν γεγενῆσθαι.

Ἔτι ἐπηπόρει, πῶς γεγόνοι τὸ γειόθεν, παραδεχόμενος ὡς ἀνάλογον τὸ γήθεν· παρὰ γὰρ τὴν γῆς γενικὴν, ὡς ἀρχῆς ἀρχῆθεν. καὶ ἔτι περὶ τοῦ Δεκελειόθεν (Callim fr. 234 Schneider)· ἐν οἷς ἔλεγε μὴ παρὰ τὸ Δεκέλεια παρῆχθαι, παρὰ δὲ τὸν μετειληφότα τοῦ δήμου Δεκελέα, ὥστε παρὰ γενικὴν τὴν Δεκελέος Δεκελεόθεν εἶναι, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ι Δεκελειόθεν. — Ἄμεινον δὲ καὶ οὕτως ὑπὲρ τούτων φάναι, ὡς οὐκ ἀσυνήθως τὸ α ἔσθ' ὅτε μεταπίπτει εἰς τὸ ο κατὰ σύνθεσιν καὶ παραγωγὴν, θάλασσα θαλασσομάχος, σφαῖρα σφαιρομάχος, τραγῳδία τραγῳδιογράφος, χίμαιρα χιμαιροφύλαξ, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀθάλασσος, εὐμουσος. καὶ εἰ τοῦτο, οὐ βίαιον ἐν τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ τὸ α εἰς τὸ ο μετατίθεσθαι, ὥστε γεγενῆσθαι παρ'

έντελέστερον τὸ γαῖα τὸ γαιόθεν καὶ γειόθεν, καὶ παρὰ τὸ Δεκέλεια, τὸν δῆμον τοῦ σημαιομένου δηλοῦντος, τὸ Δεκελειόθεν. ἰδοὺ γὰρ καὶ παρὰ τὸ ρίζα ριζόθεν, ἐσχάρα ἐσχαρόθεν, Μήθυμνα Μηθυμνόθεν, Μέγαρα Μεγαρόθεν. Οὐ βίαιον δὲ καὶ τὸ χαμόθεν κατὰ τὸ σύνηθες, τοῦ σχήματος ἀπαιτοῦντος τὸ χαμᾶθεν.

189 Καὶ ἐπεὶ, ὡς πρόκειται, τὸ ο τὸ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἐάν τε μόνον ἦ, ἐάν τε σὺν ἐτέρῳ φωνήεντι, φυλάσσεται, Διός Διόθεν, παντός πάντοθεν, τηλοῦ τηλόθεν, καὶ παρὰ τὴν ἠπειροῦ γενικὴν τὸ ἠπειρόθεν, οὐ μὴν ὑγιῶς ἔχον τὸ ἀπείρηθεν. — Ἔστι πρὸς τοῦτο φάναι, ὡς πλείστη μετάθεσις ἐστὶ τοῦ ο εἰς τὸ η κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος. — παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος καλαθοποιός, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις, ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος· στεφανοποιός, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος. — Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς ὀρκιστόμους ὀρκιητόμους φασί, καὶ τοὺς αἰμοπότας αἰμηπότας. — τοῦ τοιοῦτου λόγου εἶχετο καὶ τὸ κοτήεις· ὡς γὰρ παρὰ τὸ ἄνεμος ἀνεμόεις, ψόλος ψολοίεις, οὕτως καὶ ὁ κότος κοτόεις καὶ κοτήεις. — παρὰ γοῦν τὸ θύος πάλιν ἐστὶν ὅτε μὲν διὰ τοῦ ο λεγόμενον,

θυόεν νέφος (Ο 153),

ὅτε δὲ διὰ τοῦ η,

βωμός τε θυήεις (Θ 48). —

εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον πάμπολλα ἔστιν ἐκθέσθαι. — οὐδὲν οὖν κωλύει ποτὲ μὲν τὸν αὐτὸν φάναι ἠπειρόθεν, ποτὲ δὲ ἀπείρηθεν, ποτὲ δὲ ἀπειρόθεν.

Ἔνια καὶ ὑπὸ πάθος πίπτει, καθὼς ἐκτεθείμεθα καὶ περὶ τοῦ κείθεν. — Τῆς γὰρ τοιαύτης συγκοπῆς ἔχεται καὶ τὸ ὄπισθεν· ὡς γὰρ ἄνω ἄνωθεν, ἔσω ἔσωθεν, οὕτως ὀπίσω ὀπίσωθεν. ὃ δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ μετὰ τοῦ ς συγκόπτεται, ὅτε γίνεται ὄπιθεν. Καὶ τὸ ἔνερθεν δὲ δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν. ἦν γὰρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον, ἀφ' οὔ τὸ έντελές ἐπίρρημα ἐνερόθεν, ἀφ' οὔ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν, τάχα τῆς ὀξείας εὐλόγως ὑπερτεθείσης κατὰ τὸ ἄρχον μέρος, ἐπεὶ τὰ παραληγόμενα τῶν ἐπιρρημάτων τῷ ο, ὡς δεδείξεται, κατάφορα ἐστὶν ἐπὶ τὸ παροξύνεσθαι, τῶν ἄλλω φωνήεντι παρεδρευομένων οὐ τῆδε ἔχόντων. σαφὲς οὖν, ὅτι καὶ ἐν ἀφαιρέσει ἐστὶ τὸ νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλιοιο (Π 347).

190 τροπικώτερον μέντοι ἢ λέξις τίθεται ἐπὶ παντός τοῦ κάτωθεν, ᾧ λόγῳ καὶ ἄριστος μὲν ἐστὶν ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός, τροπικώτερον δὲ καὶ ἐπὶ παντός τοῦ προσήκοντος· τῇ γοῦν κυριολογίᾳ μαρτυρεῖ τὸ παρώνυμον

ἀριστεύς.

Ἐφαμεν ὡς τὰ δύο φωνήεντα ἀποβάλλει τὸ δεύτερον φωνήεν. οὐχὶ οὖν δόξει τὸ ἄνευθεν σεσημειῶσθαι; — Πρὸς ὃ φήσομεν, ὅτι οὐ τῆσδε τῆς παραγωγῆς ἔχεται, τῆς δὲ διὰ τοῦ θε, ἢ τις καὶ τὴν δίφθογγον φυλάσσει, εἴθε, αἴθε. ἦν οὖν καὶ παρὰ τὸ ἄνευ ἄνευθε. καὶ σαφές ἐστίν ἐκ τοῦ ἀπάντοτε τὸ σημαινόμενον φυλάσσειν τὴν θε συλλαβὴν. ἢ γοῦν κατάληξις ἢ διὰ τοῦ θεν οὐδέποτε τὸ ν ἀποβάλλει. τὸ γὰρ Λεσβόθεν οὐκέτι Λεσβόθε, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων· ἐν δὲ τῷ ἄνευθε δέ σε μέγα νῶιν (X 88)

ἢ θε συλλαβὴ ἐστίν. — Ἀλλὰ πῶς ποτὲ ἔχει τὸ ν; Ὡς λόγῳ καὶ τὸ ἔλεγεν καὶ τὸ ἔφερεν, οὐ λήγοντα εἰς ν, προσλαμβάνοντα δὲ τὸ ν διὰ τὴν τοῦ ε κατάληξιν. ὧς λόγῳ καὶ ὁ κέ σύνδεσμος κέν ἔσθ' ὅτε λέγεται παρὰ Δωριεῦσι.

Τὰ τῷ ο παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦσι τῶν ἐπιρρημάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ο εἰς ω, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῷ, αὐτῷ ὀρῆς, Φύσκα; (Sophr. fr. 45 Ahrens), τουτόθεν τουτῷ, τουτῷ θάμεθα (Sophr. fr. 42 Ahrens).

— Τῆσδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν λεγόμενον οὕτως, πῶ· πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται; (Sophr. fr. 89 Ahrens.) — Καὶ τὸ πώμαλα δὲ παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ τοῦ μάλα οὕτως ἐγένετο, καθάπερ καὶ τὸ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν (Σ 12).

ἦ μάλα ἔλαφρός ἀνήρ· ὡς ρεῖα κυβιστᾶ (Π 745).

191 τοῦ δὲ πόθεν συνεχέστερον καὶ οὕτως λεγομένου· ἔγραψας; πόθεν; ὅπερ κατὰ τὴν τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλά ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον.

Τὰ συμφώνῳ παρεδρευόμενα τῶν εἰς θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων παρὰ Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἀμείβει τὸ ε εἰς τὸ α, καὶ κατ' ἐπακολουθησιν τὸ ν ἀποβάλλει, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παθῶν τὸ τοιοῦτον εὐρέσθαι ἔστι. τὸ ἦδειν παρ' Ἴωσι λεγόμενον ἦδεα, πεποιήκειν ἐπεποιήκεα, καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια· καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς Ξέρζεα, Πολυδέκτεα, Γύγεα· καὶ ἐπὶ συνδέσμου τοῦ ἔνεκεν ἔνεκα, καὶ ἔτι τοῦ κέν καὶ κά. ὥσπερ πάλιν εἰ τὸ α εἰς τὸ ε μεταπέσοι, τὸ τηνικαῦτα πρόσεισι τὸ ν παρ' Αἰολεῦσι· τὸ λεγόμεθα λεγόμεθεν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων. Ταῦτα οὖν τῶν ἐπιρρημάτων ἐστὶ διὰ τοῦ α μεθιστανόμενα, ὡς ἔφαμεν, κατὰ τὸ πλεῖστον, πρόσθεν πρόσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὀπισθεν ὀπισθα,

ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς (lyr. gr. III3 fr. adesp. 67 Bergk), ἔνθεν ἔνθα. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἐπιρρήμασιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δεδεί-

ξεται, τὸ ε εἰς τὸ α μεταπίπτει παρὰ ταῖς προκειμέναις διαλέκτοις. Παρείπετο τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασιν, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἶεν καὶ μὴ τῷ ο παρεδρεύοιτο, τάσις ἢ αὐτή, ἢ ἦν κατὰ τὸ τέλος τῆς γενικῆς. τὸ ἀρχῆς περισπᾶται· τῆδε ἔχει καὶ τὸ ἀρχῆθεν. ὁμοίως καὶ Ἰωνικὸν τὸ ἀγορῆς· τῆδε ἔχει καὶ τὸ ἀγορῆθεν. βαρύνεται τὸ Θήβης· τῆδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν. ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν,

ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν (Callim. fr. 454 Schneider).

πάλιν τοῦ γῆς περισπωμένου τὸ γῆθεν συμπερισπᾶται. κᾶν διὰ τοῦ α, Λυκίας Λυκίαθεν. — Ἐπὶ μέντοι τῶν τῷ ο παρεδρευομένων οὐ ταυτὸν παρέπεται· σχεδὸν γὰρ ἅπαντα ὀφείλει παροξύνεσθαι. παρὰ βαρυνομένην γὰρ γενικὴν τὴν Λέσβου τὸ Λεσβόθεν παροξύνεται· τῆδε ἔχει καὶ παρὰ τὴν Κύπρον τὸ Κυπρόθεν, Ἀβυδόθεν, οὐρανόθεν, Διόθεν, 192 αὐτόθεν, σχεδόθεν. ἀπάντων τῷ λόγῳ τούτῳ ὑποπιπτόντων ἰδιαίτερον ἐβαρύνθη τὸ οἴκοθεν καὶ ἄλλοθεν (ἐνιοὶ μὲν γὰρ τὸ παντός πάντοθεν καὶ παρώξυναν)· καὶ παρ' ἐπίρρημα δὲ τὸ ἐκτός τὸ ἔκτοθεν καὶ ἔνδον ἔνδοθεν. καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐθέλει παροξύνεσθαι, ὃ μὴ τῷ ο παρεδρεύεται (καὶ γὰρ ὄξυνομένου τοῦ ἐκάς τὸ ἔκαθεν προπαροξύνεται, καὶ ἅπαντα τὰ τῷ ω παρεδρευόμενα, ἄνω ἄνωθεν, κάτω κάτωθεν. τῆδε ἔχει καὶ τὸ ἐκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἐτέρωθεν. πάλιν δὲ παρὰ τὸ ἐγγύς παροξυνόμενον τὸ ἐγγύθεν), οὐκ ἔστιν ἀφορμὴ οὐδεμία τῶν προπαροξυνθέντων. ἴσως γὰρ τὸ ἄλλοθεν ἠδύνατο ἔχειν ἀπολογία διὰ τὴν βαρύτητα τῆς γενικῆς, καὶ τάχα τὸ οἴκοθεν· οὐ μὴν ἐπὶ τῆς παντός γενικῆς ὄξυνομένης τὸ πάντοθεν. ἢ ἐπιρρήματος τοῦ ἐκτός ὄξυνομένου τὸ ἔκτοθεν, ὅπου γε καὶ αἱ βαρυνόμεναι γενικαὶ παρωξυτονήθησαν κατὰ παραγωγήν, Κύπρου Κυπρόθεν, Ἀβύδου Ἀβυδόθεν.

Παράκειται τοῖς εἰς θεν λήγουσι τὰ ἐν τόπῳ, τοῦ τέλους εἰς τὸ ι μεταλαμβανομένου, παρεπομένης τῆς τάσεως τῆς αὐτῆς καὶ μετὰ μὲν μονῆς τοῦ θ, εἰ τὸ ο προκείμενον εἴη· τὰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοντα καὶ τὸ θ εἰς τὸ ς μεταλαμβάνει. τοῦ μὲν οὖν προτέρου οἴκοθεν οἴκοθι, ἔνδοθεν ἔνδοθι, Ἀβυδόθεν Ἀβυδόθι, οὐρανόθεν οὐρανόθι, τηλόθεν τηλόθι, αὐτόθεν αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὐθι, ὑψόθεν ὑψόθι, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ κατὰ συγκοπὴν ὑψι. καὶ ἴσως καὶ παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἦν τὸ ἀγχόθεν καὶ ἀγχόθι, καὶ πάλιν κατὰ συγκοπὴν ἄγχι. σαφές δὲ ὅτι καὶ τὸ κείθι πάλιν τὸ αὐτὸ πάθος ἀνεδέδεκτο τῷ κείθεν, τῆς συγκοπῆς συνούσης τῆς παρὰ τὸ ἐκείνοθι. — Τὰ μὲν οὖν γεγονότα 193 τῆδε ἐγεγονέει· οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης παρεπόμενόν ἐστι τοῖς εἰς θεν τὸ

τοιούτον οὔτε γὰρ τῷ ἔνθεν παράκειται οὔτε ἄλλοις πλείοσι τοιούτοις.
τοῦ γε μὴν ἐτέρου ὑποδείγματά ἐστι τοιαῦτα, Θήβηθεν Θήβησιν,
Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, θύρηθεν θύρησι.

Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα ἐπιρρήματα (λέγω δὲ τὰ προκείμενα
κατὰ παραγωγὴν τοῦ θε· καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ λέγω, τὰ διὰ τοῦ τε,
ἄλλοτε, τότε, ὑπὲρ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὰ διὰ τοῦ
σε, κυκλόσε, πάντοσε, πόσε, καὶ ἔτι τὰ διὰ τοῦ δε, οἴκαδε, καὶ ἔτι τὰ
τούτοις ὅμοια) οὐ τρέπει πάντοτε τὸ ε εἰς τὸ α παρ' Αἰολεῦσι καὶ
Δωριεῦσιν, ἀλλὰ τρέψαντά ἐστιν ἢ διὰ τοῦ θε ἐκφερόμενα ἢ διὰ τοῦ τε.
καὶ σχεδὸν μία ἦν ἀπολογία· πνεύματι γὰρ διαφέρει τὸ τ τοῦ θ. τὰ
γὰρ μὴ τῆδε ἔχοντα τὸ ε φυλάσσει. — εἴρηται μὲν οὖν περὶ τῶν εἰς
θεν, λέγω περὶ τοῦ ὑπισθα καὶ ὑπερθα καὶ τῶν τοιούτων· ἔστι δὲ καὶ
ὑποδείγματα τῶν διὰ τοῦ τε τὸ πότε πότα, ὅτε ὄτα, ἐτέρωτε
ἐτέρωτα, ἄλλοτε ἄλλοτα. — διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Αἰολικὰ τοῦ
Δωρικοῦ, ἢ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε
πόκα ἐστί, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὄκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ,
ὄκκα δὴ γυνά (Alcm. fr. 94 Bergk³). οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ κυκλόσε ἢ
ἔραζε ἢ τῶν προκατειλεγμένων.

[Τὰ εἰς ου λήγοντα ἐπιρρήματα περισπᾶται, ἐστὶ δὲ παραγωγὰ.
παρὰ τὸ ὕψος ἦν τὸ ὑψοῦ, παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ (δύναται καὶ τῷ
τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ·
τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους δικνουόμενα μεγεθύνεται) καὶ παρὰ γενικὴν τὴν
αὐτοῦ ὁμόφωνόν τι ἐκπίπτει ἐπίρρημα τὸ αὐτοῦ. — δύναται καὶ τῷ
ἄγχι παρακεῖσθαι τὸ ἀγχοῦ. — ἦν δὲ καὶ τὸ οὐ παρὰ πτωτικὸν τὸ ὄς,
ἀφ' οὗ ἀνταποδοτικὸν τὸ τοῦ, πευστικὸν δὲ τὸ ποῦ. — καὶ ἐπεὶ τὰ
μονοσύλλαβα τῶν πευστικῶν, προσθέσει τοῦ ο ἀοριστούμενα, βαρύνεται,
οὐκ ἂν εἴη παράλογον τὸ ὅπου κατὰ τάσιν. — τῆδε ἔχει καὶ τὸ οὐδα-
μοῦ, παρακείμενον τῷ οὐδαμός.]

194 Ἔστι καὶ συνύπαρξις τῶν εἰς τε ληγόντων ἐπιρρημάτων. — παρὰ
τὴν ἄλλος φωνὴν πάλιν τὸ ἄλλοτε, παρὰ τε τὴν παντός τὸ πάντοτε,
καὶ παρὰ τὸ οὐ τὸ ὅτε, ποῦ πότε, ὅπου ὀπότε. — τῆδε ἔχει καὶ παρὰ
τὸ ἕτερος τὸ ἐτέρωτε (ἢ παρ' ἐπίρρημα τὸ ἐτέρωθε), ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ'
Αἰολεῦσιν ἐτέρωτα· πρόκειται γὰρ, ὅτι τὸ τοιούτον ε εἰς α τρέπουσιν
Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς, ὡσπερ ἔχει καὶ τὸ πότα. — σαφὲς ὅτι καὶ παρὰ
τὸ νέος τὸ μὲν κοινὸν ἦν νέοτε, κατ' Ἀττικὴν δὲ ἐπέκτασιν νέωτα,
Αἰολικώτερον τοῦ ε εἰς α τραπέντος. καὶ τὸ ἐνίοτε δὲ παρὰ τὸ ἐνιος
ἢ ἐνιοί ἐστιν.

Καὶ τὰ διὰ τοῦ σε παραγόμενα εἰς τόπον. παρὰ τὸ οἶκος οἴκοσε,

ἄλλος ἄλλοσε, παντός πάντοσε, παρά τε πάλιν τὸ ποῦ τὸ

πόσε φεύγετε; (Π 422)

κύκλος κυκλόσε. Χρῆ δὲ νοεῖν, ὅτι πάλιν οἱ αὐτοὶ τόνοι παρέπονται τοῖς προκατειλεγμένοις τῶν εἰς θεν καὶ τῶν εἰς θι. ἄλλοθεν ἄλλοθι, εὐθέως καὶ ἄλλοσε· καὶ ἐπεὶ πάντοθεν καὶ πάντοθι,

πάντοσε δαιδάλλων (Σ 479)·

καὶ ἐπεὶ κυκλόθεν κυκλόθι, εὐθέως καὶ τὸ κυκλόσε, ἀγχόσε, τηλόσε.

Τὰ διὰ τοῦ ζε παραγόμενα ἔχει τὸ α παρεδρευόμενον ἐν βραχεῖ χρόνῳ, Ἄφιδνα Ἀφίδναζε, ἔρα ἔραζε, θύρα θύραζε. σημειωτέον οὖν τὸ χαμαῖζε· καὶ δηλὸν ὅτι τῆς Ἀττικῆς ἐκτάσεώς ἐστι, καθὸ καὶ τὸ χαμαῖθεν.

Εἶπομεν ὡς τὰ διὰ τοῦ φι παραγόμενα αὐτὸ μόνον τῆς παραγωγῆς ἔχεται τῆς διὰ τοῦ φι, καθὸ καὶ ἄλλα πολλά ἐστι τὰ διὰ τοῦ δε παραγόμενα, τοσόσδε, τοιόσδε, ἅπερ τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου ἔχεται, καθὸ καὶ πλείστα τῶν εἰς θεν ληγόντων, ὡς ἡ ἐμέθεν ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι. — ἔχεται μέντοι καὶ ἕτερα ἐπιρρηματικῆς ἐννοίας, ὡσπερ παρὰ τὴν ἰνόφιν φωνὴν τὸ Ἴφι συνεκόπη, σημαῖνον τὸ ἰσχυρῶς. τὸ μέντοι νόσφι πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδοτο, ὡς τὸ νο ἔσθ' ὅτε στερητικὸν ἐστι, καθὸ καὶ τὸ νόσος ἐν στερήσει τοῦ σοεῖν· ἦν δὲ καὶ παρὰ τὸ 195 ἔπεσθαι, κατὰ στέρησιν τὴν διὰ τοῦ νο, ἐσχηματισμένον τὸ νόσφιν, ὅπερ ἐναντίον σημαίνει τῷ συνέπεσθαι.

Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ Σέλευκος καὶ οἱ πλείστοι ὑγιῶς ἐφίστων τῷ οὐρανόθι πρό (Γ 3).

ἢ γὰρ εἰς θι παραγωγή τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. ὅπερ τινὲς μετέγραψαν τὸ οὐρανόθεν, ἵνα τὸ ἐκ τόπου δηλωθῆ. ἀλλὰ πάλιν ἐδόκει καὶ τὸ πρό ἀντικεῖσθαι· ἐπεὶ γὰρ τὸ οὐρανόθεν τὸ ἐξ οὐρανοῦ σημαίνει, οὐ συνίσταται δὲ τὸ πρό ἐξ οὐρανοῦ, σαφὲς ὅτι παραπεμπτέον καὶ τὴν διὰ τοῦ θεν γραφήν. χωρὶς εἰ μὴ ἐκεῖνό τις εἶποι, ὡς ἔσθ' ὅτε ταῖς γενικαῖς μόνον ἢ παραγωγή ἰσοδυναμεῖ, οὐ δηλουμένης τῆς ἐκ προθέσεως, ὡς τὸ

Ἰδηθεν μεδέων (Γ 276),

ὡς ἡ ἐμέθεν ἀντωνυμία, ὡς τὸ

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε (Η 219).

καὶ τὸ οὐρανόθεν προσλαμβάνει τὴν ἐξ πρόθεσιν, ἐξ οὐρανόθεν, ὡς αὐτὸ τοῦ θεν νῦν οὐ λεκτικῶς προσεληλυθότος, ἐν δὲ μόνον παραγωγῆ, καθὼς προαπεδόθη. τῆδε οὖν ἔξει καὶ τὸ οὐρανόθεν πρό. — εὐμαρέστερον μέντοι τὴν διὰ τοῦ φι παραγωγήν παραδέχεσθαι, ἢ τις συνήθως καὶ ἐπὶ γενικῆς παραλαμβάνεται. ἢ παραλαμβανομένη ποικίλας ἔχει τὰς

προθέσεις προσιούσας, ἐκ πασσαλόφιν, ἀπὸ χαλκόφι. — διὸ καὶ ἐν παραγωγῇ μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων παρελαμβάνομεν. — τῆδε οὖν ἔχει καὶ τὸ οὐρανόφι πρό.
Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα σημαίνει καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ τὸ εἰς τόπον (τὴν γὰρ διὰ τοῦ θεν παραγωγὴν ἔχει τὸ ἐκ τόπου). λέγω δὲ ὅτι μάλιστα. ἃ ἀπὸ προθέσεως ἐσηματίσται, ἰσοσυλλαβεῖ μὲν [μάλιστα] ταῖς προθέσεσιν, ἐὰν ὡσι δισύλλαβοι, μιᾶ δὲ πλεονάζει, εἰ εἶεν μονοσύλλαβοι, ἐν λήξει τῆ εἰς ς ἢ φύσει ἢ δυνάμει. τοῦ μὲν προτέρου ἀνά ἄνω, κατὰ κάτω· τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς πρόσω καὶ εἰς εἴσω. δυνάμει καὶ ἡ ἕξ εἰς ς λήγει· οὕτως ἔχει τὸ ἕξω. φαμέν οὖν ἄνω 196 μένει Δίω, ἄνω ἀπέρχεται Ἀπολλώνιος· ἕξω μένει, ἕξω ἀπέρχεται (τὰ εἰς θεν τούτων ἐκ τόπου ἐστίν, ἕξωθεν παραγίνεται). — Ποία οὖν ἀλογία ἐν τῷ

καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμη (η 13);

(χρῆν γάρ, φασίν, ἔνδον·) προαποδεδειγμένου τοῦ ὅτι δύο τοπικὰς σχέσεις σημαίνει τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων. — ἐγὼ γε μὴν ὑπολαμβάνω, ὡς μάλλον τὸ ἔνδον ἀλογώτερον καθέστηκεν. οὐδὲ[ν] γὰρ ἄλλο τι τῶν εἰς δον ληγόντων ἐπιρρημάτων τοπικόν ἐστι, ποιότητος δὲ παραστατικόν. ἀπειρότερον οὖν ἀναστρέφοντες περὶ τῶν τοιούτων σημασιῶν καὶ ἐπιμέμφονται τὸ

εἴσω δόρπον ἐκόσμη (η 13).

Ὡς προείπομεν, τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιρρήματα ἀεὶ ποιότητός ἐστι παραστατικά, ἀγεληδόν, ταυρηδόν, σκηνηδόν, βοτρυδόν, ἰλαδόν, συνωχαδόν ἦν οὖν τὸ ἔνδον κατὰ τοῦτο σημειούμενον. — ἀλλὰ καὶ ὀξύνηται ἅπαντα, καθὼς κατείλεκται· καὶ ἔνεκα τούτου σημειωτέον πάλιν τὸ ἔνδον. — τὸ γὰρ ἔμπεδον οὐκ ἔχεται τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ δον, ἀλλ' ἐστὶν ἐν συννεπτώσει ὀνοματικῆς σύνταξις ἐπιρρηματος παραλαμβανομένη, καθὼς ἔχει τὸ καλόν,

οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν (υ 294),

καὶ τὸ

νέον ἐρχομενάων (B 88),

καὶ ἄλλα πάμπολλα, συνυπάρχοντα οὐδετέρα θέσει ὀνομάτων. ἦν γὰρ παρὰ τὸ ὄνομα τὸ πέδον ἀρσενικὸν ὄνομα ἀποτελούμενον ἔμπεδος, καὶ ἔχον τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, καθὸ καὶ τοῖς πλείστοις τῶν τοιούτων ὀνομάτων παρεπόμενόν ἐστι, τέκνον εὐτεκνος, βλέφαρον καλλιβλέφαρος, ξύλον ἄξυλος· ἦν οὖν καὶ παρὰ τὸ πέδον τὸ ἔμπεδος, ἀφ' οὗ οὐδέτερον τὸ ἔμπεδον, κατὰ ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν εἰλημμένον. — Ἔστιν οὖν ὑπὲρ τῆς τάσεως τοῦ ἔνδον ἐκεῖνο φάναι, ὡς ἐστὶ

τινα ὑπεξαίρουμένον τῆς τάσεως, ὅτι ἅ μὲν ποιότητος, ὃ δὲ τόπου
197 δηλωτικόν ἐστι· καὶ ἅ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὃ δὲ δισύλλαβον· καὶ
ὅτι μόνον ἀπὸ προθέσεως ἐσχημάτισται. ἦν δὲ καὶ τὸ περίξ ἀλόγως
μὲν βαρυνόμενον, ἔχον δὲ πάλιν ἀπολογίαν τὴν ἐγκειμένην πρόθεσιν.

— Τινὲς μέντοι τὸ ἐντελέστερον ἐξεδέξαντο τὸ ἔνδοι εἶναι, ὅπερ ἐν
χρήσει Συρακουσίοις καὶ Αἰολεῦσιν ἐστι, γενόμενον ἐκ συγκοπῆς τοῦ
ἐνδόθι, καθότι καὶ παρέκειτο τῷ ἀγγόθι τὸ ἄγχι, τῷ ὑψόθι τὸ ὕψι·
ἀφ' οὗ ἐκ μεταλήψεως τοῦ ι εἰς τὸ ν ἔνδον ἐγεγόνει, καθότι καὶ τῷ
αἰεὶ παράκειται τὸ αἰέν· ἔνθεν ἐβαρύνετο εὐλόγως, καὶ τοπικὸν ἦν.

Οὐκ ἀγνοῶ μέντοι γε, ὅτι τινὲς τὸ

ἔνδοι πειράζουσα

περίεσπασαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς οἱ ληγόντων ἐπιρρημάτων, ὅπερ, ὡς
προεῖρηται, ἐχόμενον τοῦ πάθους ἀναγκαίως βαρύνεται. τῆδε γὰρ ἔχει
καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι,

γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι (Alcaei fr. 17 Bergk³).

τῆδε ἔχει καὶ ἀπὸ τοῦ τηλόθι τὸ τήλοι.

Ἔτι τὰ προκειμένα τῶν εἰς δον ληγόντων, ἀπὸ ὀνόματος εἰς
ἐπιρρήματα παρηγμένα, ἢ τῷ η παρεδρεύεται ἢ τῷ α, σκηνηδόν,
ἀγεληδόν, ταυρηδόν, πανθυμαδόν, κατωμαδόν, σπανιάκις ἀπὸ τῶν
εἰς ξ ληγόντων, ὡς τὸ κλιμακηδόν, δονακηδόν. — ἐσημειοῦτο πρὸς
Τρύφωνος (p. 53 Velsen) τὸ βοτρυδόν, ὅπερ διὰ τὴν φυλάσσουσαν γενικὴν
τὸ υ ἐδύνατο [ἄν] ἔχειν ἀπολογίαν. — σχηματίζεται καὶ ἀπὸ μετοχῶν,
ὡς τὸ ἐθελοντηδόν καὶ ἐκοντηδόν. [σπανιάκις ἀπὸ τῶν εἰς ξ ληγόντων,
ὡς τὸ κλιμακηδόν, δονακηδόν.] — καὶ ἔτι ἀπὸ ἐπιρρημάτων· τοῦ λάθρα
τὸ λαθρηδόν, χωρὶς εἰ μὴ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται, ὥστε τὸ
ἐντελὲς εἶναι λαθραιηδόν, καὶ ἐν συγκοπῇ λαθρηδόν. — καὶ παρὰ ῥῆμα
σχηματίζεται, ἐκ μὲν βαρυτόνου τοῦ βρύχῳ τὸ βρυχηδόν· καὶ ἴσως τῷ
κρυφῷ περισπωμένῳ παράκειται τὸ κρυφηδόν. τῷ πελάζῳ καὶ ἐμπελάζῳ
παράκειται τὸ ἐμπελαδόν, τῷ σχέθῳ σχεδόν, τῷ κρίνῳ κριδόν καὶ δια-
κριδόν, φαίνῳ φανδόν καὶ ἀναφανδόν, χαίνῳ χανδόν. μένει δὲ τὸ ν
ἐπὶ τοῦ χανδόν καὶ ἀναφανδόν, καθὸ καὶ ἐν παρακειμένῳ τῷ πέφαγκα
καὶ κέχαγκα, οὐ μὴν ἐν τῷ κέκρικα ἢ κέκλικα, ἀφ' οὗ τὸ κριδόν καὶ
διακριδόν, κλίνῳ κλιδόν καὶ παρακλιδόν. καὶ φαίνεται ὅτι τῷ μὲν
198 βαίνῳ οὐ παράκειται τὸ ἐμβαδόν, μᾶλλον δὲ τῷ βῶ ἢ βίβημι, ὡς τῷ
ἰστῷ ἴστημι τὸ σταδόν.

Τὰ εἰς δην ἐν βαρεία τάσει ἐστί, καὶ παράγεται καὶ ἀπὸ ὀνομάτων,
ὡς τῷ λόγος τὸ λογάδην παράκειται, μόνος μονάδην, τρόχος τροχάδην,
σπόρος σποράδην. ἢ παρὰ ῥῆμα, διὰ τοῦ δ καὶ τοῦ συγγενοῦς β παρα-

λαμβανομένου ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ, κλέπτω κλέβδην, κρύπτω κρύβδην, γράφω γράβδην, ὄπτω ὄβδην καὶ ἐσόβδην. καὶ παρὰ τοὺς εἰς ζω λήγοντας μέλλοντας διὰ τοῦ γδ, πλέξω πλέγδην, μίξω μίγδην, νύξω νύγδην. καὶ παρὰ τὴν πέμπτην δὲ συζυγίαν, αἴρω ἄρδην, φύρω φύρδην. καὶ παρὰ τὸ σύω δὲ τὸ σύδην· ὅπερ ἐσχημάτιστο, ἐκ μεταθέσεως τοῦ ε εἰς τὸ υ, παρὰ τὸ σέω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόος, καθότι καὶ τῷ ρέω τὸ ρύω παράκειται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ρύβδην καὶ ὀλόκληρον εἰς ὄν λήγον ρύδον· καὶ παρὰ τὸ χύω τὸ χύδην. σεσημειώται τὸ βύζην, καὶ διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ υ, καὶ διὰ τὴν μονὴν τοῦ ζ. καὶ παρὰ ῥήμα δὲ τὸ ῥῶ, ἀφ' οὗ τὸ ῥητόν καὶ ἄρρητον, παράκειται τὸ ῥήδην, καθὸ καὶ τῷ τμήγω τὸ τμήδην. φαίνεται ὅτι καὶ τῷ ἦδω τὸ ἦδην παράκειται καὶ ἄδην. καὶ παρὰ τὰ εἰς μι λήγοντα ἔστιν εὐρέσθαι, βίβημι βάδην, ἴημι ἀέδην καὶ ἀνέδην. ἔδει οὖν καὶ παρὰ τὸ πρίημι τὸ πριάδην ἐπιρρημα- τικῆς ἐχόμενον συντάξεως.

Ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τῶν εἰς ὡς ληγόντων τὸ ἔως, δῆλον, οὐ μὴν τὸ ἰσοδυναμοῦν εἰς ὄ, καθὸ καὶ ἐν τόνῳ καὶ ἐν πνεύματι ἐπιστά- σεως ἐδέετο. ἐν πνεύματι μὲν οὖν, ὡς ἀδύνατόν ἐστι τὴν ἐν φωνήεντι δασεῖαν ἐπὶ τέλους εὐρέσθαι· ἐν τόνῳ δέ, καθὸ οὐδεμία λέξις εἰς ὀ λήγουσα τόνου ἔχεται τοῦ ὀξέος, καὶ ἔνεκά γε τούτου τὸ αὐτὸ ἐση- μειοῦτο, περὶ οὗ εἴρηται περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ὅτι μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἐσημειοῦτο ἔνεκα τοῦ ἐπὶ τέλους πνεύματος, εἴρηται καὶ ἐν τῷ περὶ δασείας καὶ ψιλῆς

199 οὐ μὴν τὸ προκείμενον μόριον ὀφείλει καὶ περισπᾶσθαι καὶ γράφεσθαι σὺν τῷ ι. — Ἄλλ' οὔτε περισπᾶται, οὔτε σὺν τῷ ι γράφεται, μετάληψιν δὲ ἔχει εἰς δύο μέρη λόγου κατ' αἰ- τιολογικὴν ἔννοιαν. καὶ ἄπορόν γε, πότερον ἐπίρρημά ἐστὶν αἰτίας παραστατικόν, ἢ σύνδεσμος αἰτιώδης. ἢ σύνταξις αἰτιολογική, ὡς εἰ καὶ ἐπ' ὀνόματος καὶ τῆς διὰ προθέσεως, λέγω δὲ ἐπ' ὀνόματος τοῦ κατ' αἰ- τιατικὴν νοουμένου, ἐφ' ἧς καὶ μάλιστα ἡ αἰτιολογικὴ φράσις γίνεται. τὸ γὰρ φάναι δι' Ἀριστάρχου ἢ δι' Ἀλεξανδρείας δῆλον ὡς σημαίνει ἐπὶ μὲν τῶν ἐμπύχων τὸ γινώσκοντος Ἀριστάρχου, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν τοπικῶν τὴν δι' αὐτῶν γινομένην πορείαν, δι' Ἀλεξανδρείας, διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου· τὸ γὰρ ἐπ' αἰτιατικῆς παραλαμβανόμενον αἰτιολογικὴν ὑπαγορεύει φράσιν, δι' Ἀλέξανδρον, δι' Ἀρίσταρχον, διὰ τὴν πόλιν, διὰ τὴν Λέσβον, διὰ τὴν Ἴλιον. ὅθεν δοκεῖ μοι καὶ τόδε τὸ μόριον ταύτης ἔχεσθαι τῆς συντάξεως. ὡς μὲν οὖν οὐ δύ- ναται δοτικῆς εἶναι πτώσεως, προφανὲς ἐκ τοῦ σημειομένου (δοτικὴ γὰρ οὐδέποτε αἰτιολογικὴν φράσιν παρίστησι), καθὼς ἔφαμεν, μαρ-

τυρούσης καὶ τῆς παραδόσεως καὶ κατὰ τάσιν καὶ κατὰ γραφήν. ὅτι δὲ οὐδὲ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος, προὔπτον. οὐ γὰρ δὴ γε ἀντιμεταλήψεις εἰσὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς αἰτιολογικοῖς συνδέσμοις, λέγω τῷ ὅτι ἢ γάρ ἢ ἔνεκα ἢ τινι τῶν τοιούτων. — Ῥητέον οὖν ὡς ἐθιμώτερον οἱ ποιηταὶ ἐλλείπουσι προθέσεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἴθυσε μάχη πεδίοιο (Ζ 2),

ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε (Ι 649),

πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι (Λ 271),

καὶ

τίσις ἔρχεται Ἀτρείδαο (α 40)

καὶ ἐπὶ γε μάλιστα τοῦ προκειμένου μορίου. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως αἰτιολογικὴν φράσιν ὑπέφαινε, εἰ μὴ ἔλιπε τῇ διά, ἀεὶ σημαίνουσα καὶ αἰτιολογικὴν σύνταξιν, ὡς ἔφαμεν, ἐπ' αἰτιατικῆς πτώσεως. — Ἄλλ' ἐκεῖνό τις φησὶ· ποῦ οὖν ἡ αἰτιολογικὴ πτώσις; Πρὸς ὃν φαίημεν, ὡς ἀνεπέκτατός ἐστιν ἐν τῷ

τὸ καὶ οὐ τι πολὺν χρόνον (Μ 9),

ὅθεν δοκεῖ καὶ τὰ τῆς τάσεως συμμεμενηκέναι κατ' ὀξεῖαν τάσιν, καὶ τὰ τῆς γραφῆς. τὸ λείπον οὖν ἢ μετάληψις ἀπέλαβε, λέγω τὴν διά πρόθεσιν. ἀεὶ γὰρ τὰ μεταλαμβανόμενα πρὸς ποιητῶν ἀνάγεται εἰς σαφήνειαν καὶ συνήθη προφορὰν. καὶ γὰρ μεταλαμβανόμενον τὸ

ἴθυσε μάχη πεδίοιο (Ζ 2)

ἀπολαμβάνει τὴν διά, καὶ τὸ λείπον τῆς προθέσεως, ῥῆμα λέγω

ἄλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε (Ι 247)

εἰς ἐντελεῖ προφορὰν τοῦ ἀνάστηθι. Οὐκ ἀήθως δὲ καὶ τὸ ὑποτακτικὸν πάντως ἐπιζητήσει τὴν διά, οὐ δυνάμενον ἐν ἀρχῇ παραλαμβάνεσθαι, τό γε μὴν προτακτικόν, ἠθισμένον κατ' ἀρχὰς λόγων παραλαμβάνεσθαι, οὐκ ἀήθη ἔσχε τὴν κατ' ἀρχὰς θέσιν.

Εἴπερ τὸ ἄντικρυς βαρύνεται, τί δὴ ποτε οὐχὶ καὶ τὸ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ς, καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων ἔστιν ἐπινοῆσαι, πολλάκι, ἐπτάκι, τουτάκι; Ἡ καθὸ τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιρρήματα ἐθέλει ὀξύνεσθαι, ὡς ἔχει τὸ μεταξύ καὶ τὸ εὐθύ; (τὸ γὰρ εὐ ἴσως ἀπὸ διαιρέσεώς ἐστι τοῦ εὔ, ἢ καὶ τάχα παράλογον ἔχει τὴν τάσιν, ὡς δεδειξεται). — Ἔστι καὶ τῆδε ἀποφήνασθαι, ὡς μᾶλλον κατώρθωτο τὸ ἀντικρύ, τῆς ὑγιῶς τάσεως ὑπόμνησις καθεστηκός, τὸ δὲ ἄντικρυς ἠλόγηται βαρυνόμενον, εἶγε τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων ὀξύνεται, ἰθύς, ἐγγύς· καὶ ἔνεκα τούτου παράλογον τὸ ἄντικρυς.

Τοῖς εἰς υς λήγουσιν ὀξυτόνοις παράκειται εἰς υ λήγοντα, ὁμόφωνα οὐδετέροις, ἐπιρρήματα, ὡς τὸ

εὐρὺ ρέει

παρὰ τὸ εὐρύς, ὡς τὸ ταχὺ ἦλθεν παρὰ τὸ ταχύς. καὶ τῷ οὖν εὖς ὠφείλε παρακεῖσθαι ὀξύτονον τὸ εὖ, ὅπερ συναιρεθὲν ἀναγκαίως περιεσπάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ δίφθογγον· προλήψει μέντοι τοῦ διηρησθαι τὴν εὐ ἐβάρυναν τὸ ἐπίρρημα.

201 [Τὰ τοπικὰ τῶν ἐπιρρημάτων τρεῖς ἔχει διαστάσεις, τὴν ἐν τόπῳ, τὴν εἰς τόπον, τὴν ἐκ τόπου. καὶ δῆλον ὅτι ἀρκτικώτερα ἐστὶ τὰ ἐν τόπῳ· τὰ γὰρ ἐκ τόπου πολὺ πρότερον ὁμολογεῖ τὸ ἐν τόπῳ εἶναι, καὶ ἔτι τὸ εἰς τόπον τὸ ἐκ τόπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. ἤδη δὲ καὶ διὰ τῶν φωνῶν σαφὲς τοῦτο γενήσεται. τὸ γὰρ ποῦ σημαίνει τὸ ἐν τόπῳ· ἀφ' οὗ γίνεται τοπικὸν εἰς τόπον παραγωγὸν πόσε καὶ ἔτι τὸ πόθι, καὶ ἐκ τόπου τὸ πόθεν. παρὰ τε τὸ ὕψος ὑψοῦ γίνεται, ἀφ' οὗ τὸ ὑψόθεν καὶ ὑψόθι.

Ὅν τρόπον ἐν τῷ παρεπομένῳ γένει τοῖς ὀνόμασιν ἐστὶ μοναδικὰ κατὰ ἀρρενικὴν προφορὰν, καὶ ἔτι κατὰ θηλυκὴν καὶ οὐδετέραν, μονογενῆ καλούμενα, καὶ ὡς ἔστι τινὰ τριγενῆ, ἐν ἐκάστη φωνῇ λεγόμενα, καλὸς καλή καλόν, ἐπικοινωνοῦντά τε τῷ ἀρρενικῷ γένει καὶ θηλυκῷ, ὁ ψευδῆς καὶ ἡ ψευδῆς καὶ τὸ ψευδές, ἐνία τε ἐν δυσὶ γένεσι νοεῖται [γὰρ] ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, ὡς ἵππος καὶ τὰ παραπλήσια, τοῦτον τὸν τρόπον ἔστιν εὐρέσθαι καὶ τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων σχέσιν ἢ μόνον μοναδικὴν οὖσαν, ὥστε μὴ καὶ ἐξ ἀκολουθίας ἐγγίνεσθαι τὰς ὑπολοίπους σχέσεις τῶν τόπων, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πῆ ἐπιρρήματος καὶ ἄλλων ὧν παρεθέμεθα, ἢ ἐξ ἀκολουθίου προφορᾶς τὴν τρισσὴν διάστασιν ποιεῖσθαι ὥσπερ τὰ τριγενῆ, ὡς παρὰ τὴν οἴκου ἀποτελεῖται τὸ οἴκοθι οἴκοθεν οἴκαδε, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος κατὰ τὸ δέον τὴν ἀκόλουθον φωνὴν ἀπενεγκαμένου. ἔστιν ἄ καὶ ἐπικοινωνεῖ, κατὰ τὸν αὐτὸν χαρακτήρα σημασίαν ἔχοντα τὴν εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ, οὐ μὴν τὴν ἐκ τόπου, ὡς τὸ ἄνω καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑπὲρ ὧν εἰρήσεται. σπάνια μὴν ἐστὶ τὰ διὰ μιᾶς φωνῆς τὴν τρισσὴν τῶν τοπικῶν ἐπιδεχόμενα διάστασιν, ὡς ἔχει τὸ πρόσθεν καὶ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ ἔστι τὸ προειρημένον τοπι-
202 κὸν ἐπίρρημα συνεκδρομῆ τῶν φωνῶν κατὰ τινὰ προσπάθειαν τῶν ἐν τόπῳ ἐπιρρημάτων καὶ εἰς τόπον (καθὸ τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου δείκνυται, ἐν πτώσεσι μὲν εὐθείας πρὸς αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν, γενικῆς τε πρὸς δοτικὴν, καὶ διὰ τοῦτο πάμπολλος ἡ συμμογή τῶν πτώσεων καὶ συνέμπτωσις, δυϊκῶν ἀπάντοτε συμπιπτόντων, οὐδετέρων τε κατ' εὐθείαν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν, καὶ ἐπὶ τῶν πλείστων ἀρρενικῶν κατ' εὐθείαν καὶ κλητικὴν, ὥστε καὶ μέχρι σχημά-

των ανάγεσθαι τὴν συμπάθειαν, ὡς

ἡέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς (Γ 277)

καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν ἀπάντων· ἔν τε ῥήμασιν ἐνεστώτων πρὸς παρατατικούς καὶ παρακειμένων πρὸς ὑπερσυντελικούς, καὶ περισσὸν τὸ νῦν τούτων ἀπάντων παράθεσιν ποιεῖσθαι)· ἐντεῦθεν οὖν καὶ τὰ προκειμένα ἐπιρρήματα διὰ τὴν προκειμένην συμπάθειαν συντρέχει, καθ' ἓνα σχηματισμὸν παραλαμβάνόμενα, τῆς χρήσεως ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διαστολὴν διασυγχυνοῦσης. τὸ γὰρ ποῦ ἀπῆλθεν ἢ ποῦ μένει ἐν ἔμεινε κατὰ τὰς δύο διαστάσεις τῶν τόπων, τοῦ ποιητικοῦ ἔθους τὸ πλεον διαστείλαντος,

ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπεσ' Ἐκτορα; (Κ 406)

κατὰ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν, κατὰ δὲ τὴν εἰς τόπον

πῆ ἔβη Ἄνδρομάχη; (Ζ 377)

ἐπ' ἐκείνου τοῦ σημαινομένου

πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ δὲ καὶ αὐτός; (ν 203)

ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα τόπον.

Τὰ εἰς δε λήγοντα ἐπιρρήματα τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, οἴκαδε, ἄγραδε, ἄλαδε (καὶ ἐκ συντάξεως αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ τοῦ δὲ συνδέσμου ἀποτελεῖται, σχεδὸν μίμημα καθεστὸς τῆς προκειμένης παραγωγῆς, οἶκον δέ, Οὐλυμπον δέ). — διὰ ταύτην τὴν ἀφορμὴν καὶ τὸ ὡδε ἀπηνέγκατο τὴν εἰς τόπον σχέσιν, ὡδε ἦλθεν ὁ δεῖνα, καὶ τὴν ἐν τόπῳ κατὰ τὴν προκειμένην συμπάθειαν τῶν εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ, ὡδέ σε μένω. — Ἴσως δόξει τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος ἀντικεῖσθαι τῇ προειρημένη συντάξει τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος, ὡς παρ' αὐτῷ οὐ τοπικόν ἐστι, ποιότητος δὲ παραστατικόν, καὶ ἰσοδυναμοῦν τῷ οὕτως· περὶ οὗ ἐξ ἐπικρίσεως ἐντελῶς εἴπομεν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων, ὡς εἴη μὲν ἡ δέουσα αὐτοῦ προφορὰ σημαίνουσα τὸ οὕτως, ἡ δὲ προκειμένη πολλὴ παράθεσις ἐπὶ τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων ἀπηνέγκατο καὶ τὸ προκειμένον μόριον εἰς τὴν τοπικὴν σχέσιν.

203 Ἦδη μέντοι ἔνια, ἄπερ καὶ σπανιώτατά ἐστιν, ἀνεδέξατο τὴν εἰς δε παραγωγὴν οὐκ οὔσαν τοπικὴν, κοινὴν δὲ καὶ ἄλλων μερῶν λόγου, οὐδὲν πλέον σημαίνουσαν τοῦ ἀφ' οὗ παρήχθη, εἶγε τοῖς οὕτως ἐπεκτεταμένοις παρεπόμενόν ἐστιν ἐν ἀνταποδοτικῷ μορίῳ καταγίνεσθαι διὰ τοῦ τ, τοσόσδε, τοιόσδε, τηλικόσδε. οἷς ὅμοιον παρὰ τὸ ἡνίκα καὶ τηνίκα τὸ τηνικάδε, ἦμος τῆμος τημόσδε. — [πρόσκειται δὲ τὸ τοιοῦτον] χρὴ μέντοι νοεῖν, ὡς τὰ ἐπεκτεταμένα ἔξει τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ, οὐ μὴν τὰ ἀνταποδοθέντα τὴν ἐπέκτασιν ἔχει. ἰδοὺ γὰρ παρὰ τὸ ὄφρα καὶ τόφρα τὰ τῆς ἐπεκτάσεως οὐκ ἐγένετο· καὶ τὸ ἔως καὶ ἔτι τέως·

ἴσως ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις ἔλλιπῃ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα σχήματα. παρείπετο γὰρ τὸ τοιοῦτον τοῖς ἐπεκτεταμένοις, καὶ ἐν πύσμασι καταγίνεσθαι· ἃ δὲ ἔλλιπῃ πνευματικῆς ἦν προφορᾶς. — καὶ ἐκ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τοῦ λόγου πάλιν ἐστὶ τινα ἀντικείμενα, ὡς παρὰ τὸ ὦς τὸ ὦδε οὐκ ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ τ, καὶ παρὰ τὸ ἐνθα τὸ ἐνθάδε. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστι τῆς τοπικῆς παραγωγῆς, σαφὲς ἐντεῦθεν. τὰ τοπικὰ παραχθέντα μετὰ τοῦ σημαινομένου καὶ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεϊαν, ἄγραδε, οἴκαδε· τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. — τὰ τοπικὰ παραχθέντα ἀποβολῆ τοῦ δε οὐκ ἀπολιμπάνει λέξιν σημαίνουσάν τι, χωρὶς εἰ μὴ ἐκ παραγωγῆς μὲν μὴ εἶη, ἐκ δὲ συντάξεως τοῦ δὲ συνδέσμου καὶ πτώσεως αἰτιατικῆς, ὡς τὸ Οὐλυμπον δὲ καὶ τὰ ὅμοια. (καὶ διὰ τοῦτο ἀμφίβολον τὸ ἄλαδε. ὅπερ πάλιν τῷ ἐνθάδε οὐ παρακολουθεῖ). εἴπερ οὖν τὸ ἐνθα καταλιμπάνεται ὑποστελλομένου τοῦ δε, ἴδιον δ' ἐστὶ τοῦτο τῶν διὰ τοῦ δε ἐπεκτεταμένων, τὸ πάλιν ἀποβολῆ τοῦ δε τὸ αὐτὸ σημαίνει, ὡς γε ἔχει τὸ τηνικάδε καὶ τηνίκα, τημόσδε καὶ τῆμος, ὦδε ὦ, ὃ δὴ Δωρικόν ἐστίν, ὅτε χερνήτις γυνή (Iyr. gr. III 3 p. 1359 Bergk) καὶ ἐπὶ ὀνομάτων τοιόσδε τοῖος, τοσόσδε τόσος· τῆς προκειμένης παραγωγῆς καὶ τὸ ἐνθάδε. εἴπερ οὖν ἴδιον τὸ τὴν πρὸ τέλους ὀξύνειν, βραχεῖαν οὔσαν, τῶν διὰ τοῦ δε παρηγμένων, τημόσδε, τηνικάδε, τοιοῦτον ἄρα καὶ τὸ ἐνθάδε. — πρόδηλον ὅτι καὶ τὸ ἐνθένδε τῆς αὐτῆς παρολκῆς ἐστίν· ὅπερ ὅλως οὐδὲ τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει. ἔτι ὃν τρόπον διαφέρει τὰ τοιαῦτα, καθὸ ὃ μὲν ἐστὶ παρηγμένον διὰ τοῦ δε, ὃ δὲ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, τὸν ἴδιον ἔχον τόνον καὶ τὸν τοῦ δέ,

ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα (ξ 36),

204 τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ ἐνθάδε διοίσει τοῦ

ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει (μ 85)·

τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενον ἐστὶ, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον ἐν παραθέσει τοῦ συμπλεκτικοῦ συνδέσμου,

ἐνθα δ' ἐναιεν

Αἴολος Ἴπποτάδης (κ 2).

Μόνως τὰ διὰ τοῦ ζε τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ἔραζε, θύραζε, Ἀφίδναζε, Θήβαζε, οὐκ ἀπιθάνως, τοῦ ζ καὶ τοῦ δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν, κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδη, ἔζω ἔδος.

Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα, ἠνίκα μὲν ἀπὸ προθέσεως παρήκται, πάντως ἐστὶ τοπικά, ὡς τὸ ἄνω καὶ τὰ ὅμοια· ἠνίκα δὲ ἀπ' ὀνομάτων, τὴν τοῦ ὀνόματος σχέσιν παραλαμβάνει ἐπιρρηματικῶς νοουμένην. παρὰ τὸ τείνειν ὁ τόνος εἴρηται, ἥς ἔχεται πάλιν ἐννοίας τὸ τόνω· ἐπίτασιν γὰρ ἐνεργήματος σημαίνει. ὁμοίως τὸ ἄνεως σημαίνει τὸν ἄφωνον,

λέγω ὀνοματικῶς, ἀφ' οὗ πάλιν ἐπίρρημα πίπτει, τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐχόμενον τὸ ἄνεψ καὶ τὸ ἀναύδως. καὶ δῆλον ὅτι τὸ κύκλω οὐ διὰ τῆς παραγωγῆς τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ἀλλὰ καθὸ καὶ τὸ κύκλος κατηγορεῖ σχέσεως τοπικῆς. ὁμοίως καὶ τὸ πόρρω, Ἄττικώτερον ἐκταθέν, παρακείμενον τῷ πόρος, πάλιν τοπικῆς ἐννοίας οὔσης. — τὰ γε μὴν ἀπὸ προθέσεως παραχθέντα πάντοτε τοπικὴν σχέσιν ἐπαγγέλλεται, ἴσως ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ προθέσεις, μετὰ καὶ ἄλλων σημαινομένων, τοπικὰς σχέσεις παρεμφαίνουσιν, ἀναβαίνει, καταβαίνει, καὶ μάλιστα γε ἐπὶ τῆς τῶν ῥημάτων συνθέσεως, ὅτε καὶ αὐτὰ τὴν ἐν τόπῳ κίνησιν σημαίνει· ἐπὶ γὰρ τῶν πτωτικῶν καὶ ἄλλα ἀμπολλα σημαίνει, κατὰ Κτησιφῶντος, διὰ Τρύφωνα, περὶ ἐμοῦ. ἔστι δὴ τὰ ὑπόλοιπα ταῦτα, ἀνά ἄνω, κατὰ κάτω, πρὸς πρόσω, ἔς ἔσω, ἔξ ἔξω. καὶ ἕκαστον τῶν προκειμένων σημαίνει καὶ τὴν εἰς τόπον σχέσιν καὶ τὴν ἐν τόπῳ, ἄνω ἔρχομαι, ἄνω μένε·

ἄττα, πρόσω φέρε τόξα (φ 369)·

καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ αὐτό. πῶς οὖν ἄλογον καὶ τὸ

εἴσω δόρπον ἐκόσμηι (η 13),

κειμένου τοῦ εἴσω ὁμοίως τοῖς ἄλλοις κατὰ τήνδε τὴν σχέσιν; καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον,

205 δι' εὐπετείας τειχέων εἴσω μολεῖν (Eur. Phoen. 262 Kirchhoff).

Ἀλλὰ φασιν, ὡς ἐχρῆν φάναί ἔνδον. ὅπερ ἐκ τῶν ἐναντίων ἴσως ἄλογον, καθὸ πᾶν εἰς δὸν λῆγον ἐπίρρημα ποιότητός ἐστι παρεμφατικόν, οὐ τόπου, βοτρυδόν, οἰακηδόν, ἀγεληδόν, δονακηδόν. πῶς οὖν οὐ γέλοιοι τὸ μὲν ἔχον λόγον παραιτεῖσθαι, τὸ δὲ ἄλογον καὶ κατὰ φωνὴν, ὅτι μὴ ὀξύνεται, καὶ κατὰ τὸ δηλούμενον, ὅτι μὴ τὸ αὐτὸ τοῖς ἅπασιν σημαίνει, ἀναλογώτερον εἰπεῖν; Ἔστιν ὑπὲρ τῆς χρήσεως ἐκεῖνα παραθέσθαι, ὡς τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, λέγω τὰ παρὰ τὰς προθέσεις ἐσχηματισμένα, οὐκ ἔχοντα ἕτερον τὸ παρακείμενον, δηλοῦν τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν, ἀνέμενε τὴν δισσην χρῆσιν τῶν τοπικῶν· τὸ δὲ εἴσω, ἔχον τὸ ἔνδον ἀντιπαρακείμενον, ἐδόκει ἀλόγως τίθεσθαι σημαῖνον τὴν τοῦ ἔνδον σχέσιν. ὅπερ παντὶ μέρει λόγου παρακολουθεῖ τὸ διελέγχεσθαι εἰς ἀκαταλληλότητα, ὅταν ἕτερα τις χρήσις ἢ κατ' ἰδίαν μόνον σημασίαν. τὸ γράφει οὐκ ἂν ποτε ἐπὶ πρώτου προσώπου ἢ δευτέρου τεθείη, ἐπεὶ ἀπομεμέρισται τὸ γράφω καὶ γράφεις εἰς τὰ πρόσωπα· τὸ γράφεις δὲ οὔτε ἐπὶ πρώτου οὔτε ἐπὶ τρίτου, καθὸ ἀνεμερίσθη τὰ τοιαῦτα. τὰ γε μὴν ἀπαρέμφατα, εἰς πρόσωπα οὐ μερισθέντα οὐδ' εἰς ἀριθμούς, οὐκέτι ἀκατάλληλα παρὰ τὴν τούτων ἀνωμαλίαν ἐστίν. ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτον ἀμπολλα παραθέσθαι. ἐξαιρέτως οὖν ἀναμερισθὲν τὸ

ἔνδον ἀναγκαίως διελέγχει τὴν δισσην χρῆσιν τοῦ εἴσω. — Ἀλλά φαμεν αὐτὸ ἠλογήσθαι, ὅπερ εἶχεν ὑπεξαίρεσιν τοῦ μὴ ὅμοιον εἶναι τοῖς εἰς δον περατουμένοις, πρῶτον ὅτι δυσύλλαβον, ἔπειτα μόνον ἀπὸ προθέσεως ἐσχημάτισται, τῶν ἄλλων οὐ τῆδε ἐχόντων, ἀλλ' ἐξ ὀνόματος ἢ ῥήματος παρηγμένων. πρόκειται δὲ ὅτι αἱ προθέσεις, παραγόμεναι εἰς ἐπιρρηματικὴν προφοράν, τόπου σχέσιν ἐπαγγέλλονται. εἰ οὖν μόνον ἀπὸ προθέσεως, μόνον καὶ τοπικὴν σχέσιν σημαίνει, οὐκ ὀξυνόμενον, καθὸ τὸ πλεον πάλιν αἱ προθέσεις ἐν βαρεία τάσει ἔχουσι τὰ ἐπιρρήματα παραγόμενα.

Ὅμοίως δὲ καὶ τὰ διὰ τοῦ σε ἐκφερόμενα τὴν αὐτὴν σχέσιν τοῖς εἰς δε λήγουσι σημαίνει, τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδεχόμενα καὶ παράθεσιν τὴν τῶν εἰς θεν, ἄλλοθεν ἄλλοσε, πόθεν πόσε, πάντοθεν πάντοσε· οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς πάντως τὰ εἰς θεν λήγοντα ἀντιπαρακεῖται τοῖς εἰς σε, ἀλλ' ὡς τὰ εἰς σε τοῖς εἰς θεν παράκεται, ὧν καὶ τὴν ταυτότητα τῆς τάσεως ἀναδέχονται. — οἷς πάλιν σύνεστιν ἡ διὰ τοῦ θι παραγωγή, τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν ἀπάντοτε δηλοῦσα, πάλιν τῆς 206 αὐτῆς τάσεως συνούσης, γραφῆς τε τῆς διὰ τοῦ θ, εἰ συνείη κατὰ τὸ πλεον καὶ ἡ διὰ τοῦ ο γραφῆ παρεδρεύουσα· εἰ δὲ μή γε ἡ διὰ τοῦ ος γραφῆ ἐγγίνεται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐν μονῇ μὲν τοῦ θ Ἀθήνη Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, Θήβη Θήβηθεν Θήβησι, συνόντος δὲ τοῦ ο οὐρανόθεν οὐρανόθι, Ἄβυδόθεν Ἄβυδόθι, οἴκοθεν οἴκοθι. — πρόσκειται δὲ κατὰ τὸ πλεον διὰ τὸ κείθεν καὶ κείθι, ὅπερ ἴσως τοῦ ἐκείνοθι δύναται συγκοπὴ εἶναι· ἀλλὰ καὶ πάλιν διὰ τὸ ἐγγύθεν καὶ ἐγγύθι. — καὶ σαφὲς ὅτι δεόντως ἐν τοῖς πλείστοις ἢ τοιαύτη γίνεται ἀπαράδεκτος γραφή, λέγω τὴν

οὐρανόθι πρό (Γ 3)·

οὐ γὰρ νῦν τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ τὴν ἐν γενικῇ σύνταξιν, πρὸ οὐρανοῦ, εἶγε οὐκ ἐν οὐρανῷ ἢ πτήσις ἦν. χρῆν οὖν οὐρανόφιν ἢ οὐρανόθεν, οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς τὰ διὰ τοῦ θεν ἐκφερόμενα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνει, ἢ ἐν γενικῇ θέλει παραλαμβάνεσθαι, ἢ καθόλου ὅτι ἐστὶν ἐν τῇ συντάξει ἐπιρρημα· δεδειξεται γὰρ μὴ τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν, τὸ δὲ αὐτὸ τοῖς ἀφ' ὧν ἐσχημάτισθη. — Τὰ γε μὴν εἰς φι λήγοντα αὐτὸ μόνον παραγωγῆς δόξαν ἔσχεν ἐπιρρηματικῆς, οὐ μὴν ἐστὶν ἐπιρρήματα τῇ φύσει, καθάπερ τούναντίον ὀνόματα πολλάκις τῇ φύσει ὄντα, σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδεξάμενα, λέγεται ἐπιρρήματα. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτως. πᾶσα παραγωγή ἐπιρρηματικὴ, τοπικὴν σχέσιν ἀναδεξαμένη, μιᾷ ὑπακούει πτώσει κατὰ τὴν διάλυσιν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, οἴκοθεν ἐξ οἴκου, οἴκαδε

εἰς οἶκον. χρῆ οὖν καὶ τὰ παρόντα τοῦ λόγου ἔχθεσθαι. — γενικὴ δὲ ἐστὶ τὸ πασσαλόφι, καὶ δοτικὴ

ὡς φρήτρη φρήτρηφιν (B 363),

ἢ αἰτιατικὴ, ὡς

ἐπὶ δεξιόφιν (N 308).

καὶ εἰ τοῦτο, δοθήσεται ὡς τὸ ἀναπεμπόμενον ἐν πτώσεσιν ὀνόματος μᾶλλον σύνταξιν ἀναδέξεται ἢ περ ἐπιρρήματος, ὥστε καὶ κλινομένων τῶν πτώσεων τὴν παραγωγὴν γίνεσθαι. ὅπερ οὐκ ἴδιον ἐπιρρημάτων· οὐδὲ γὰρ τὸ τοιόσδε καὶ τοσόσδε, τὸ τοῦ ἐπιρρήματος ἀναδεξάμενα κατὰ τὸ τέλος, ἐπιρρήματα ἐκαλέσαμεν διὰ τὸ συνημμένον τῆς πτώσεως καὶ διὰ τὸ αὐτὸ δηλούμενον. — ἔστι δὲ καὶ ἐκ παραθέσεως προθετικῆς 207 ἔσθ' ὅτε τοπικὴν σχέσιν σημαίνοντα, ἐπιρρήματα δὲ διὰ τῆς παραγωγῆς μόνον τὴν τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ. διὸ καὶ εἰς ταῦτα ἀντιμεταλαμβάνεται, οἴκοθι ἐν οἴκῳ· οὐ γὰρ δὴ γε ἐν οἴκοθι τις φαίη. οἴκαδε εἰς οἶκον, οὐκ εἰς οἴκαδε. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα κακία, ἐξ οἴκοθεν, παρολκαὶ δὲ ποιητικαὶ ἐξ οὐρανόθεν· ὑπὲρ ὧν κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. εἰ δὴ τοῦτο, οὐκ ἐπιρρηματικὴ σύνταξις τοῦ ἐκ πασσαλόφιν, κατ' ὄρεσφιν, τῶν παραπλησίων. ὅθεν προκρίνειεν ἂν τις καὶ τὴν τοῦ φιν γραφὴν ἐν τῷ οὐρανόθι πρό, ἐπεὶ ἰδίας παραγωγῆς ἔχεται ἢ διὰ τοῦ θεν.

Τὰ εἰς οὐ λήγοντα τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν σημαίνει καὶ μόνως περισπᾶται, ὡς ἔχει τὸ αὐτοῦ. καὶ ἐκεῖνο ἐπιρρηματικόν ἐστίν,

αὐτοῦ καὶ κριοῖο (Arat. Phaen. 225),

ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ (δ 785),

ἀγχοῦ, τηλοῦ. — καὶ ἐντεῦθεν δείκνυται, ὅτι τὸ ποῦ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν σημαίνει, καθότι καὶ ἡ Ὀμηρικὴ συνήθεια ὁμολογεῖ, καὶ κατὰ τὴν προειρημένην συμπάθειαν τίθεται καὶ ἐπὶ σχέσεως τῆς εἰς τόπον, ποῦ ἀπέρχη; — πρόσκειται Δώρια μὲν τὰ τοιαῦτα μεταποιούμενα, εἰ τὰ τῶν χοιραγγῶν (Sophr. fr. 86 Ahrens)· πεῖ γὰρ ἄ ἄσφαλτος (Sophr. fr. 35 Ahrens)· αὐτοῦ αὐτεῖ. — τὸ ὅπου κατὰ τάσιν οὐχ ἡμάρτηται. ἅπαντα γὰρ τὰ ἀοριστώδη ὑπὸ τοῦτον τὸν τόνον πίπτει.

— παράκειται [γὰρ] τὰ διὰ τοῦ θεν παραγόμενα, σημαίνοντα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν, ἀγχοῦ ἀγχόθεν, ὑψοῦ ὑπόθεν, τηλόθεν, αὐτόθεν, ὅθεν. τὸ πόθεν παρὰ τὸ ποῦ. — αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ παραγωγὴ καὶ ἐπ' ὀνομάτων παραγομένη, Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, ἀρχῆθεν, ἀγορῆθεν, οἴκοθεν. περὶ τῆς τούτων τάσεως καὶ γραφῆς εἴρηται ἰδίᾳ ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων. — καὶ φαίνεται ὅτι οὐ παρὰ τὸ ἐκάτερος τὸ ἐκατέρωθεν, παρὰ δὲ τὸ ἐπίρρημα τὸ ἐκατέρωσε, ἐκατέρωθεν, ἐτέρωθεν. καὶ πάλιν παρὰ τὸ ἄνω ἄνωθεν, ἔσω ἔσωθεν, κάτω κάτωθεν. — ἔστι καὶ παρὰ ἀνω-

νυμίαν παρηγμένα παρὰ Δωριεῦσι, τουτόθεν, ὃ δὴ συνήθως ἀποκόπτοντες τὴν λοιπὴν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω, τουτῶ θάμεθα (Sophr. 208 fr. 42 Ahrens), καθὸ καὶ παρὰ τὸ αὐτόθεν αὐτῶ ὄρης, Φύσκα (Sophr. fr. 45 Ahrens). οὕτως ἔχει καὶ τὸ πῶ τις ὄνον ὠνασείται (Sophr. fr. 89 Ahrens); ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα Δῶρια ἐπιρρήματα, σαφὲς ἐκ τοῦ πάμπολλα μὲν εἶναι ἐπιρρήματα ἐκ τόπου εἰς θεν, μὴ μέντοι γε τὰ εἰς ω λήγοντα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν· ἐκείνου γε προδήλου καθεστῶτος, ὡς τὰ ἐγγινόμενα πάθη κατὰ τὰς ἑτεροιώσεις τῶν διαλέκτων τῶν φωνῶν ἐστιν, οὐχὶ τῶν δηλουμένων. ὅθεν πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ πόθεν ἔμεινε τὸ δηλούμενον ἐν τῷ πῶ καὶ τοῦ αὐτόθεν ἐν τῷ αὐτῶ.

Ἡ προκειμένη παραγωγή κατὰ τοῦ αὐτοῦ δηλουμένου παραλαμβάνεται, ἥνικα ἀπ' ἀντωνυμιῶν μὲν φαμεν ἐμεῦ ἐμέθεν, σεῦ σέθεν. τὸ πλέον γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι κατὰ πρόσωπα ἐθέλουσι παράγεσθαι. ἀλλὰ φήσει τις· τί δέ, εἰ ἐπιρρηματικά ἐστι σχήματα, ἀπ' ἀντωνυμιῶν γεγονότα; Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὡς σχέσιν τὴν τῶν ἐπιρρημάτων ἀποτελοῦσιν, οὐχὶ σύνταξιν τῆς γενικῆς ἐπιρρηματικῆς, [ὡς] εἶγε τὰ ὀπωσδήποτε γενόμενα ἐπιρρήματα μιᾶς ἐννοίας ἐστὶ παρεμφατικά, οὐ δεόμενα παραθέσεως προθετικῆς, αἱ μέντοι γενικαί, ἐχόμεναι συντάξεως τῆς πρὸς τὰς προθέσεις, ταύτας καὶ ἀπολαμβάνουσιν, ἀπὸ Ἄριστάρχου, ἐξ Ἄριστάρχου, ἐξ οἴκου, ἀπ' οἴκου· ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ πάντων. οὐ μὴν ἔστι φάναι ἀπὸ Δηλόθεν, οὐδ' ἀπ' οἴκοθεν. ἔτι γε μὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων ἀνθυπάγονται αἱ γενικαὶ τῶν ὀνομάτων, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν. — ἀλλὰ καὶ ἐπ' ὀνομάτων· ἀντὶ γὰρ γενικῆς τῆς Ἰδης φασὶν

Ἰδηθεν μεδέων (Γ 276).

οὕτως ἔχει καὶ τὸ

εἴσομαι δ' ἐξ ἀλόθεν (Φ 335).

σαφὲς ἐκ συντάξεως τῆς ἔξ· αὕτη γὰρ ἢ παραγωγή ἔχει ἐγκείμενον τὸ ἔξ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἐξ οὐρανόθεν (Θ 19).

Καὶ ἐξ ἐκείνων δὲ συμφανές,

Αἴας δ' ἐγγύθεν (Η 219).

οὐ γὰρ νῦν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν βούλεται δηλοῦν, τὴν δὲ εἰς τόπον.

οὕτως ἔχει καὶ τὸ

209 σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267).

οὐ γὰρ ἐκ τοῦ σύννεγγυς τόπου, ὅπερ γέλοιοι· τὸ γὰρ μέγιστον ἔξαλμα οὐρανὸς καὶ γῆ. ἐν ἴσῳ οὖν ἐστὶ τῷ σχεδόν. ἐν τῷ περὶ Ἰάδος τὸ

τοιούτον ἀπεδείξαμεν.

Οὐ χρή νοεῖν, ὅτι παρ' ἐπίρρημα τὸ ἐκεῖ τὸ ἐκεῖθεν ἐγένετο ἢ τὸ κείθι [ἐγένετο ἀπὸ κείθι], πρῶτον ὅτι ἐνέμεινεν ἢ δίφθογγος (πρόκειται γὰρ ὡς ἡ τοιαύτη παραγωγή ὑποστολήν ποιεῖται τοῦ ἐν τῷ τέλει φωνήεντος, τηλόθεν, ἀγχόθεν), δεύτερον ὅτι μᾶλλον ἀποκοπή ἐστὶ τὸ ἐκεῖ τοῦ ἐκεινόθι· οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖθεν, ἐπεὶ κἂν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν ἐσημαινεν. — ἔστιν οὖν κατ' ἐντέλειαν τὸ ἐκεινόθεν παρὰ τὸ ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ κατὰ συκοπήν τὸ ἐκεῖθεν, ἐκεινόθι καὶ ἐκεῖθι, ἐκεινόσε ὡς κυκλόσε, καὶ ἔτι ἐκεῖσε,

κεῖσε δ' ἂν οὐκ ἂν ἐῶμι (π 85).

ἀπὸ δὴ τοῦ ἐκεῖθι καὶ ἐκεῖσε χρή νοεῖν ἀποκοπήν γεγενῆσθαι τὴν ἐκεῖ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει, ἐκεῖ μένε, καὶ τὸ εἰς τόπον, ἐκεῖ ἀπέρχομαι· οὐ μὴν τὸ ἐκ τόπου, διὸ οὐδὲ τοῦ ἐκεῖθεν ἀποκοπήν ἔφαμεν γεγενῆσθαι. πρόκειται γὰρ ὅτι τῶν φωνῶν τὰ πάθη καὶ οὐ τῶν δηλουμένων.

Τὸ ἦχι τοπικὸν οὐ διὰ τὴν ἐπὶ τέλους παραγωγήν τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει· ἔστι γὰρ παρολικὴ ὁμοία τῷ ναίχι, οὗ καὶ οὐχί. σαφές δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς· ἢ γὰρ φυσικὴ πρόταξις τοῦ η οὐκ ἂν ἐδασύνετο, καθὸ οὐδέποτε τὰ φωνήεντα πρὸ τοῦ χ δασύνεται. ὄν οὖν τρόπον ἰδία ῥητόν ἐστὶ τὸ ναί, οὐ πάντως ἐπιζητοῦν τὸ χι, ὁμοίως τὸ οὐ, τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ ἦ, σημαῖνον τὴν εἰς τόπον σχέσιν, ἐντελές ἐστὶ. — σαφές ἐκ τῶν ἀνταποδιδομένων, οἷς οὐκέτι παρακολουθεῖ τὸ ἐπεκτείνεσθαι, λέγω τὸ τῆ καὶ πευστικῶς τὸ πῆ καὶ ἔτι τὸ ἀοριστωδῶς ὄπη, προστιθεμένου τοῦ ι, καθὼς καὶ ἡ παράδοσις ὁμολογεῖ, καὶ ὡς μᾶλλον τὰ τοιαῦτα συμφέρεται φωνῆ [τῆ] πρὸς τὰς δοτικάς, ὡς ἔχει καὶ τὸ ταύτη πορευθῶμεν. τὸ μέντοι πεῖ καὶ εἶ παρὰ Δωριεῦσι χρή νοεῖν, ὅτι οὐ παράκειται τῷ πῆ καὶ ἔτι τῷ τῆ ἀνταποδοτικῶ, καθὸ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντα τῷ ποῦ μᾶλλον καὶ 210 τῷ ὄπου ἀντιπαραίεται· τὸ γὰρ εἶ τὰ τῶν χοιραγῶν (Sophr. fr. 86 Ahrens) ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὄπου, καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἄσφαλτος (Sophr. fr. 35 Ahrens) ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. ἄλλως τε τὰ διὰ τοῦ η ἐκφερόμενα τροπὴν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ α παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ ει, πάντη παντᾶ, ἄλλη ἄλλᾳ.]